Sayı
**2014 - 2**
*Nisan*

# ALUMNI BizLetter
## ALMA MATER

# "HOMECOMING"
## 2014'e BEKLİYORUZ...

www.facebook.com/tarsusamerikankoleji
www.twitter.com/tarsusamerican

ALABANDA®
"Worldwide Tourism Planner"
Dünyanın neresinde olursanız olun
uçak biletinizi Alabanda'dan özel indirimlerle alın,
uçakta bir TAC'lı ile mavra şansını yakalayın
TAC Sevgi ve Saygısıyla
Refik Kutluer '74
0312 440 56 00
bilet@alabanda.com.tr
Cep: 0533 745 46 00
Mesai dışı: 0533 597 55 93
Parola : TAC
ALABANDA yurt dışında
uluslararası tıp kongresi yapan
ilk Türk firmasıdır.
EN İYİ FİYAT garantili
otel rezervasyonları için
Zeynep (Ünlüdoğan) Onur'98
Tel: (0312) 440 56 00 / 133
2014
HOMECOMING
17 MAYIS
Alabanda Turizm A.Ş.
Cinnah Caddesi No: 67 Çankaya / ANKARA Tel: (0 312) 440 56 00
www.alabanda.com.tr info@alabanda.com.tr

# HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

SkyJib

Octocopter

penguen

hava çekimi | film | medya | event | tasarım | biz çekeriz

www.penguen.cc

# ALUMNI BizLetter ALMA MATER

**TAC Mezunlar Derneği**
**Merkez Yönetim Kurulu**

**Başkan**
*Ali Cerrahoğlu*

**Başkan Yardımcısı**
*Kemal Tarım*

**Sayman**
*A. Ramazan Dincer*

**Genel Sekreter**
*Erdoğan Kaynak*

**BizLetter**
**Yayın ve Redaksiyon Ekibi**
*Erdoğan Kaynak*
*Betül Öcal*
*Nuran Baykal*
*Emine F. Halil*

**Tasarım**
*Hasan Taylan Özdemir*

penguen
film | medya | event | tasarım

**Baskı**
*Alev Dikici Matbaası*
*0 322 435 13 13*

*T: 0 324 241 82 16 - (24)*
*Telefax: 0 324 613 23 10*

*Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9*
*33440 Tarsus - MERSİN*

**www.tac-alumni.org**

*Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği tarafından 3 ayda bir yayımlanır.*

6 TAC MEZUNLAR DERNEĞİ BURS FAALİYETLERİ

6 “HOMECOMING”DE 10 DAKİKA TEK BAŞIMA

10 MUTLU HABERLER

14 KAYBETTİKLERİMİZ

18 BULUŞMALAR

32 BİZİ BİZ YAPANLAR

# İÇİNDEKİLER

31 Mr. ANDY LEATHWOOD

58 YAZARLAR TOPLANTISI

38 MUTLU YILLAR HAYDAR HOCAM

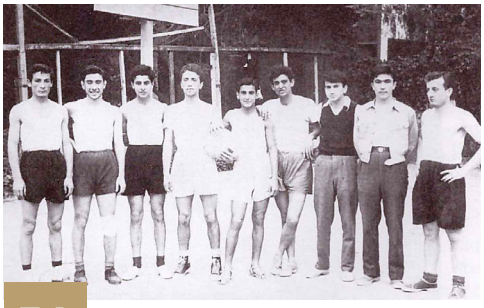

51 TAC'NİN EFSANE BASKETBOLCULARI

24 - 30

EDEBİYAT

Defne Ongun TAC'89 | Okulumla Yine Buluşmak

Engin Ünsal TAC'55 | 35 Nolu Otobüs

Metin Atamer TAC'61 | Şecaat Arz Ederken

Mahmut Telli TAC'57 | Oskar

Timur Sümer TAC'64 | 14 Mart Tıp Bayramı
Çanakkale Savaşında Doktorlar

42 - 46

SÖYLEŞİ

Emine Fulsen Şen TAC'92

"Çiftçiyim..."
*Müslüm Doğru TAC'85*

Banu Sönmez-Tümay TAC'83

Mustafa Aydın Aysan

***TAC Mezunlar Derneği'nin burs çeşitleri nelerdir?***

**1- Tuğla Bursu:** 8. sınıftan sonra girilen sınavda başarılı olan ve maddi destek olmadan TAC'de okuma şansı bulamayacak olan öğrencilere verilen tam veya kısmi burstur. Başarı ve ihtiyaç olmak üzere 2 temel kriteri vardır. Bursun devamı için Tuğla Burslu öğrencinin 5 üzerinden 4 ortalamayı koruması ve disiplin cezası almaması gerekir.

**2- Dinamik Burs:** SEV İlköğretim Okulu veya TAC'de okurken herhangi bir nedenle maddi sıkıntıya girip okulda okuyabilmek için desteğe ihtiyaç duyduklarında verilen, mezun çocuklarına öncelik veren, başarıyı da dikkate alan ihtiyaç temelli bursa 'dinamik burs' adı verilir.

**3- Üniversite Bursu:** Bütçe olanakları çerçevesinde TAC mezunlarına yükseköğretimleri süresince yılda 9 ay 240 TL olarak verilen destek bursudur. Başvuru sayısı kaynağı aşarsa başarılı olanlara öncelik verilir. Yükseköğrenim bursları mezunumuz işe girdikten iki yıl sonra makul taksitlerle geri ödenerek yeni mezunların da bu burstan yararlanabilmeleri sağlanır.

**4- Dönem Bursları:** Bazı dönemler kendi arkadaşlarına veya çocuklarına destek olabilmek amacıyla kendi aralarında kaynak yaratarak bu kaynağı kendi uygun gördükleri kişiye vermektedirler. Derneğimiz de onlar adına bu paranın toplanması, değerlendirilmesi ve iletilmesi görevini yapmaktadır.

**5- Ödül Bursları:** Her yıl ilk 3 sırada mezun olan kardeşlerimizin adlarına birer Tuğla alarak ödüllendiriyoruz. Ayrıca; diğer sınıflarda okuyan kardeşlerimiz arasında başarılı olanları da ödüllendirmek üzere çalışmalarımız devam ediyor.

***Ben de bir mezun olarak nasıl katkıda bulunabilirim?***

**1- Aidat bağışı:** Bir mezun olarak en önemli sorumluluğumuz aidat ödemek. Derneğimizin tüm faaliyetlerini yürütebilmesi bu aidat bağışları ile mümkün oluyor. 2014 yılı aidat miktarı 200 TL dir. Aidat vererek burs fonuna da katkıda bulunmuş oluyorsunuz.

**2- Tuğla Bağışı:** Bu güne kadar 1600'ün üstünde farklı kişi Tuğla bağışında bulundu. Siz de az veya çok sayıda Tuğla alarak burs fonuna değerli bir katkıda bulunabilirsiniz. Bugüne kadarki Tuğla bağışçılarının listesini aşağıdaki linkte görebilirsiniz:

http://www.birtugladasenkoy.com/bagiscilar_listesi.html

**3- Üniversite Bursuna katkı:** Özellikle Tuğla Burslu öğrencilerimizin mezun olmaya başlamasıyla birlikte mezunlarımıza yükseköğrenim hayatlarında da destek olmak ihtiyacı artmaktadır. TAC'yi başarıyla bitiren bu kardeşlerimizin hayata atılana kadar desteğe ihtiyaçları olmaktadır. Bu desteği verebilmek için derneğin mevcut kaynakları yetmemektedir. Bu amaçla mezunlarımız her ay belli bir miktar bağış yaparak mezun kardeşlerimizin yükseköğrenim döneminde de yanlarında olmaktadırlar. Siz de kredi kartınız ile az da olsa her ay düzenli bağış yaparak bu kampanyaya katılabilirsiniz.

**Ali Cerrahoğlu**
TAC'78

www.birtugladasenkoy.com

# TAC MEZUNLAR DERNEĞİ BURS FAALİYETLERİ

***Tuğla Projesinde son durum nedir ?***

( www.birtugladasenkoy.com )

**Toplam Tuğla:** 10,000

**Tamamlanan Tuğla:** 7,891

**Rezerve edilen:** 743

**Kalan Tuğla:** 1,366

**Bağış yapan kişi sayısı:** 1.600

**Mevcut kaynak:**
1,084,166.74 TL + 858,056.70 USD

*(Tuğla Bursu Sağlık ve Eğitim Vakfı tarafından match edilmekte olup, SEV proje ile yaratılan kaynak kadar destek vermektedir. Bu önemli katkı ve dayanışma örneği nedeniyle SEV'e bir kez daha teşekkür ederiz.)*

***Tuğla Bursu nasıl yönetilmektedir?***

Tuğla Bursuna yapılan bağışların ana kaynağından herhangi bir adla kesinti yapılmaz, kaynağın tamamı korunur. Sadece fonun getirisi burs olarak kullanılır. Tuğla kaynağı risk içermeyen fonlarda değerlendirilir. Prensip olarak yarısı Amerikan Doları diğer yarısı Türk Lirası şeklinde korunur. Kaynağın yönetiminde Mezunlar Derneğine danışmanlık yapan "Tuğla Finans Komisyonu" ve bursun dağıtımını yöneten "Tuğla Burs Komisyonu" vardır.

***Tuğla Bursu kaynağı ve getirisi ne kadardır?***

Tuğla fonu miktarı 31 Mart 2014 itibariyle 1,084,166.74 TL ve 858,056.70 USD a ulaşmıştır.

Türk Lirası fonlar vadeli mevduatta, Amerikan Doları ise 2041 ve 2043 vadeli eurobondlarda değerlenmektedir.

Tuğla projesinin başladığı 26 Haziran 2006'dan, 31 Mart 2014 tarihine kadar Tuğla fonundan 349,127.04 TL ve 119,918.89 USD burs kaynağı yaratılmıştır.

***Bugüne kadar ne kadar burs verilmiştir?***

Okulumuzda sosyoekonomik yelpazeyi ve akademik atmosferi bir an önce geliştirebilmek ve daha fazla burslu öğrenci kazanabilmek amacıyla Tuğla fonunun getirisine ilaveten derneğin diğer kaynaklarından da yararlanarak burslu öğrenci sayısı arttırılmaktadır.

2007-08 döneminden başlayarak bugüne kadar, 20 TAC Tuğla bursiyerine ve 3 TAC mezunu üniversite öğrencisine, diğer kaynaklardan 166,801.31 TL eklenerek toplam 725,047.38 TL burs verilmiştir.

Dernek ayrıca, aynı dönemde, diğer kaynaklardan;

**SEV İLK ÖĞRETİM:** 59,774.41 TL

**TAC:** 221,543.57 TL

**Üniversite:** 77,946.00 TL

olmak üzere,

Dinamik Burs ve Üniversite burs şartları ile, toplam 359,263.98TL, burs desteği sağlamıştır.

**Tuğla Burslu öğrencilerden mezun olanların durumu**

Tuğla Bursu ile okuyan 8 öğrencimiz mezun oldular. Bu kardeşlerimiz; Brown, Bucconi, Boğaziçi, İTÜ, Hatay Tıp ve İstanbul Hukuk Fakültesi'nde okuyorlar. Akademik yönden başarılarının yanı sıra bulundukları yerlerde mezun faaliyetlerine gönüllü olarak destek veriyorlar.

**2001 -2014 dönemleri yıllık Dernek Bursları tutarı ( x1000 TL)**

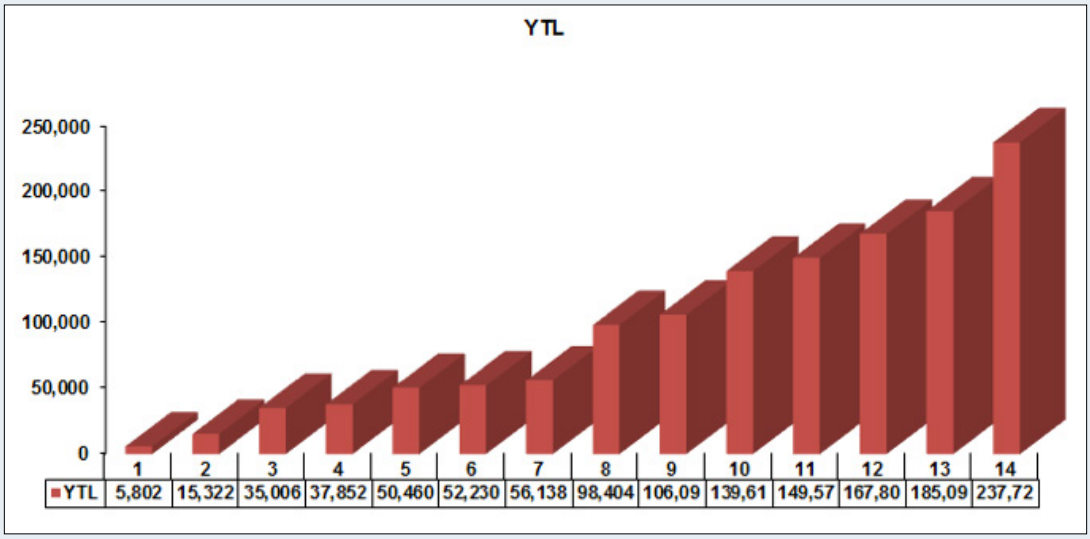


**2001-2014 dönemleri Dernek Burs desteği alan öğrenci/yıl**

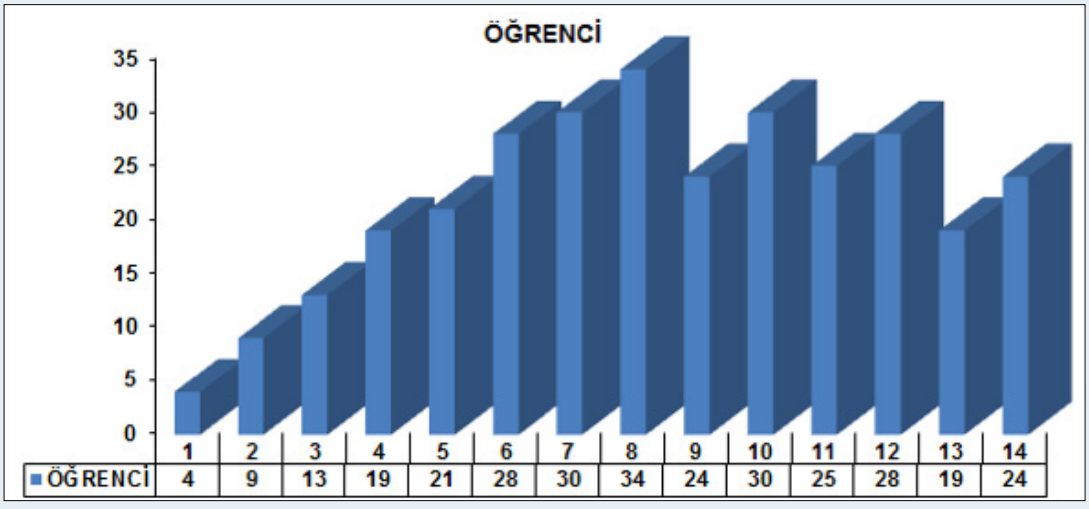


**2013-2014 öğrenim yılında verilen bursların toplamı 237,725.59 TL olup dağılımı şu şekildedir:**

| | |
|---|---|
| **Tuğla Bursu:** | 154,400.59 TL |
| **TAC Dinamik Burs:** | 52,975.00 TL |
| **SEV Dinamik Burs:** | 4,790.00 TL |
| **Üniversite Bursu:** | 25,560.00 TL |

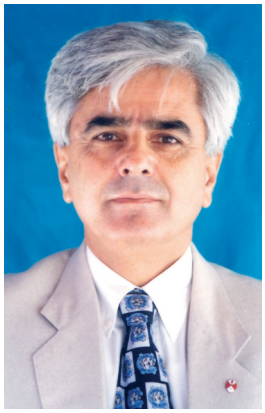

**Editör**
**Erdoğan Kaynak**
TAC'63

Sevgili TAC'li & TALAS'lı dostlar,

Doğanın uyandığı şu günlerde, rengarenk açan çiçekler ve ağaçlar, etrafında uçuşan irili ufaklı böcekler ve cıvıldaşan kuşlar. Yaşama sevincimizi tazeliyor adeta.

Gün ışığının daha fazla aydınlattığı günlerdeyiz. Günlerimiz öyle hareketli ki, hiç sormayın.

Emekli olanlarımız yaz aylarını geçirecekleri yazlıklarının bahçe bakımını, varsa ufak tefek tamir işlerini ve eksiklikleri ikmal etmeye çalışıyor. Ustalar, bahçıvanlar aranıyor. Amaç, yurt dışından, İstanbul'dan, Ankara'dan, Çukurova'dan gelecek evlatlara, torunlara dört dörtlük bir tatil yaşatmak.

Arabamızın yaz bakımını da unutmamak gerek. Zamanı gelmişse fenni muayenesi, kasko işlemleri. Tatil sitemizin ödenmesi gereken birikmiş aidiyet ödemeleri, telefon, elektrik makbuzları... Bunların hepsi bizleri hareketli kılan, hayata bağlanmamızı sağlayan, yaşama sevincimizi artıran bahaneler aslında.

Hele hele bir de üniversite sınavına hazırlanan liselimiz, ya da yüksek öğrenimini tamamlamak üzere olan birimiz varsa ailede. Diploma törenleri. Mezuniyet balosu hazırlıkları. Giyilecek kıyafetler. Davet edilecek akraba ve dostlar. Uygun bir şirkette staj veya iş bulma arayışları. Dostlardan yardım istemeler.

Biz Letter ekibi olarak sizlere camiamızdan haberler derledik, fotoğrafladık ki, size günün yorgunluğunu unuttursun, sizi günün koşuşturmasından bir nebze uzaklaştırsın diye.

Camiamızda son üç ay içinde önemli etkinliklerimiz oldu.

TAC'mizin 125.yıl kutlama etkinliklerimizin sürdüğünü hatırlatmak isteriz.

- TAC'nin ulu çınarı sevgili Haydar Hocamız, 96. doğum gününe Mersin'de Pertevniya Lisesinden arkadaşı Aydın Boysan' ve öğrencileri katıldı,

- Mr. Mc Cain 75. doğum gününü Çamlıyayla'da, açılışını yaptığımız yayla evinde kutladık,

- SEV ve TAC'nin sponsorluk yaptığı Tarsus Yarımaratonu koşuldu,

- TAC'li ve TALASlı yazarlarımız Boğaziçi Üniversitesinde buluştu,

- TAC dönem temsilcileri İstanbul'da buluştu,

- Camiamızdan mutlu ve acı haberler geldi,

- Söyleşiler yapıldı,

- Buluşmalar aktarıldı,

- Edebiyat köşemize güzel yazılar geldi,

- TACli Ailelerden resimler eklendi.

Özetle, sizlerden bize gelen haberleri, etkinlikleri, edebi yazıları ve resimleri zevkle okuyacağınızı umuyoruz.

Hepinizi 17 Mayıs'ta kutlayacağımız Homecoming 2014'e bekliyoruz.

Esen kalın,

Biz Letter'siz kalmayın.

**Refik Kutluer**
TAC '74

# "HOMECOMING"DE 10 DAKİKA TEK BAŞIMA

Bu sene "Homecoming"de 10 dakika tek başıma kalmak ve okulda bir köşeye çekilip, değişmemiş bir noktaya bakışlarımı sabitleyip hayallere dalmak istiyorum.

Bu yılki TAC gezimde her "an"ımı "anı"laştırmaya çalışacağım *. Her anımı , "farkındalığımı arttırarak" yudum yudum yaşamak istiyorum. Sanki hızla geçen zamanı yavaşlatmak istercesine, zamanın acımasızlığına baş kaldırırcasına...

Önce 40 yıl öncesine gidip mezuniyet törenimizi düşüneceğim. Stickler'ın merdivenlerinden tören alanına yürürken nasıl bir buruk mutluluk duyduğumu, mezun olup okulumdan ayrılmanın ne zor olduğunu hatırlayacağım.

En çok sevdiğim Cuma akşamlarını düşüneceğim. O akşamların mutluluğunda, hatıralarımda dalıp gideceğim.

Pazartesi sabahları ikinci dersin sonuna doğru yataktan kalkışımı, bandroom'u, Oditoryum'un sahne arkasını, "arka"yı, "kümes"i, lounge"u, basement"ı, kütüphanede kulaklıkla dinlediğim "long play"leri, maç sonrası ters musluktan kana kana su içişimi, banyodan sonra kurulanmadan bornoz ile yatakhaneye yürüyüşümü, futbol sahasında ders çalışışımı, okuldan kaçışlarımı, yakalanışlarımı, derslerdeki düzeyli mavralarımızı, boykotlarımızı, arkadaş olduğumuz hocalarımızı, uzun saçlarımı, Tarsus halkının hayret dolu bakışlarını, bavulla gelen fındık lahmacunları, heyecanla beklenen Student Council seçim kampanyalarımızı, Karnavalları, "Biz" gazetesini, yastığımın altına koyarak dinlediğim radyomu... o günleri hayal edeceğim.

Sonra 47 yıl öncesine gideceğim, okula ilk geldiğim ve hafızamdan hiçbir zaman silinmeyen "O GÜN"e döneceğim. 11 yaşında bir çocuğun 1967 yılında bir eylül sabahı Tarsus'un zeytinyağı ve yanmamış mobilet gazı karışımı kokusu ile tek başına kalışını düşüneceğim.

Yatakhane dolabımı ilk kez gördüğümde sanki tüm evimi, odamı, geçmişimi, hayallerimi o dolabın içine sığdırmak zorundaymışım gibi hissettiğimi hatırlayacağım.

Oysa o yaşta bir çocuk için Türkiye'nin dört bir köşesinden gelen 46 yeni arkadaşla tanışmak, yepyeni ve çok sayıda oyun arkadaşına kavuşmak çok güzel bir duyguydu. Bu güzelliği ne zaman tatmaya başladım, ne zaman 'iyi ki Tarsus'a gelmişim' dedim tam hatırlamıyorum. Ailemden uzaktaki yatılı hayatına alışmak da kolay olmadı, TAC'li olmanın mutluluğunu yaşamaya başlamak ta... Öyle çok gece, yastığım gözyaşlarımdan ıslandığı için, yastıksız uyumak zorunda kalmıştım ki... Fakat sonra, belki 6 ay belki 1 yıl sonra, her şey değişti,

*“An”lar vardır ölümsüzleşir, uzasın istenir*
*“An” lar vardır unutulmak istenir, hemen bitmelidir*

*“An” lar vardır özlenir*
*“An” lar vardır kaçılır*

*“An” lar vardır konuşulur, tekrarlanır*
*“An” lar vardır susulur*

*“An” lar vardır arzulanır*
*“An” lar vardır tiksinilir*

*“An”lar vardır imrenilir*
*“An”lar vardır ‘iyi ki bizden uzak’ denir*

*“An” lar vardır güzeli barındırır*
*“An” lar vardır güzeli kaçırır,*

*“An” lar vardır benimdir*
*“An” lar vardır senindir, onlarındır*

*“An”lar vardır içindesindir*
*“An” lar vardır maskelisindir*

*“An” lar vardır sen olursun*
*“An” lar vardır vitrindesindir*

*“An” lar vardır seversin*
*“An”lar vardır sevilmek istemezsin*

*“An” lar vardır coşarsın*
*“An” lar vardır coşturulamazsın*

*“En” güzel “an” lar ise*
*“Anı” olanlardır....*

*Sevgi ile...*

**Homecoming Davet Videosu**

artık tatil dönüşlerinde sanki evime döner gibi koşmaya başladım okuluma, arkadaşlarıma, hobilerime, her işimi kendi kendime yapmanın gururlu mutluğuna...

40 yıl önce bir haziran günü mezuniyet töreninde veda konuşmamı yaparken yine gözlerim doluyor ve “keşke sınıfta kalsa idim de bu güzel okuldan, “evim”den, arkadaşlarımdan hemen ayrılmak zorunda kalmasaydım” diyordum.

7 yıl geçirdik Tarsus’ta, hayatımızın çok önemli bir dönemiydi. Şimdiki zaman algımızla sanki 7 yıldan çok daha uzun bir süre gibi gelen o “7 yıl”da eğitildik, gerçek anlamda eğitildik. Bilgiye nasıl ulaşacağımızı ve ulaştığımız bilgiyi nasıl kullanacağımızı öğrendik. “Eğitimsiz Bilgi” gibi, ezbere dayalı, içi boş, dogmatik “Bilgisiz Eğitim”in de kötü ve zararlı olduğunu bilen öğretmenlerce eğitildik.

Hayatla başa çıkmasını becerebilecek bireyler olarak yetiştirildik.

Rekabetçi, başarıya odaklanmış “birey”ler olarak mezun olduk TAC’den. Ve aynı gün birbirini seven binlerce mezundan oluşan bir aileye katıldık. Öyle bir aile ki; istediklerinde, karar verdiklerinde, yapamayacakları, başaramayacakları çok az şey olan, kenetlendiklerinde karşısında zor durulan güçlü, gönlü bol, aydınlık....

Yeter ki istesinler, yeter ki görev alsınlar, yapabileceklerinin farkına varsınlar, yeter ki aynı hedefe kilitlensinler, buluştukları an kaldıkları noktadan devam eden, birbirini çok seven büyük bir aile...

Çok heyecanlıyım, Tarsus’a, “Okulum”a, gençlik hayallerime, “evim”e gidiyorum.

“Homecoming”de yüzlerce dostumla buluşmaya gidiyorum...

Görüşmek üzere !

Nadire-Noyan (TAC'63) çiftinin oğulları Tolga'nın, Deniz adını verdikleri erkek bebekleri dünyaya geldi.

Dr. Fatih Yorulmaz TAC'76 büyükbaba oldu. Ali Efe Yorulmaz ailenin yeni üyesi olarak dünyaya geldi.

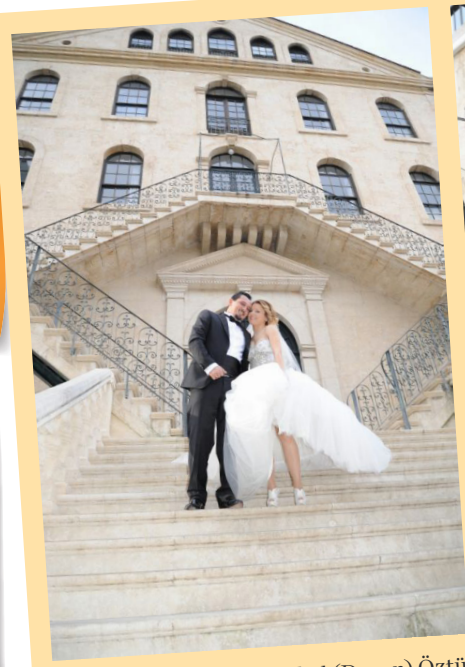

Murat Öztürk TAC'98 Sibel (Duran) Öztürk ile evlendi.

Çetin Şaşmazer TAC'90 ve eşi Necla'nın Tesla adını verdikleri oğulları dünyaya geldi.

Tarsus Yarımaratonunda TAC'li dostlarımız da yer aldı. Ali Cerrahoğlu TAC'78, Turgut Köksal Yalçın TAC'09 ve Buğraer Aslan TAC'87 finish ipini göğüsleyenlerdendi. Kutluyoruz.

Adem Erol TAC'81 halen Mersin Forum AVM Genel Müdürlüğünü yürütüyordu. 2 gün önce alınan kararla 4 farklı Forum'un da ona bağlanmasıyla yetkisi genişleyerek Bölge Müdürlüğüne getirildi.

Dr. Yılmaz Argüden Ulusal TAC'76 Ağlar Dünya Başkanlığına ve UN Global Compact Yönetim Kurulu'na seçildi.

Abdullah Canataroğlu'nun TAC '82 kızı ve Müge Canataroğlu'nun TAC '94 yeğeni Burcu Canataroğlu TAC'14 üniversite birinci basamak sınavında 2 milyondan fazla aday arasında, ilk bine girme başarısı göstermiştir. LYS sınavında Burcu'ya ve tüm TAC'14 mezunlarımıza başarılar diliyoruz.

Rıfat Can Ertong'un TAC'04 ablası, Günnur Ertong TAC '98 Aykut Attar ile evlendi.

# 17 MAYIS 2014 CUMARTESİ GÜNÜ HOMECOMING'DE GÖRÜŞMEK ÜZERE...

Merhaba Abi, Merhaba Abla,

Yoksa çok mu oldu küçüklerden bu anlamlı sözcüğü işitmeyeli, çok mu oldu okula arkadaşlar için gitmeyeli, çok mu oldu bir yüz yıl öncesini görmeyeli...

Ben, o yüz yılın merdivenlerine oturdum, size bu satırları yazıyorum. Bilseniz, bunca genç arasında yaşlanmaya fırsat bulamayan şu duvarlar, ne çok mavralarınızı, arkadaşlıklarınızı, maceralarınızı belki de ilk kavganızı, ilk aşkınızı anlatmak istiyorlar. Ama bir eksikleri var, konuşamıyorlar. Keşke siz gelip anlatsanız...

Bazen anlamlandıramadığım ezgiler duyuyorum. Sanki eski "Echo" lardan gelir gibi. Bir türlü söz yazmıyorum, hafızaları aşmış olanları anımsayamıyorum. Keşke sizler gelip yeniden yazsanız o sözleri..

Kulisine her girişimde ayrı heyecanla titriyor Auditorium benim için. Ama başka kimler için heyecanlandığını bilmeden oynamak beni üzüyor. Keşke siz gelip yeniden oynasanız..

Şimdi yerinde olmayan Friendship binasının temelinden yükselen yeni bir beyazlık var. O da görmek ister sizi. Nelerin üzerine yapıldığını bilmek, duymak ister. Keşke gelip anlatsanız..

Ve biz de, yaşanmışlardan sonra aynı ruhun şefkatine terkettikleriniz sizi tanımak, dinlemek istiyoruz. Öylesine çok istiyoruz ki, Mayıs'ın 17.nde hepinizi okula bekliyoruz.

Görüşmek dileğiyle,

Saygılar, Sevgiler..

NOT: Yazarı ve tarihi bilinmeyen bir mezunumuzdan gelen mektup

# KAYBETTİKLERİMİZ

Ali Açan'ın TAC '66 **kayınvalidesi** vefat etmiştir.

Nuri Çarkacı'nın TAC '62 **annesi** vefat etmiştir.

Ünsal ('96) ve Tansal ('97) Kurtuluş'un **babaları** vefat etmiştir.

Mehmet Özel'in TAC'90 **kayınpederi** vefat etmiştir.

Can Sonat'ın TAC '77 **eşi Suna Hanım** vefat etmiştir.

TAC'80 Önder Şirikçi abimin ve TAC'85 Serdar Şirikçi kardeşimin sevgili dayıları, aynı zamanda TAC'85 Hakan Şıhman'ın kayınpederi **Mehmet Gültekin Bilgen** vefat etmiştir.

Muhlis Yararcan'in TAC '69 **babası** vefat etmiştir.

Erdoğan Durmaz'ın TAC'64 abisi **Ali Durmaz TAC'59** abimiz vefat etmiştir

Mehmet Perçin'in TAC'81 **babası** vefat etmiştir.

**Ergin Atımtay TAC '61** vefat etmiştir.

Selda Akkızoğlu TAC '88 ve Filiz Akkızoğlu'nun TAC '00 babaları, Orhan Gürsoy TAC '79 ve Ferhat Gürüz'ün TAC '95 kayınpederi **Arıkan Akkızoğlu** vefat etmiştir.

Turgut Paksoy'un TAC '78 annesi **Ayten Paksoy** vefat etmiştir.

Doğan Eroğlu'nun TAO '66 TAC '69 **babası** vefat etmiştir.

Okulumuzda da görev yapmış müdürlerimizden **Dr. Frank Andrews Stone** vefat etmiştir.

Faruk Karabey TAC '52 vefat etmiştir.

**Osman Akkese Talas '54** vefat etmiştir.

Kudret Süzer'in TAC'81 **babası** vefat etmiştir.

Fatih Zaimoğlu'nun TAC'79 mezunu sevgili oğlu **Can Zaimoğlu** SEV 2010 öğrenimine devam ettiği İsviçre'de vefat etmiştir.

**Sermet Tuna**
TAC '64

## BİR DOSTUN ARDINDAN

# MR. RONALD EDWARD KRAHENBUHL

Mr. Ronald Edward Krahenbuhl

1950'li yılların sonları ile 1960'lı yılların başlarında (kesin yılları anımsayamadığımdan) TAC'de görev yapmış olan *Mr. Ronald Edward Krahenbuhl*'ün 16.01.2014 günü vefat etmiş olduğunu, ABD'den bir arkadaşından gelen telefonla öğrenince, bu yazıyı yazmam gerektiğini düşündüm.

Mr. Krahenbuhl bizim hiç dersimize gelmedi ancak yatakhane hocamız oldu. Derslerine girdiği arkadaşlardan, sınıfta öğrencilere verdiği sıra dışı cezaları çok dinlemiştik ve bu nedenle genelde çok sert mizaçlı bir kişi olarak bilinirdi. Buna rağmen, bizim sınıftan 4-5 kişilik bir grup onunla iyi dost olmuştuk; akşamları odasına gider, ikram ettiği kahve ve kurabiyeleri yerken sohbet ederdik. Bu dostluk Mr. Krahenbuhl ABD'ye döndükten sonra da devam etti. Bildiğim kadarı ile kendisi ABD'ye döndükten sonra üniversite tahsiline devam etti ve doktora yaptı.

Hatırladığım kadarı ile 1968 – 1969 yılları civarında (biz üniversite sonlarında idik) eşi ile Ankara'ya geldi ve bir yıl kalarak, doktorasına ilişkin 'Almanya'dan dönüş yapmış olan gurbetçilerle ilgili' bir araştırma yaptı. Biz de bir grup TAC'li olarak bu araştırmada anketör olarak kendisine yardımcı olduk. Doğal olarak bu sürede dostluğumuz daha da ilerledi, ailelerimizle de tanıştılar, birlikte oldular, hatta birlikte tatillere de gidildi.

Sonraki yıllarda temasımız posta vasıtası ile devam etti, zaman zaman ve özellikle yılbaşı dönemlerinde, birbirimizle yazıştık. 1990'lı yılların ortalarında, bir iş seyahati çerçevesinde ABD'de San Francisco'ya gittiğimde, orada buluşmuş ve birkaç gün birlikte gezmiştik.

2004 yılında TAC'den mezuniyetimizin 40. Yılı nedeniyle Tarsus'a gideceğimizi bildirdiğimde, atlayıp İzmir'e geldi. Burada birkaç gün birlikte gezdikten sonra beraberce Tarsus'a gittik ve törenlere katıldık. Söz konusu törene eşim yerine Mr. Krahenbuhl ile birlikte gelmiş olmam bazı arkadaşlarca gırgıra alındı ise de, çok duygusal anlar yaşattı. Bu vesile ile, o sıralarda Tarsus'ta bulunan Mr. ve Mrs. Meyer ile tekrar karşılaşmaları ilginç oldu; hatta tören sonrası ben İzmir'e dönerken kendisi birkaç gün daha Meyer'lerle kalmayı tercih edip, oradan ABD'ye döndü.

Son yıllarda, ancak yeni yıl dönemlerinde, birbirimize yılı özetleyen faks mesajları göndererek haberleşiyorduk. Bu yılbaşında gönderdiğim faks mesajına cevap alamayınca endişelendim; ancak sonradan posta ile gelen bir yılbaşı kartında sağlık durumunun kötüleştiğini ve bir bakımevinde kalmakta olduğunu öğrendim. Bunun üzerine, bakımevinin adresine bir mektup gönderdim ancak eline ulaşamadığını sanıyorum. Bu mektup üzerine bir arkadaşı bana telefon edip durumu bildirdi.

Toprağı bol, mekanı cennet olsun.

**Nihat Taner**
TAC '68

*Yaşlı çift Mr. ve Mrs. Deaver. Genç çift Louis ve Elisabeth Wilkins, ve bebekleri.*

# Mr. Louis Wilkins

Mr. Deaver Lise 1'de biyoloji hocamızdı. Önemli bir bilim adamı olduğunu söylerlerdi, emekli olmuş ve eşiyle Tarsus'a gelmişti. Zaten 1 veya 2 sene kaldı.

Biz hazırlıktayken (1961-62) Mr. Louis Wilkins bekardı. Bizim matematik dersine girer, aynı zamanda yatakhane öğretmeni olarak görev yapardı. O zaman Friendship Hall'un 3 katı henüz yoktu. Üst katta hazırlık ve Orta 1 yatakhaneleri vardı. Saat 9:00'a yaklaştığında "Bed time chocuks!" diye bizi ikaz ederdi. Işıkları söndürür, üstü açılanların battaniyesini, yorganını örterdi. Çok zarif, beyefendi bir insandı.

Bir kaç sene sonra evlendi. Eşi Elisabeth Hanım Talas ve Antep'te hemşire olarak çalışmıştı. Tarsus'ta da bir süre hemşire olarak çalıştı.

Mr. Wilkins galiba geçen sene öldü. Eşi de Ocak 2014'te yaşama veda etti. İyi ve fedakar insanlardı.

Saygıyla anıyorum.

*Mrs. Stone ve Mr. Wilkins, o zaman adet olduğu üzere öğretmenlerin oynadığı piyeste*

**Ali Cerrahoğlu**
TAC '78

# SESİM SARPKAYA FEN LİSESİ

Sevgili mezunlar;

**Sesim Sarpkaya** kardeşimiz Tarsus SEV İlköğretim Okulundan mezun olduktan sonra TAC'ye geçmişti. Okulumuzda 10. sınıf öğrencisi idi (Lise 2). 26 eylül 2007 günü sabah okula gitmek üzere Mersin Adnan Menderes Bulvarı üzerindeki evinden çıktı ve caddenin karşısından bineceği okul servisine doğru koşmaya başladı. Yoldan hızla gelen bir araç çarptı ve balkondan ona el sallamak üzere bakan annesinin gözleri önünde maalesef hayatını kaybetti.

Gencecik yaşta başta ailesi olmak üzere tüm camiamızda çok derin bir üzüntü yarattı, derinden etkiledi. Okul müdürümüz başta olmak üzere tüm öğrenciler, öğretmenler, veliler, mezunlar... herkes elinden geleni yapmak için koşturdu durdu.

Sesim anne ve babasının biricik kızıydı. Onun anısını en değerli şekilde yaşatmak için büyük fedakarlık yaptılar ve onun adında bilimin ışığında yeni Sesim'ler yetişebilsin diye Tarsus'ta modern bir 'Fen Lisesi' yaptırdılar, adını da 'Sesim Sarpkaya Fen Lisesi' koydular.

Okul tamamlandı ve bu yıl öğrenciler okumaya başladılar. Okulla yetinmediler, şimdi de yine okula ait bir 'öğrenci yurdu' yaptırıyorlar.

Bizler de; camiamızın yetiştirdiği ve mezun olmasına çok kısa zaman kala okul yolunda vefat eden kardeşimizin anısını yaşatmak için bu değerli eserin ihtiyaçlarından birisi olan 'kütüphanesine' destek olmak için sizlere çağrıda bulunmak istedik. Karınca kararınca yapacağımız bağışlar eğer kütüphaneyi tamamlamaya yeterse de kalkacak okulun kütüphanesine TAC camiasının isminin verilmesi kardeşimizin anısını yaşatacak değerli bir katkı olacaktır.

Eğer sizler de 'Sesim Sarpkaya'2010 adına onun okulunun kütüphanesinin oluşturulabilmesi için destek vermek isterseniz lütfen bir ses veriniz. Bağışlarınızı derneğimize 'Sesim Sarpkaya' açıklaması ile yapabilirsiniz.

Sevgi ve saygılarımızla...

**Ömer Tarım**
TAC '76

# Bursa'da Zaman

TAC'76

Biz, 1976 mezunları, geçen yıl Bursa'da buluşmak üzere bir dilekte bulunmuştuk. Bu birlikteliği 11-12 Ocak'ta gerçekleştirdik. Sadece İstanbul'dan değil, Ankara ve Mersin'den aileler ve arkadaşlarla birlikte toplam 29 kişi eski günlere dönerken aynı zamanda Bursa'nın tarihi ve doğal güzelliklerini de birlikte yaşadık. Tabi bu arada bol mavra olmazsa olmazdı. Bursa'da yaşayanlar sadece eşim ve ben olduğumuz için doğal olarak ev sahipleri de bizdik. Fikir sahibi eşim Ayşe ve gönüllü koordinatör Kalyon ile birlikte çok güzel zaman geçirdik. Bursa ve zaman kavramları yan yana gelince Bursa'da Zaman şiirini anımsamadan geçmek olmaz.

*Yeşil Türbe*

**BURSADA ZAMAN**

Bursa'da bir eski cami avlusu,
Küçük şadırvanda şakırdıyan su;
Orhan zamanından kalma bir duvar...
Onunla bir yaşta ihtiyar çınar
Eliyor dört yana sakin bir günü.
Bir rüyadan arta kalmanın hüznü
İçinde gülüyor bana derinden.
Yüzlerce çeşmenin serinliğinden
Ovanın yeşili göğün mavisi
Ve mimarîlerin en ilâhisi.

Bir zafer müjdesi burda her isim:
Sanki tek bir anda gün, saat, mevsim
Yaşıyor sihrini geçmiş zamanın
Hâlâ bu taşlarda gülen rüyanın.
Güvercin bakışlı sessizlik bile
Çınlıyor bir sonsuz devam vehmiyle.
Gümüşlü bir fecrin zafer aynası,
Muradiye, sabrın acı meyvası,
Ömrünün timsali beyaz Nilüfer,
Türbeler, camiler, eski bahçeler,
Şanlı hikâyesi binlerce erin
Sesi nabzım olmuş hengâmelerin
Nakleder yâdını gelen geçene.

Bu hayâle uyur Bursa her gece,
Her şafak onunla uyanır, güler
Gümüş aydınlıkta serviler, güller
Serin hülyasıyla çeşmelerinin.
Başındayım sanki bir mucizenin,
Su sesi ve kanat şakırtılarından
Billûr bir âvize Bursa'da zaman.

Yeşil türbesini gezdik dün akşam,
Duyduk bir musikî gibi zamandan
Çinilere sinmiş KAur'an sesini.
Fetih günlerinin saf neşesini
Aydınlanmış buldum tebessümünle.

İsterdim bu eski yerde seninle
Başbaşa uyumak son uykumuzu,
Bu hayâl içinde... Ve ufkumuzu
Çepçevre kaplasın bu ziya, bu renk,
Havayı dolduran uhrevî âhenk..
Bir ilâh uykusu olur elbette
Ölüm bu tılsımlı ebediyette,
Belki de rüyâsı bu cetlerin,
Beyaz bahçesinde su seslerinin.

Ahmet Hamdi TANPINAR

*Çelik Palas'ta akşam yemeği*

*Mudanya balık lokantası*

*Trilye*

Ben de şiirin etkisiyle neler yaptığımızı şiirle anlatmayı deneyeceğim. Umarım Yalçın Demirtürk ve Haydar Göfer hocalarım hatalarımı mazur görürler.

**TARSUS'TAN BURSA'YA**

Bursa'da durdu zaman
Geriye aktı bir an
Tarsus'a uzanan
Bir zaman tünelinde
1970 leri yaşadık iki günde
Tarsus'un kebabı yoktu ama
İyice beslendik İskender'de

Çelik Palas'ta kaplıca
İyi geldi ağrılara
Ha Bursa'da Tophane
Ha Tarsus'ta Gözlükule
Her yer Tarsus, dostlarla birlikte.

Gaziler türbede
Orhan ve Osman
Yeşil ve Emir Sultan
Ulu Cami'de durdu zaman
Çay, kahve, sıcak sahlep
Biraz alışveriş, işte Koza Han

Mudanya'da balık rakı
Yakın etti ırakı
Trilye'den manzara
Dağıttı kafaları
Eski dostlar bir arada
Tarsus'u aratmadı.

**KİMLER Mİ KATILDI?**

Melih Apa
Yılmaz Argüden
Suat Arseven
Baran Bolkan
Mazhar Çelikoyar
İklil Çeliktemur
Ahmet Kalyoncuoğlu
Sait Kayahan
Serdar Küçükoğlu
Serdar Özer
İbrahim Saçlı
Metin Sağır
Ömer Tarım

Profesyonel fotoğraf destekleri için Suat Arseven ve Ahmet Kalyoncuoğlu'na, bütün katılan arkadaşlara çok teşekkürler. Gelemeyenler üzülmesin. Bu buluşmaları değişik mekanlarda tekrarlamayı kararlaştırdık. Bir dahaki sefere daha büyük katılım dileğiyle.

Özlem ve sevgilerimizle.

*Koza Han'da kahve molası*

"Ömer,
Sana ve Ayşe'ye çok teşekkür ediyoruz. TAC'76 gibi bir azgınlar grubuna katlanabildiğiniz için, yapılan abuk sabuk yorumlara rağmen azimle organizasyon yaptığınız için ve hepsinden önemlisi böyle bir fikrin yaratıcısı olduğun için ne kadar teşekkür etsek azdır.
Öneri: Bir sonraki gezi Ankara olsun. Suat Baba hadi bakalım göster hünerini.
Hepinize bu güzel ortamı yarattığınız için ayrıca teşekkür ederim, Kalyon sen hariç! Zaten balıktan da anlamıyorsun"
Melih.

"Fotoğraflar çok guzeldi,
aranızda olamadığımıza üzüldüm.
Hepinize sevgiler"
Hüseyin
(ABD'den)

"Sevgili Ömer,
Öncelikle bütün bir hafta sonu boyunca göstermiş olduğun sabır ve anlayısa teşekkür ederim.
N--- ve benim için unutulmaz bir gezi oldu. Bir kere daha sana ve Ayşe'ye bu muhteşem ev sahipliğiniz için çok teşekkür ederim (ederiz) Aramizda olamayanlar adına üzüldüm.
Hepinize ve Ahmet'e, uyumlu ve sorunsuz bir hafta sonu yaşattığınız için de ayrıca teşekkür ederim....
--"
Sait Kayahan

"Sevgili Arkadaşlar,
Geldiğiniz için biz de çok teşekkür ederiz. Birlikte güzel zaman geçirdiğimiz için biz de çok mutlu olduk.
Sevgilerimizle...."

Ayse-Ömer

## ADANA

## MERSİN

**Gürkan Ertaş**
TAC '63

# TALAS YEMEĞİ

Sevgili Arkadaşlar,

Uzun yıllardır Ankara'da TAC yemekleri düzenlenir ve bu yemekler genellikle her yılın ocak ayında yapılır. Büyük katılımlarla yenir, içilir ve eğlenilir. Bu etkinliğin hemen akabinde Ankara Talaslılar Yemeği düzenleme çalışmaları başlatılır. Bu görevi uzun süre sevgili kardeşim Metin Acet'le birlikte yürüttük; onun aramızdan ayrılmasından sonra bu görevi tamamen ben üstlenmiş oldum.

Genelde hep Mart ayının son haftasonunda tertip ettiğimiz Ankara Talaslılar Yemeğini, bu sene 30 Mart'ta yerel seçimler olması nedeniyle diğer illerden olacak katılımı da dikkate alarak 22 Mart 2014 Cumartesi gününe aldık.

Son güne 54 kişilik bir katılım listesi ile girdik ancak son dakika çıkan mazur görülecek mazeretlerle 50 kişi olarak bir araya geldik.

Yemeğimiz, bir ara TAC grubu olarak "son cumalar" toplandığımız Farabi Sokak'taki Niza Park Otel'de yapıldı. Saat 19.00'dan itibaren gelişler başladı. En kıdemli mezunumuz Hadi İlbaş Abimiz (1941) ise bir an önce Talaslı kardeşleri ile buluşabilmenin heyecanıyla, saat 17.30'dan beri otelde beklediğini ifade etti.

50 Talaslı ve eşleri, bu defa diğer toplantılarda olduğundan farklı bir şekilde düzenlenen "O" masa etrafında yerlerini aldılar.

Gecenin ilk sürprizini 58 mezunu abimiz Alev Selamoğlu yaptı. Talas'tan getirttiği çağla bademlerin

ordövr tabaklarımızı süslemesi çok hoş ve keyifliydi. Kendisine bir kere daha bu anlamlı sürprizi için buradan teşekkürlerimizi iletiyoruz.

Gecenin ikinci sürpriz ise hem daha anlamlı, hem daha paha biçilmezdi. Mustafa Tokyay kardeşimizin hazırladığı ve Mete Akyol Abimizin yayına hazırladığı " 'SIRADAN BİR KAHRAMAN'IN 100 YILLIK YAŞAMINDAN KESİTLER - GIYASETTİN TOKYAY" adlı kitabın bizlerle buluşturulması hepimizi çok duygulandırdı. Değerli Türkçe Muallim Beyimizi bir kere daha rahmetle ve şükranla yadediyoruz. Mekânı Cennet olsun.

Metin Atamer Abimizin İngilizce'ye çevrilmekte olan "Talas'ta Zaman" adlı kitapta yer almak üzere biz mezunlardan anılarımızı bir an önce yazarak göndermemizi istemesinden sonra gecenin konuşmacısı olarak Sinan Bayraktar söz aldı.

TAO'nun ve Talaslılığın önemini ve biz mezunlarına kazandırdıklarını hem kendi hem de daha eski mezunların hatıralarından (Kâni Gökpınar'ın Talas Anıları adlı kitabından, Uygur Kocabaşoğlu'nun Kebikeç dergisinde çıkan yazısından) yaptığı derlemelerle bize nakleden Sinan, konuşmasının sonunda bizlere "All Hail Talas To Thee" ve onun Türkçesi olan "Selam Okul Sana" adlı okul şarkımızı söyletmesi hepimizi eski günlere götürdü ve fazlasıyla duygulandırdı. Çoğumuzun bu okul şarkımızın sözlerini unutmuş olmasının nedenleri ise, nüfus cüzdanlarımızın eskiliğinde arandı!

Ankara Talaslılar Yemeklerinin bir klasiği ise Hadi İlbaş Abimizin anılarının dinlenmesidir. Kendisi; 1937-1941 yıllarında, yani 2. Dünya Savaşına tekabül eden yıllarda okuduğunu, o dönemde çekilen sıkıntıları, bütün bu yokluk ve sıkıntılara rağmen Board'un bu okula sahip çıktığını ve okulun kapatılmadan eğitimine devam ettiğini; ancak okulun kapanmasından (1967) bir yıl sonra kurulan SEV'in bu okula sahip çıkmayışını buruk bir hüzün ile bizlere nakletti.

Yemeğin sonunda 1950 mezunu abimiz Cengiz Dolunay, otel genel müdürünü yanına çağırarak kendisine, her şeyin dört dörtlük olduğunu, gerek yemeklerin ve gerekse servisin mükemmel olduğunu söyledi ve hepimiz adına teşekkürlerimizi iletti.

Bu güzel etkinliğe katılan herkese, özellikle Ankara dışından katılan Nuri-Lale Çarkacı, Ahmet-Emine Boyacıoğlu, Kirkor Balcı, Tuncay Sergen ve Ersan Bilir'e sonsuz teşekkürler eder 2015'te tekrar buluşabilmeyi dilerim. Burada Mustafa Danışman kardeşime de ayrıca teşekkür etmek isterim; kendisi Talaslı olmamasına rağmen bu yemeklerimize hep eşiyle birlikte katılır ve bizlerle birlikte olurlar. Bir başka teşekkürü de sevgili Ankara Şube Başkanımız Gözde Özgödek hak-ediyor. Her sene olduğu gibi bu sene de yemeğimize katılarak her abisi ile tek tek görüşüp hal hatır sormuş ve iyi dileklerini bildirerek veda etmiştir. Teşekkürler sevgili Başkan.

*Not: Yukarıda bahsi geçen TAO okul şarkılarımızın İngilizce ve Türkçe sözlerini aşağıda veriyorum: unutulmasın diye...*

**TALAS MARŞI**

Selam okul sana
Hayatın örneği
Türklüğün bir desteği
Değerli küçük yurt
Cesur, temiz, dürüst
Verdiğin bu gaye
Sunalım ülkeye
Selam, sana

**SCHOOL SONG**

All hail Talas to Thee
Our school of life and light
Our goal is Turkish manhood
To match Erciyes' height
For our fair country's good
Oh may we strive to be
Fair, clean and brave
All hail Talas to Thee.

fitintime
bodyshapingstudio

# 25 DAKİKADA
## DAHA SAĞLIKLI, DAHA GÜÇLÜ,
# DAHA FIT!

www.fitintime.com.tr

sadece 25 dakika FIT

## Forma girmek için sadece 25 dakika

Fit In Time, Turkiye'de 30'a ulaşan şube sayısıyla teknoloji odaklı ilk bireysel antrenman stüdyosu konseptidir. Fit In Time'ın odağındaki Miha Bodytec'in oyunu değiştiren teknolojisi haftada 1 veya 2 antreman ile ve sadece 25 dakikada çok yoğun bir kas çalışması elde edilmesini sağlıyor ve en derin kasların bile çok yoğun bir şekilde çalışmasına olanak verir. Bugüne kadar geliştirilen en etkili Fitness Teknolojisi eşliğinde, profesyonel fitness antrenörleri ile yapılan 25 dakikalık eğlenceli bir antrenman programından oluşur. Miha Bodytec sistemi, geliştirmiş olduğu teknoloji sayesinde vücuttaki tüm ana kas gruplarını (bacak, kalça, bel, sırt, kanat, karın, yan karın, göğüs ve kol) aynı anda, kişinin özgür iradesi ve güç limitleriyle sınırlı konvansiyonel yöntemlerin çok daha üzerinde bir yoğunlukta çalıştırmaya olanak verir. Hem bir ağırlık antrenmanı etkisi, hem de etkin bir kardiyo antrenman etkisi aynı anda ve sadece 25 dakikada, hem de hiçbir sakatlık riski olmadan sağlanıyor. Bilimsel araştırmalarla da etkisi kanıtlanmış olan sistem, 3-4 saatlik geleneksel bir fitness antremanına denk gelebiliyor.

## Teknoloji Odaklı Antreman Sistemi : Miha Bodytec

Fit In Time kişi odaklı antreman sisteminin merkezinde alman EMS teknolojisinin öncü ve tüm dünya pazarındaki lider markası Alman Miha Bodytec teknolojisi bulunur. Bilimsel araştırmalar ile etkisi kanıtlanmış, alanında en başarılı profesyonel sporcuların da tercih ettiği marka aynı zamanda hastane ve rehabilitasyon merkezlerinde güvenle kullanılmaktadır.

## Personal Training (Kişi Odaklı Antrenman)

Kişi odaklı antrenman sistemi, her bir üyenin postür analizi, vücüt analizi, gündelik hayat ve çalışma şartları, kişinin hedefleri gözedilerek kişinin hedefleri doğrultusunda Fit In Time antrenörlerinin kişiye özel olarak hazırladığı ve sürekli güncellediği antreman sistemidir. Fit In Time bünyesinde oluşturulan Fit In Time Academy'de antrenörlerin sürekli eğitim sistemiyle güncel ve donanımlı olmarı sağlanır. Kişiye özel antreman sistemi Miha Bodytec gibi lider teknolojiyle birleşince optimum sonuç almak artık kaçınılmaz olur. Uyaralım, Fit In Time antrenorleri sonuç alma konusunda sizden daha ısrarcı bile olabilirler.

## Portakal kabuğu görünümüne savaş açın

Fit In Time antremanlarında portakal kabuğu görünümüne yol açan deri altı yağ hücrelerinin yok olması kaçınılmazdır. Yoğun kas çalışması sayesinde hızla artan sıkılaşma etkisi bir yana idmanlardan sonra bile uzun süre devam eden metabolizma hızındaki artış, yağ yakımına sürekli devam etmenizi sağlar. Bu da çok kısa sürede forma girmenin yanında, portakal kabuğu görünümüne yol açan yağların hızla yok olması demek. Ayrıca kişisel antreman sisteminde, Miha Bodytec'in sunduğu bölgesel çalışma imkanı ve Fit In Time antrenörlerinin sizin için özel olarak dizayn ettiği antreman programları sayesinde bölgesel problemlerin giderilmesine olanak tanır. Kişinim hedefi doğrultusunda antreman protokolleri uygulanır ve hızla sonuç alınır.

## Rekabet Ruhu

Miha Bodytec'in teknolojisiyle desteklenen Fit in Time antremanları düzenli spor yapanlar için doğal bir doping etkisi yaratır. Gym freak, maraton koşucusu, crossfit bağımlısı ya da hırslı bir dövüş sporcusu farketmeden performansınızı katlamanızı sağlayacak EMS antremanlarınızı sizinle birlikte Personal Trainer'larımız programlar. Bir sonraki Runtalya ya da yaklaşan Open Games, daha iyisini yapmaya hazır olun.

## Bel ve Sırt Ağrıları

Fit in Time antrenörleri postür bozuklukları sebebiyle modern toplumun 80%'inin kanıksamaya başladığı, hayat kalitesini düşüren bu problemi bertaraf etme konusunda yoğun bir eğitimden geçerler. Buna EMS'nin benzersiz imkanları eklendiğinde çözüm Beyreuth Universitesinde alınan sonuçlar kadar şaşırtıcı: Almanya'daki Bayreuth Universitesi'nde yapılan çalışmaların gösterdiği gibi EMS ile düzenli tam vücut çalışması sırt ağrılarını ve hatta kronik bel ağrılarını önleyebilir: Katılanların %88'inin sırt ve bel ağrıları gözle görünür ölçüde azaltılabildi.Sadece iki seanstan sonra %20'si ağrıdan kurtuldu ve altı hafta sonra bu sayı %50'ye çıktı. Ağrının görülme sıklığı ve süresi %80 oranında azaldı.İki hafta sonra ağrının şiddeti %50 azaldı ve altı hafta sonra %87 düştü. Deneye başlamadan önce katılımcıların %40'ı sürekli sırt ağrısından şikayetçiydi; altı haftadan sonra bu sayı sadece %9'du. Kronik şikayeti olan hastaların %44'ü için ağrı tamamen kayboldu.

Bu bir ilandır.

| | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| Acarkent Stüdyo<br>0 216 485 01 35<br>acarkent@fitintime.com.tr | Ataköy Stüdyo<br>0 212 661 01 10<br>atakoy@fitintime.com.tr | Ataşehir Stüdyo<br>0 216 455 43 30<br>atasehir@fitintime.com.tr | Bahçeşehir Stüdyo<br>0 212 608 07 00<br>bahcesehir@fitintime.com.tr | Beşiktaş Stüdyo<br>0212 327 55 00<br>besiktas@fitintime.com.tr | Beylikdüzü Stüdyo<br>0 212 853 62 58<br>beylikdüzü@fitintime.com.tr | Beyoğlu Stüdyo<br>0 212 292 60 64<br>beyoglu@fitintime.com.tr |
| Çekmeköy Stüdyo<br>0 216 640 21 01<br>cekmekoy@fitintime.com.tr | Erenköy Stüdyo<br>0 216 408 10 15<br>erenkoy@fitintime.com.tr | Etiler Stüdyo<br>0 212 265 64 44<br>etiler@fitintime.com.tr | Florya Stüdyo<br>0 212 426 20 25<br>florya@fitintime.com.tr | Göktürk Stüdyo<br>0 212 322 10 02<br>gokturk@fitintime.com.tr | İstinye Stüdyo<br>0 212 229 30 60<br>istinye@fitintime.com.tr | Levent Stüdyo<br>0 212 280 11 44<br>levent@fitintime.com.tr |
| Nişantaşı Stüdyo<br>0 212 232 12 48<br>nisantasi@fitintime.com.tr | Sarıyer Stüdyo<br>0212 342 00 72-73<br>sariyer@fitintime.com.tr | İzmir Alsancak Stüdyo<br>0 232 422 22 12<br>alsancak@fitintime.com.tr | İzmir Karşıyaka Stüdyo<br>0 232 362 00 14<br>karsiyaka@fitintime.com.tr | İzmir Narlıdere Stüdyo<br>0 232 239 20 10<br>narlidere@fitintime.com.tr | Ankara Çankaya Stüdyo<br>0 312 440 00 50<br>ankara@fitintime.com.tr | Ankara Ümitköy Stüdyo<br>0 312 236 11 76<br>ankara@fitintime.com.tr |

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| Adana Stüdyo<br>0 322 882 16 16<br>adana@fitintime.com.tr | Antalya Stüdyo<br>0242 247 61 13<br>antalya@fitintime.com.tr | Bursa Stüdyo<br>0 224 247 09 66<br>bursa@fitintime.com.tr | Bodrum Stüdyo<br>0252 313 34 64<br>bodrum@fitintime.com.tr | Denizli Stüdyo<br>0 258 212 90 01<br>denizli@fitintime.com.tr | Gaziantep Stüdyo<br>0 342 322 07 57<br>gaziantep@fitintime.com.tr |

**Defne Ongun**
TAC '89

# Okulumla Yine Buluşmak

Bu sene ilginç buluşmalar yaşıyorum. Yıldızların hâl ve durumundan mıdır bilmiyorum ama fazla sorgulamadan teslim oluyorum ve tadını çıkarıyorum.

İlki, SEV Okulları vesilesiyle oldu. Redhouse'dan (Bilmeyenler için, Redhouse, SEV Yayıncılık bünyesinde ve özellikle çocuklar için Redhouse Kidz çatısı altında harika kitapları var) sevgili Pelin Yılmaz, "Burcu ve Berk ile..." serisiyle Tarsus SEV Okulları'nda etkinlik yapmak istediklerini belirtince, hoplaya zıplaya hazırlandım hâliyle. Sevgili okulumu, okulumdaki minikleri düşündükçe içim içime sığamıyordu.

Derken, bu etkinliğe bir de özel istek üzerine İpek Ongun'un Tarsus Amerikan gençleri ile buluşması eklenince, "analı-kızlı" olacağız diye heyecan bastı.

Bir hazırlık, bir hazırlık... Posterler, büyük boy görseller, hepsi toparlandı... Miniklere bir konuyu görsellikle anlatmak en güzeli, en etkilisi.

Gün gelip çatınca, kollarım dolu, yanımda annem – meşhur yazar -, kalbim pıt pıt şekilde okula doğru yola çıktık.

Sıcacık bir karşılama, nefis bir kampüs. En son beş sene evvel reuninon için gelmiştim. O zaman binaların içini gezememiştim. Şimdiyse, anaokulunu keşfediyorduk. Kütüphaneyi, ilköğretim binasını görme fırsatım vardı.

Anaokulu kütüphanesinde miniklerle buluştuğumuzda sanki kırk yıllık dostlarımla buluşmuş gibi oldum. Nedeniyse, pek çoğunun bir yakınıyla tanışıyor olmamdı. Minik sesler yükseliyordu:

- Sizi benim halam tanıyor

- Siz benim babamla sınıf arkadaşıymışsınız: Sami Ural

- Sizi benim yengem tanıyor,...

Ne güzel. Bir şekilde iletişimimiz vardı yani, ben onlar için yabancı sayılmazdım.

Bir kısmı "Burcu ve Berk ile..." serisini tanıyordu, diğerleri kitaplarını yeni edinmişlerdi.

Onlarla harika iki oturum yaptık. Kitabın doğuşunu keşfettik, kimler kitaba emek veriyor, bu kitaplar onlara nasıl ulaşıyor,...

İnteraktif okuma yaptık. Doğruyanlış oyunu oynadık, koştuk, kalbimizi dinledik,... Çok eğlendik.

Ardından da renkli renkli kitaplar yarattık. Birbirinden güzel hikâyeler oluştu. Bir çerçeve olmadan, tamamiyle özgür bir şekilde yaratıcılığımızı kullandık.

Bu iki oturumda sevgili "fotoğrafçımız" İpek Ongun, bu güzel anları belgeledi ☺

Müthiş keyifli, bir o kadar da yoğun bir programın ardından, sıra İpek Ongun'un etkinliğine gelmişti.

Stickler'da odotoryumda buluştu gençlerle. Yaptığı konuşmanın ardından sıra soru-cevap bölümüne gelince ben de sahnede onun yanında yer aldım. Gençlerden peşpeşe yaş ile ilgili sorular gelince, yazar İpek Ongun, "anne" İpek Ongun şapkasını taktı ve: "Bakın çocuklar size bir şey söyleyeceğim. Şimdi bizbize oturuyoruz burada. Yabancı yok. Topluluk içerisinde sorulmaması gereken bazı sorular vardır. Bunlardan biri "Kaç yaşındasın?"dır. Kıkırdaşmalar geldi salondan.

Sonra, "Kaç para kazanıyorsun?" yine sorulmaması gereken bir soru. Birbiriyle arkadaşlık yapan iki genç, "Eee ne zaman evleniyorsunuz?" ya da evli olan bir çifte, "E çocuk ne zaman?" soruları yine sorulmaması

gerekenler listesinde. Çünkü bunlar özel konular. Arkadaşınız bunları sizinle isterse zaten paylaşır. Paylaşmıyorsa, bu konu hakkında konuşmak istemiyordur.

Dersimizi de aldıktan sonra artık dönüş yoluna geçebildirdik.

Ellerinde çiçekler, hediyelerle bizi yolcu eden genç öğrencileri ve o harika öğretmenleri günlerce konuştuk.

Bu buluşmanın ardından 1 Mart günü Boğaziçi Üniversitesi'nde gerçekleşen "TAC/TAO'lu Yazarlarla Mezunlar Günü" etkinliği benim için ikinci büyük "pıt pıt" nedeniydi.

Sınıf temsilcileri toplantısına ilk defa katılıp, yapılan ve yapılması planlanan çalışmaları dinleme imkânı buldum.

Fuayede kurulan masada "Burcu ve Berk ile..." serisi yerini almıştı. Renkli renkli göz kırpıyorlardı bana.

Birbirinden kıymetli mezunlar, yazarlar buluşmuştu.

Herkes kısaca kendinden bahsetsin denildiğinde, öyle dolu yaşamlar dinlemeye başladık ki, bırakın 5-10 dakika, saatler yetmezdi. Ne anılar, ne yaşanmışlıklar...

Sevgili Emine Fulsen Halil, benim

ismimi okuduğunda, içimden "Hay Allah şimdi ne desem ki?" diye düşündüm ve aynen bu düşündüğümü dile getirdim. Gerçekten bilim adamından, araştırmacısına, senelerin edebiyatçılarından, meslek gurularına, bu kadar vasıflı insan arasında benim çocuk kitaplarım biraz "çerez" kıvamında kalıyordu.

Olanca açık yürekliliğimle bunu söylediğimde, "Aaa olur mu öyle şey, estağfurullah,..." sözleri döküldü herkesin ağzından...

Yapılanın ama az, ama çok, alışık olunandan farklı ya da değil, kucak açıldığı bir ortamı sunuyor bu camia. Birbirini olduğu gibi kabul etme, destekleme, bir üst noktaya taşınmasına ön ayak olma,...

"TAC sana ne kazandırdı?" sorusuna sadece bu örneği vermek bile yeterli bence.

Yoğun iş hayatıma kızımın doğumunu takiben ara vermemden, bloğum 0 km.Bızdıklar'ı (www.sifirkilometrebizdiklar.com) kurmamı, derken birkaç anne-çocuk dergisindeki köşelerimin olmasını ve ilk yazarlık tecrübesinin Edukids ile yaptığımız "Hikâyeli Yapboz" ile geldiğini bir solukta anlattım.

Ve tabii "Burcu ve Berk ile..." kitap serisi ile altı farklı konuda 3 yaş ve üzeri çocuklara ulaştığımı ekledim.

Adeta aile büyüklerimin, kardeşlerimin önünde yaptıklarımı anlatıyordum. Tek farkı müthiş heyecanlı olmamdı sanırım ☺

Bombalaki seansımızdan sonra,

kendimizi fuaye alanına attık. Yanıma o kadar çok kişi gelip, yaptıklarımı tebrik etti ki, daha fazlasını yapmak için enerji doldu içim.

Sevgili Umut'un (TAC'88) bir ara yanıma yaklaşıp, "Defne, eften püften diyorsun ama en çok senin kitaplar sattı. Haberin olsun!" lafıyla karşılıklı kahkahalara boğulduk.

Sıcacık, sohbet dolu bir aile ortamındaydık - belki de birbiriyle daha önce hiç tanışmamış kişiler olarak... Zaten bütün fark burada.

Eve gelip de eşime bunu anlattığımda, mezunu olduğu Avusturya Lisesi'nin kendisini eğitimden soğuttuğunu her ortamda dile getiren bir kişi olarak, bana gayet manidar bir bakış atıp "Ne hissettiğini çok iyi anlıyorum! Aynı bizim okul..." dedi. Gülümsedim.

Gerçekten, eğitimi sevdiren, arkadaşlığı, kardeşliği yaşatan, kalıcı dostluklar yaratan, "insan" mezun eden bir okuldu bizimki.

Okulumla her zaman gurur duydum. Tarsus Amerikan'lı olmanın ayrıcalığını her zaman taşıdım. Bundan sonraki nesillerin de aynı şekilde gururlanabilmesini gönülden diliyorum.

Engin Ünsal
TAC '55

# 35 Nolu Otobüs

Şehirler, kasabalar vardır. Üstünüze bir elbise gibi oturur. Sokakları, evleri geceleri solgun ışığıyla daracık sokakları aydınlatan lambaları, parkları hep istediğiniz gibidir. Yüreğinizi bir sevda gibi sarar. O şehirler, o kasabalar anılarınızda nazlı nazlı akan birer pınar gibidir. Ne zaman oralarda geçen zamanı anımsarsanız içiniz bir bahar serinliği ile ferahlar. Kolay değildir çocukluğunuzu, gençliğinizi sokaklarına bir örtü gibi serdiğiniz o şehirleri, kasabaları unutmak. Onlar artık yaşamınızın kilometre taşlarıdır. Hepsinin anılarınızda ayrı bir güzelliği, ayrı bir türküsü vardır.

Benim çocukluğum, gençliğim, yaşamımı kazanmak için uğraş verdiğim sancılı yıllar hep öyle güzel şehirlerde kasabalarda geçmiştir. İlk anılarım Adana ile filizlenir. Babamın polis memuru olarak atandığı ilk illerden biriydi. İkinci dünya savaşı yıllarıydı. Bir Alman saldırısına karşı şehirde karartma yapılırdı. Camlara siyah perdeler gerilir, ışık sızmasın diye dışarıdan bekçiler hane halkını düdük çalarak uyarırlardı. O yıllar Adana suç oranı yüksek şehirlerden biriydi. Bu yüzden işe giden babamın geç saatlerde eve dönüşünü endişe ile beklerdik İlkokul birinci sınıfı orada okudum. Okulumun adı Cumhuriyet İlk Okulu idi. Sonra Bitlis'in Tatvan ilçesine gittik. Dördüncü sınıfa kadar orada okudum. İki odalı bir okuldu. Tatvan'ı çok sevmiştim çünkü babam evimizi beklesin diye bir çoban köpeği getirtmişti Nemrut dağındaki sürülerden. Orada kaldığımız üç yıl boyunca Belek adını verdiğim köpekle çok iyi dostluk kurmuştuk. Sokakta hep yanımda yürür yanıma kimseyi yaklaştırmazdı. Kışın o kadar çok kar yağardı ki tek katlı kerpiç evimiz tümüyle kar altında kalır, ancak dışarıdan küreklerle karları küreyerek kapımızı açarlardı. Evimiz karlar altına kalınca Belek bize bir şey olduğunu sanarak deliler gibi havlardı. Bahar vakti gelince onunla Nemrut dağını eteklerinde gezinir anneme kır çiçekleri toplardım. Tatvan'dan ayrılırken eşyalarımızı yüklediğimiz kamyonun yanında Belek'in o vakur duruşunu hiç unutamıyorum. Geldiği sürüye geri dönsün diye babamın çağırdığı adamın yanın arka ayaklarının üstüne oturmuş öyle bana bakıyordu. Kamyon hareket ettiğinde ne kadar çok ağlamıştım. Bugün bile Tatvan'ın 1945 yılındaki o tozlu yolları, sevgili köpeğim Belek anlarımın en güzel yerinde boyuna geri dönüp durduğum ve hüzünlendiğim bir yerdir.

Bitlis'de dördüncü sınıfı okurken hocamız Seniha Senal diye bir subayın kızıydı. İlkokul öğretmenlerimin hiç birinin adını anımsamazken neden Seniha Senal'ı hiç unutamadım bilmiyorum. Genç bir kız olarak bize bir şeyler öğretme çabası, saçlarımı okşaması, bazen elimden tutması o çağlarda karşı cinsin yaşamıma düşen ilk gölgesi miydi bilmiyorum. Bitlis'ten anılarımda kalan okulun merdivenlerinde sınıfça Seniha Senal ile çektirdiğimiz resim ve bahar vaktinde okulun yanındaki dere boyunca karlar arasından boy veren mor menekşelerdir. Nerede bir mor menekşe görsem aklıma o okul ve o genç öğretmen gelir.

Sonra Çankırı, ilkokulu bitirişim, ortaokula başlayışım, halkevi ile Ülkü mecmuası ile Halkevinde sinema ve tiyatro ile tanışmam ve oradan Talas'a ve Tarsus'a uzanan lise yılları. Beni çarmıha geren o inanılmaz güzellikte ki dostluklar ve delikanlılığın o deli rüzgârları. Şiir dolu, sevda dolu yıllardı o yıllar. O yıllara bir daha dönemeyeceğimi düşündükçe, o yılların hazzını bir daha yaşayamayacağımı düşündükçe içimde bir yerler kanar biliyorum.

Ve o yıla kadar hiç görmediğim ama adını bir dua gibi sürekli duyduğum İstanbul. İstanbul'a 4 Eylül 1955 yılında geldim. 6-7 Eylül olaylarını yaşadım. İnsanların hoyratlığını, kalabalıkların sınır tanımaz tavırlarına çok şaşırmıştım.

İstanbul'da Üniversite yıllarım Kocamustafapaşa semtinde geçti. İstanbul'un fakir semtlerinden biriydi ama mutluluğu fakirlikte bulmayı öğrenmiştik. Üniversite Beyazıt'ta idi. Hukuk Fakültesi öğrencisi idim. Her sabah 35 nolu otobüs ile erkenden Beyazıt'a, okuma odalarında ders çalışmaya gidiyordum. Sabahın erken saatlerinde, gecenin geç saatlerinde 35 nolu Belediye otobüsünü duraklarda beklerken aklımda sadece şiir vardı. O yıllar şiirlerimin Varlık'ta, Yeditepe'de, Türk Dili'nde Kaynak'ta Mavi'de yayınlandığı yıllardı. 35 nolu otobüs bir elbise gibi yaşamımın bir parçası olmuştu. Dört

yılım o otobüsün koltuklarında, sahanlığında geçmişti. Sabah, akşam yolcularını, şöförlerinin yüzlerini bile ezberlemiştim.O otobüsün koltuklarında boyuna Sırmakeş Sokak 14 numarada ki evimi, annemi, babamı, kardeşlerimi ve yokluğu bir somun ekmek gibi paylaştığımız o zor günleri düşünürdüm geleceğin neler getireceğini hiç aklıma getirmeden.

Annem, babam hayattayken Kocamustafapaşa'ya onları görmeye sıkça gitmeye çalışırdım. Onlarla o evde geçirdiğimiz günleri anar, kömür sobasının etrafında ne güzel sohbetler ederdik. Bazı geceler orada divanın üzerinde kıvrılır yatardım. Annem yatacağı zaman, yorganı sırtıma usulca örter, sımsıcak eli ile saçlarımı okşardı. Ne keyif duyardım o öyle yaptığında ve onu sonraları ne kadar özlerdim.

Önce annemi altı yıl sonra da babamı kaybettik. Babamın ölümünden sonra Sırmakeş sokağına hiç gitmedim. Eğer gidersem pencereden benim yolumu gözleyen o ak saçlı meleği, annemi, pencerede göremeyince müthiş üzüleceğimden Kocamustafapaşa'nın yanından bile geçemedim. Ama o 35 nolu otobüs. Yıllarca Kocamustafapaşa-Eminönü hattında çalışan o otobüsü İstanbul yollarında görünce içimde bir hüzün dalgası yüreğimin duvarlarını amansızca döğüyor. Onu gördüğümde durup onun gidişini seyrediyorum. Pencerelerinde sanki annem, babam kardeşlerimin yüzleri var. "Hadi atla, sen de gel" diyorlar sanki. Kımıldayamıyorum. 35 nolu otobüse binmek için bir hamle yapamıyorum. Otobüs yavaş yavaş önümden geçiyor. Annemin, babamın kardeşlerimin yüzleri önümden geçiyor, giderek uzaklaşıyor, şehrin gürültüsü içinde uzaklarda kayboluyor. İçimden onlara el sallıyor ve" elveda benim güzel otobüsüm, elveda annem, babam kardeşlerim, elveda Kocamustafapaşa, elveda gençliğim ve merhaba benim kutsal hüznüm" diyorum

**Dr.Hakan Aytaş**
TAC '84

Bom çekiyorduk
Boş boş baktılar
Beyni atlayıp
Tipe taktılar
Biz yürüyorduk
Başımız dimdik
Ona öteki
Biz ise birdik
125 oldu
Ömürler doldu
Anamın oğlu
Sanki gavuru
Bilerek sevmek
Allah'ı, rab'bı
Korkmadan sormak
Sevap - günahı
Aştık bunları
30'a doğru
Önce düşünce
Sonra yaradan
Şaşmaz tac'li
Bildiği yoldan
5 duyu kayıp
Görmeyen gözler
Gelmeyen sesler
Okumaz, sormaz
Duysa inanmaz
Anlat anlamaz
Anlasa durmaz
Varlığına ayıp
Tam basma kalıp
Olmadık diye
Yaşa TAC!

**Mahmut Telli**
TAC '57

# Şecaat Arz Ederken...

Geçtiğimiz 12 Şubat'ta sevgili hocamız Haydar Göfer'in 96. yaş günü Mersinde muhteşem bir törenle kutlandı. Web sitemizden gelen mesajlardan da hocamıza çok büyük bir tören hazırlanacağını zaten hepimiz biliyorduk. O nedenle ben de 12 Şubat akşamı Frankfurt'ta eşimle birlikte Haydar beyin sağlığına kadeh kaldırdık ve ona sağlıklı uzun ömürler diledik. Eminim aynı gece dünyanın başka kentlerinde de Haydar beyin birçok eski öğrencisi de aynı saatlerde ona sağlıklı uzun ömürler dileyerek, ruhen onunla beraber olmuşlar ve onun 96. doğum gününü kutlamışlardır.

Haydar bey bizim çok sevdiğimiz bir efsane hocaydı. Ondan sadece Türkçe yada edebiyat öğrenmedik. Ondan hayat dersi de öğrendik. Sınıfta ders yaparken mavra dediğimiz ders saatlerinde hem ders anlatır, hem hayat dersi verir, hem de bizlere Türkçe öğretirdi. Aradan atmış küsur yıl geçmesine rağmen hiç unutmam, duş alınmaz; duş yapılır derdi; bas bas bağırılmaz; bar bar bağırılır derdi. Hocamız o zaman yanlış kullandığımız sözcükleri ve deyimleri devamlı düzeltirdi. Bugün hala hocamızın düzelttiği o sözcükler yanlış olarak kullanılıyor. Anadolu'da bazı sözcüklerin başına ı veya i ilave edilerek konuşulduğunu söyler ve bize o konuşmalardan örnekler verirdi. Aklımda kalan bir örnek de şu: İlimonu ırafa koy ıramazanda ilazım olur.

Ona dertlerimizi ve problemlerimizi de anlatırdık; o da bizi iyi dinler ve bize öğütler verirdi. İşin içinden çıkamayınca da kabahat sende değil sana gönül verende diyerek bizleri teselli ederdi. Yine o günlerde Haydar beyden öğrendiğimiz başka bir cümle de, bir dokun bin aah işit kaseyi fağfurdan, cümlesiydi. Yine darbımesel olmuş başka bir cümlesi de, şecaat arzederken merdi kıpti sirkatin söyler cümlesiydi.

Haydar beyden duyduğum ve öğrendiğim daha birçok atasözü veya darbımesel olmuş cümleler var. Onları sık sık kullanırım ve her seferinde de Haydar beyin kulaklarını çınlatırım. Geçenlerde Haydar beyden öğrendiğim şecaat arz ederken darbımeselini kendi kendime tekrar edip durdum. Neden ve nasıl olduğunu bakın anlatayım.

Çalışmalarıyla gurur duyduğum bir arkadaşımın ödül törenine katıldım. Arkadaşım Frankfurt'ta yaptığı uyum çalışmalarıyla, Almanlar tarafından büyük bir ödüle layık görülmüştü. Bu ödülü de yaklaşık 500 Alman ve yabancının katıldığı bir törende almıştı. 500 Alman ve yabancının önünde böyle bir ödülü bir Türk'ün alması beni çok sevindirdi, çok da gururlandırdı.

Arkadaşım teşekkür konuşması yaparken, çalışmalarından bazı örnekler verdi. Hristiyanlarla uyum sağlayamayacağını söyleyen bir din hocasını nasıl ikna ettiğini, ayrıca çocuğunu döven bir babayı nasıl bu huyundan vazgeçirttiğini anlatmaya başladı. Salonda birden soğuk bir hava esti. Herkes birbirinin yüzüne bakmaya başladı. Teşekkürden öyle bir mesaj çıktı ki sormayın... Sanki Türk din adamları çok uyumsuzmuş ya da Türk babaları çocuklarını devamlı dövüyormuş gibi bir hava esmeye başladı. Ben de içimden, Haydar beyden öğrendiğim o sözcükleri geçirmeye başladım: Şecaat arz ederken...

Aslında buna benzer başka olayları da daha önceleri Alman televizyonlarını izlerken yaşamış ve çok şaşırmıştım. Bir Alman televizyon programında komedyen yarışması yapılıyordu. Komedyen olarak görüntülenen bir kızımız, Almanları güldürmek ve puan toplamak için, annesini, babasını, kardeşlerini, kendisini alaya alıyor; Türk adet ve ananeleriyle dalga geçiyor ve kendi milletini aşağılıyordu. O zaman da o kızımızı izlerken, ben yine kendi kendime, şecaat arz ederken..., demiş durmuştum. Şecaat arz etmekle ilgili daha birçok anım var ama onlarla vaktinizi almayayım ve Haydar beyden öğrendiğim o darbimeselin aslını size anlatayım.

Nedir bu şecaat arz etmek? Şecaat arz etmek, kahramanlıklarından bahsetmek, yani yaptıklarıyla övünmek, yiğitliklerini anlatmak demektir. Aslında bu söz Ragıp Paşa'nın darbımesel olmuş, günümüze kadar gelmiş ve atasözü gibi kullanılan bir sözüdür. Sözün aslı da şöyledir: Şecaat arz ederken merdi kıpti sirkatin söyler. Kıpti sözcüğü Mısırda Hristiyan Araplara verilen bir isimdir ya da onlara yakıştırılan aşağılayıcı bir benzetmedir. Bizde de birilerini aşağılamak için çingene anlamında kullanılır. Ragıp Paşa da bir şiirinde bunu kullanmış. Kıpti çingene olduğuna göre ve sirkat sözcüğü de hırsızlık demek olduğundan Ragıp Paşa da, şecaat arzederken merdi kıpti sirkatin söyler cümlesiyle; çingenenin mert olanı kahramanlıklarından söz ederken hırsızlıklarını anlatır demiş. Demiş ama onun bu cümlesi de taa günümüze kadar gelmiş ve biz de sık sık kullanır olmuşuz.

Hani bazen eski okul arkadaşları bir araya geldiklerinde, yani mavralarda, sınavlarda çektikleri kopyaları büyük bir keyifle ve övünçle anlatırlar ya, işte öyle bir şey bu şecaat arz ederken sirkatin söylemek... Onların bu övünmeleri de hırsızlıklarını bir kahramanlıkmış gibi anlatması anlamına geliyor. Bu kopyacılar da ellerine fırsat geçtiğinde milleti soyarlar; devleti de hortumlarlar... Bunu sakın kendi halkımız için söylüyorum sanmayın. Bu tip insanlar dünyanın her yerinde, her ülkede, her millette vardır...

**Metin Atamer**
Tac '61

# OSKAR

İnsan, yaşamı içinde çok özel anları vardır ya, hani unutamaz, derin izler bırakır, işte geçtiğimiz hafta Cumartesi günü böyle bir gün geçirdim. Bir kaç hafta evvel, Talas Orta Okul'undan sonra gittigim Tarsus Amerikan Kolejinden, mezunlarla okurlar buluşması için davet yazısını aldığımda, dünyalar benim oldu. Hemen, o gün için Ankara dan Istanbul'a uçak biletimi ayırttırdım.

Her ne kadar edebiyatla okulda başım hoş değildi amma, bu toplantıya çağırılmak için bir kitap yazmak yeterli idi. Benim okul çağlarında karaladığım şiir denemelerim vardı amma, yazı yazmak başka bir konu idi. Liseden sonra gittiğim üniversitede Fizik okuduğum ve mesleğimle doğrudan ilişkili bir işte çalışmadığım bir gerçekti. Yazı yazmak ve bunları bir arada toplayarak kitap oluşturmak düşüncesi beni yazı yazmaya itmişti.

Yazdığım kitaplar içinde en çok Nağmelerin Öyküleri beni çok uğraştırmış, ve araştırmalarım seneler sürmüştü. Son romanım SUZAN'da da üç sene araştırma yapmıştım. Istanbul'a hazırlanırken Uluç Gürkan dan aldığım telefonda, beraber gitmeyi planladık. Istanbul'a seyahat için her ikimizde heyecanlanmıştık. Genç nesil okur ve yazarın bir araya toplandığı bir şölenin olacağı muhakkaktı. Bir gece evvelden erken yatıp, sabah erken kalkmaya kendimizi programladık.

Cumartesi sabahı hava alanına Uluç Gürkan ile beraber yola koyulduk. Havaalanında Uluç Gürkan'ın parlamento deneyiminden sonra verilen VIP geçişi imtiyazı ile VIP salonuna girdik. CIP salonundaki imkanlardan uzak görünümde bir ikrama sahip VIP salonunda, sabahın erken saatinde, bir kaç parlementer vardı. Hani Millet Meclisindeki İktidar tarafı ve Muhalefet tarafı olarak tanımlanan fuaye ve grup toplantı salonları espirisinden esinlenen, VIP iktidar ve VIP muhalefet salonları oluşmuş olduğunu gözlemledim.

Sol salonda Muhalefet ve sağ salonda iktidar milletvekilleri oturmakta, tıpkı Meclisteki sol fuaye muhalefetin ve sağ fuayenin iktidar milletvekillerinin oturduğu yer gibi olduğunu izledim. İstanbul uçağına her iki tarafta aynı otobüsle taşınma sırasında karşıma Meclis Başkanı Cemil Çiçek bey oturdu. Selamdan sonra aklıma bir soru geldi, hani herkesin benden cevaplamamı istedikleri :

- Ne olacak bu memleketin hali?

Diye soru soracaktım amma sustum. Bugün bir başka heyecan için motive olmuştum. Istanbul'a uçuşumuz Sabiha Gökçen Havaalanı olduğu için diğerine nazaran daha kısa sürmüştü. Havaalanından otobüsle Kadıköy'e geçmeyi planladık. Yolda giderken Uluç arkadaşıma :

- Metrobusla geçişi denedinmi ?

diye sorduğum soruya, olumsuz sevabı alınca, beraber Metrobus durağında inerek Zincirlikuyu Metrobus 'una bindik. Çok kısa bir zamanda karşıya geçmiştik. İyi bir imkandı bu köprü geçişi. Zincirlikuyu'dan Hisarüstü'ne giden otobüsler Boğaziçi Üniversitesi'nin kapısına kısa zamanda ulaştırdı bizi.

Albert Long Hall'da mezunların sınıf temsilcilerinin toplantısında, mezunların okula sahip çıkması yanında, okulun mezunlarına sahip çıkmasınında tartışıldığı toplantıdan sonra, mezun yazarlarla, mezun okurların buluşması görülmeye değerdi. İsimlerini bildiğimiz fakat hiç karşılaşmadığımız onlarca mezunla bir araya gelmemiz, tarifi mümkün olmayan bir şölene dönüşmesi, çok mutlu etmişti bizleri.

Kimi mezunlar üniversitede tez yazdıktan sonra, bilimsel yazı yazmanın yanında, bilim dışı yazılarına da devam etmeleri sonucunda, eserlerin meydana gelmesi engellenmeyince, edebiyat dünyasına güzel eserler verilmişti.

Önemle vurgulanan konulardan biride, yatılı okuyan çocukların okullarda tuttukları günlükler, andıçlar ve hatıraların toplanmasına önem verilmesi, isabetli örneğin görülmesine dikkat çekilerek, bu konunun üzerinde her okulun durması ve fikirlerin gelişmesi ilginçti. Her bir yazara, her ne kadar Grammy ödülü verilmedi amma, buraya gelen her yazar, bir Edebiyat Oskar'ını hak ettiklerini düşünmekteyim. Tarsus Amerikan Koleji mezunlarına sahip çıkan bir sistemin bir parçası olmak, bizleri mutlu kılmakta diye bir sözüm geldi söyledim hem nalına hem mıhına.

**Timur Sümer**
TAC '64

*(2004 Yılından Bir Hacettepe 70 Yazışması)*

# 14 MART TIP BAYRAMI ÇANAKKALE SAVAŞINDA DOKTORLAR

Sevgili Hacettepe'zedeler

14 Mart'ın tarihini zarafetle anlatan Yücel kardeşimizden destur isteyerek, öyküyü bir de ben ballandırayım dedim.

Sayek ailesinin Türk tıbbını ele geçirmesinden 170 yıl kadar önce, ve de Vaka-i Hayriye ile yeniçeri belasının kökünün kazınmasından bir yıl sonra, 14 Mart 1827 tarihinde, Hekimbaşı Mustafa Behçet efendinin önerisiyle, I. Abdülhamid ve Fransız Amee'den (Nakşidil) doğma, Sultan Mahmut Han-ı Sani'nin iradesiyle "Tıphane-i Amire ve Cerrahane-i Mamure" kurulmuş, saray müzikçibaşısı don İzzettin'in (Donizetti) bandosunun icra ettiği Frenk müziğiyle de okulun açılışı yapılmıştır.

İki yıl sonra da İngiltere'den satın alınan ilk buharlı gemi, İstanbul'a ulaşmış, tıp öğrencilerini boğazda tenezzühe çıkarmıştır.

Saniyen, içinizde Tıphane-i Amire'nin açılışına takaddüm eden senelerde, Hamamizade İsmail Dede Efendi tarafından bestelenmiş ve de sözleri büyük olasılıkla "Adli" mahlası ile şiir yazan II. Mahmut'a ait hicaz eseri, rahmetli Zeki Müren taganni ederken dinleyeniniz var mı?

Zeki Müren'den "Neşe-i Muhabbet"

*"Yine neş-eyi muhabbet dil-i canım etti şeyda*

*Yine bezmi ayş-ı vuslat idup ehli aşkı ihya*

*Ah o güzel başın için, ah o hilal kaşın için*

*Men aşık-ı nalan, men bende-i ferman...."*

*(Açıklaması)*

*Yine gönlümü sevginin sevinci çılgın etti*

*Yine kavuşturup (sevgiliye) aşk ehlini yüceltti*

*Ah o güzel başın için, ah o hilal kaşın için*

*Ben ağlayan aşık, ben buyruğunun kölesi)*

İlk kutlama, 1919 yılının 14 Mart'ında işgal altındaki İstanbul'da gerçekleşmiştir. O gün, tıbbiye 3. sınıf öğrencisi Hikmet Boran'ın önderliğinde, tıp okulu öğrencileri işgali protesto için toplanmış ve onlara devrin ünlü doktorları da destek vermişti. Böylece tıp bayramı, tıp mesleği mensuplarının yurt savunma hareketi olarak başlamıştır.

Hikmet Boran hepimizin tanıdığı meşhur Orhan Boran'ın babasıdır. Hikmet Boran, 1901 yılında Balıkesir'in Savaştepe bucağında dünyaya geldi. Babası, posta-telgraf memurlarından Hakkı Bey'dir. Abhazya'dan sürülen Çerkes göçmenleri arasında Trabzon'a gelmiş bir ailenin çocuğudur.

Yükseköğrenimini İstanbul'da Tıbbiye Mektebi'nde yaptı. İstanbul'un işgale uğradığı günlerde İngiliz birliklerinin işgali altında bulunan okulda düzenlenen gösterilerde öncü rol oynadı. Üçüncü sınıf öğrencisi iken Sivas Kongresi'ne katılmak üzere tıbbiyelilerin temsilcisi olarak seçilen Hikmet Bey, Hikmet Bey ve tıbbiyeli arkadaşları kendi aralarında dokuzbuçuk lira para toplayıp, bu parayı Sivas Kongresine bağışlamışlardır. İstanbul'dan kaçarak Sivas'a gitti. Kongreye İstanbul'dan katılan üç delegeden birisiydi. Sivas Kongresi'nde, Mustafa Kemal'e hitaben yaptığı konuşması ile tanındı.

TBMM kurulunca arkadaşı Yusuf Bey (Balkan) ile birlikte eğitimini yarıda bırakarak Ankara'ya gitti. İki arkadaş, Cebeci'deki Asker Hastanesinde İbrahim Talî Bey'in başkanlığında tifüse karşı aşı üretmek için çalıştılar.

Sıhhiye subayı olarak Büyük Taarruz'a katılan Hikmet Bey, İzmir'e giren ilk birlikte subay olarak görev aldı.

Savaş yıllarından sonra İstanbul'a dönüp tıp eğitimini tamamladı (1922). Hayatını genel cerrah olarak sürdürdü. 1940'lı yıllarda gönüllü olarak "şark hizmeti"ne gitti; Sarıkamış'ta görev yaptı. Bu görev sırasında vereme yakalanan Hikmet Bey, İstanbul'da bir senatoryumda bir yıl kadar tedavi gördü fakat sağlığına kavuşamadı; 1945 yılında hayatını kaybetti. Cenazesi Karacaahmet Mezarlığı'na defnedilmiştir.

1919'un Mart ayında, İstanbul'da, Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane, İngiliz birlikleri tarafından işgal edilmişti. İşgalcilere karşı ayaklanmak ve okulu kurtarmak için çareler arayan öğrenciler; okulun kuruluş yıldönümü olan 14 Mart'ı topluca kutlamaya karar verdiler. Tıbbiye 3. sınıf talebesi olan Hikmet Bey önderliğinde büyük bir gösteri yaparak okulun iki kulesi arasına büyük bir Türk Bayrağı astılar. İşgal kuvvetleri bu duruma müdahale ettilerse de durduramadılar. Olayın yıldönümü olan 14 Mart, tıp camiasının emperyalist güçlerin karşısına resmen çıkışının yıldönümü ve bugünkü Tıp Bayramı'nın sebebini oluşturdu.

Hikmet Bey, tıp öğrencilerinin temsilcisi olarak katıldığı Sivas Kongresi'ndeki konuşması ile tanınır. 7 Eylül 1919'da yapılan ikinci celsede verilen önergede Hikmet Beyin de imzasi vardır. Kongrenin 9 Eylül 1919 gecesi, mandacılık tartışmasında bu konuyla ilgili olarak Atatürk'e hitaben yaptığı konuşmada;

« Paşam, murahhası bulunduğum tıbbiyeliler beni buraya istiklâl davamızı başarma yolundaki mesaiye katılmak üzere gönderdiler, mandayı kabul edemem. Eğer kabul edecek olanlar varsa, bunlar her kim olurlarsa olsunlar şiddetle red ve takbih ederiz. Farz-ı mahal (örnek olarak), manda fikrini siz kabul ederseniz, sizi de reddeder, Mustafa Kemal'i vatan kurtarıcısı değil vatan batırıcısı olarak adlandırır ve tel'in ederiz (lanetleriz) demiştir. Duyduğu coşku ve heyecanla söylenmiş bu sözler, kongre salonunda büyük etki yaratmıştır.

Bu konuşmayı Mustafa Kemal şu sözleriyle değerlendirmiştir:

« Arkadaşlar, gençliğe bakın; Türk millî bünyesindeki asil kanın ifadesine dikkat edin! Gençler, vatanın bütün ümit ve istikbali size, genç nesillerin anlayış ve enerjisine bağlanmıştır,'" diyerek Hikmet Bey'e donmüş ve "Evlat; müsterih ol. Gençlikle iftihar ediyorum ve gençliğe güveniyorum. Biz, azınlıkta kalsak dahi mandayı kabul etmeyeceğiz. Parolamız tektir ve değişmez: Ya istiklal, ya ölüm! »

Iyd-i tababetiniz said olsun.

*(Tıp Bayramınız Kutlu Olsun)*

*(İnsanlarımız, "medya" yerine "basın yayın", "G-string" yerine "don ipi" demeye başlasın, ben de eski Türkçe'yi daha az kullanacağım.)*

# Mr. ANDY LEATHWOOD

Together, we will reach our goal of making this THE school of excellence in our region.

As I begin my tenure as Headmaster of Tarsus, I first want to say what an honour it is for me to assume this position. I have been asked where I would like to see the school go in the next few years, and to answer that, we don't have to look further than the school motto: Leaders for Turkey, Leadership for the World.

As a school, we will be committed to identifying those qualities which will make our students the leaders of this country, and very intentionally and strategically develop them. We will build on a base of exceptionally strong academics, while at the same time recognizing the value of vibrant athletic and fine arts programs. Our exemplary English and foreign language programs will ensure our graduates are multi-lingual. Our school will emphasize that aspect of our culture that speaks to the lifelong network of support in the TAC "family". We will continue to build on the strength and success of the IB program, not only for it's value in preparing students for international universities, but for the fact that the qualities listed in the IB profile are those very qualities which will make our students exceptional leaders of tomorrow. We will be committed to providing ongoing professional development for our teachers, and for many leadership and service opportunities for our students, so that as a school we are constantly improving. We will form strong connections with our community, inviting community members into the school to share their expertise, to use our facilities and to invite our students to learn outside the walls of the classroom.

In the end, I wish that we will be seen, within a few years, as the finest school in Turkey -- one that students and educators line up to come to. We want our teachers and students to look forward to the start of each day to teach and learn, and to enter the grounds at TAC with a smile and sense of curiosity. As Headmaster, I will commit to listening to all points of view with respect and interest, and to lead with the intent of serving the many interests of parents, students, staff and community. I will keep our efforts focused on our vision and will work tirelessly to build a culture of mutual respect and trust.

# MY DAD by Ruth Stone

The Rev. Dr. Frank Andrews Stone, Professor of Education Studies at the University of Connecticut and a teaching missionary for the United Church Board for World Ministries, died on March 6th surrounded by family and friends, and anticipating the next great adventure. He was 85.

The second son of Ruth Sherman Andrews and Royal Amidon Stone, Frank was born in Wilmington, Delaware. After a very mobile growing up, living in a dozen towns in six states, Frank settled for fifteen years in Tarsus and Ankara, Turkey, as a teacher/administrator at the Tarsus American College (lise level) and a visiting professor at Hacettepe University from 1953 to 1970.

Frank met Barbara May Tinkham at Belek, Istanbul, Turkey on New Year's Eve 1956. Barbara and Frank were married on the Tarsus American College campus by Dr. William L. Nute, Sr. on June 15, 1956. Their married life together was for forty-six years until Barbara's death in 2002.

Frank served as Professor of Educational Studies at the Neag School of Education, the University of Connecticut, Storrs, for twenty five years. After attaining emeritus status, he became a part-time adjunct professor at Trinity College, in Hartford for five years. Ordained in 1952 at the Fairlawn Community Church in Akron, Ohio, Frank also did supply preaching and pastoral counseling. In his seventies, he served as volunteer Minister to Christian Education at the First Congregational Church UCC of Orange City, Florida.

The undergraduate institutions of higher learning in Frank's career were Frostburg State Teachers College (now Frostburg State University) in Maryland and Heidelberg University, Tiffon, Ohio. His graduate studies

were at the former Graduate School of Theology, Oberlin College(Ohio), Western Michigan University, Kalamazoo, for master's degrees; Vanderbilt University, Nashville, TN. D. Min. and Boston University, ED.D.

Frank was appointed by the American Board of Commissioners for Foreign Missions (later the United Church Board for World Ministries and now Our Wider Church Ministry) to the American College, Tarsus, Turkey (TAC) in 1953. Frank taught English, Philosophy, Psychology, and middle school level Science. His other teaching assignments included art, economics, and English-Turkish translation. He was Associate Director of TAC for seven years and director for three. Altogether, including a year for language study and one as a visiting Professor at Haceteppe University in Ankara, Turkey, Frank worked as an educator in the Republic of Turkey under United Church of Christ sponsorship for sixteen years.

As mentioned earlier he and Barbara met and were married while in Turkey. Barbara had been working for the Near East Mission in Istanbul and moved to Tarsus where she taught Algebra and English at TAC. Their first child, a son, was born at Gaziantep, Turkey on January 12, 1962 (David Taner). A daughter was born in Ankara, Turkey on April 25, 1963 (Ruth Sevim). Another Daughter was adopted from the American University Hospital, Beirut, Lebanon – she was born there on April 4, 1966 (Beth Alev). A third daughter came into the world at the Newton-Wellesley Hospital near Boston, MA on July 26, 1967 (Priscilla Gulen).

Frank was a prolific writer throughout his adult life. He is the author of ten books and many published book reviews. He wrote more than seventy journal articles. He was the founding editor of Current Turkish Thought (Redhouse Press, Istanbul) which

was successfully transferred to Turkish editors after two years, and issued for twenty-five. He also was the editor of the Society for Educational Reconstruction's Journal, Cutting Edge, for four years, and wrote many articles for its newsletter, SER in Action.

He was the organizer of the World Education Fellowship, Connecticut chapter (WEFCON) in 1971, which was the largest WEF chapter in the world for a decade. Also in 1971, Frank and his associates formed the World Education Project (WEP) at the Neag School of Education, University of Connecticut that evolved into the Isaac N. Thut World Education Center (TWEC) and functioned for twenty-five years. TWEC hosted conferences, produced the Peoples of Connecticut ethnic studies series of school text books, had a weekly radio program, and sent qualified externs to visit schools and issued over a hundred documents in a dozen series. Altogether TWEC obtained external funding of over a million dollars during its life-span.

Frank was able to keep in touch with a dozen of his former students at Tarsus American College. He was the major advisor for about fifty M. A. Theses and doctoral dissertations now in the University of Connecticut Babbidge Library. His archives are at the Hoover Institution, Palo Alto, California. He was recognized with a WEF, International, Life membership, the Gertrude Langsam Award of SER, a citation from the Firat University, Elazig, Turkey; and an award from his alma mater, Heidelberg University.

**Frank and Barbara Stone**
(with their children)
**David Taner and Ruth Sevim Stone**
(1965)

# DR. FRANK A. STONE – IN MEMORIAM

Mr. Frank Stone worked at Tarsus American College as an English teacher between 1953-1966, and as Acting Director between 1960-1961. He passed away on Thursday March 6, 2014. The letters he sent to his brother from Turkey were compiled and printed in 2000 (Teaching and Being Taught in Turkey). The followings excerpts are from these letters.

**February 28, 1954**

Bob Avery, Dallas Keck and myself set out on Saturday morning in the school jeep for the Alata Government Farm School. It is located on the far side of Mersin. The forty kilometer drive was beautiful with orange groves on either side of the road once we passed Mersin. The school itself is very interesting and well worth a visit. It is maintained by an agency of the Turkish government primarily for the children of villagers. They come when they are twelve and leave at the age of fifteen. During their years at Alata the boys learn up-to-date farming methods. The girls are taught skills such as cooking, sewing, and putting up preserves. Attending this school doesn't cost their parents anything, although it is a boarding situation. When the students have finished the program they go back to their homes with 300 liras worth of farming equipment. This is just one example of the efforts that the Turkish government is making to help the country develop.

We had been invited to the Tarsus Lise (high school) for a program of poetry reading in the evening. Three of us went; Jim and Duffy Fyfe, and myself. The local Turkish Lise is quite a new building so their physical plant is nicer than ours. We came in the auditorium and sat quietly in the back, but were soon moved half-way down the aisle. Then in a few more minutes we found ourselves on the front row with the dignitaries. The idea is to be seen as well as to see, and in this case we were so close to the performers that we had trouble seeing them. But the honor intended was nice. Words really fail me to describe an evening of Turkish poetry recitation. Poetry is a widespread avocation among Turkish young people. It seems that half of the older boys in our school write and read poetry. Many of the best soccer players are also ardent poets. Most of the verses are read with such oratory and zest as to sound more like a spirited political rally than a literary event. But, on the other hand, some of the students and teachers who recited did so with excellent feeling and interpretation. One poem each was included in English, French, and German. The poem in English was "Annabelle Lee." My only complaint was that the meeting turned into a poetry marathon lasting three and a half hours! We stumbled home at 11.30 P.M. greatly edified by the occasion. Some boys from our school had also recited poetry, and they were glad that we had come to hear the program.

**March 28, 1954**

This Saturday the Psychology Department of Tarsus American College (that's me) sponsored a Career Conference for our Lise boys. A number of leading citizens came and spoke during the morning, in half-hour periods. The students could choose which presentations they wished to attend. This was an entirely new concept here, and the beforehand attitude of the boys toward it was very cool. They anticipated getting nothing but "pep" talks for various professions. Afterwards they were satisfied that they had received useful information. Şevket Sabancı, the son of an industrialist millionaire from Adana who attends our school, said, "Let's have one more

such conference this year, and two or three of them next year!" So it's bigger and better career conferences for the Tarsus School. Şevket admittedly goes in for things in a big way, but I was pleased that most of the older boys had caught on to the idea and liked it. A young Turkish petroleum engineer I'd invited to speak took several of us over on the other side of Adana to see an oil well that he is drilling for the government. That is, the hope is that it will be an oil well and not a dry hole. We also stopped by at the new six million dollar Sabancı cotton mill in Adana. It isn't yet in operation, but it will make and print cotton goods here in Turkey's cotton belt. Spanking new machinery has all been imported from Germany - quite a sight!

**September 14, 1954**

What joy! Now my records and the spin span new record player have arrived. I am having a feast of music to make up for the year of famine. The record player is a Webcor "Holiday" and it is a honey. It plays three speeds and changes records automatically. It even shuts inself off when finished. Now I put on a stack of records the night before and have music to ease the first moments of each new day. Six pup tents and two boy scout cookout kits arrived in the same box. Now, if the leaders can be recruited, we'll have a top-rate scouting program this year. The tents and kits are gifts from the Fairlawn Church in Akron, Ohio. Oberlin College kindly sent thirty or forty used philosophy books. Together with titles I have bought, we must now have the best philosophy collection outside of Ankara and Istanbul!

Three new teachers arrived. One, Stan Cherim, is from Philadelphia and is a Friend doing his alternative service. He is quite athletic and interested in science and English. Another fellow, Virgil Miller, is a little older and has taught for three years in Ohio. He is a musician and has had special training in teaching English to foreigners. We hope that he can help us do a bit better in this important department. The third newcomer is Buford Jones, a graduate of Earlham College and a Danforth Fellow at Harvard University. He is also an English teacher, and quite young (just twenty-one). The regular school administrator, Richard E. Maynard, was back with his wife, Georgiana. (First impressions are often wrong, and I described Dick as a "small, very nervous man." Actually, it turned out that Dick Maynard was a great influence in my life. Born in Bitlis, Turkey, of missionary parents, Dick spoke fluent Turkish. He was an Oberlin College alumnus who did graduate studies at Wisconsin. When we first met, Dick was working toward a Ph.D. degree in educational administration at Chicago, which he later earned. He had an unusual breadth of interests ranging from economics and political science to medieval history. He and his wife, Georgie became lifelong friends and the Godparents of our two oldest children).

**December 20, 1955**

Two weeks ago I spent the weekend in Adana with a student and his family. We made the rounds to meet various friends of his and I had a pleasant time. I met one young fellow who is now Kaymakam (district official) in a nearby town, and he seemed to be a very fine and idealistic person. Another friend was a young person who is quite hard of hearing. He can't be more than twenty-two or twenty-three and isn't able to continue his education or do other things he wants to do because of his hearing loss. Hearing aids simply aren't obtainable here. He was able to try one on some time ago, however, and then could hear well. I'm hoping to find out the type of equipment that he needs and then, with your help, order it for him from the states.

This past weekend we had our first alumni dinner in Adana with fifty people present. I was very pleased because it turned out so well! The pessimists in our midst were all groaning that you can have things like this in America, but never here. Well, we had an Alumni Dinner in Adana that would have done any school in America proud! Now, I'm off next week for similar gatherings in Ankara and Istanbul - inşallah (God willing). You didn't know that I was an "Alumni Secretary" did you? Here too, I find that my preacher's training makes me a natural for this kind of organization building work. I get a big kick out of doing it.

A joyous event that took place last

week was my finally getting my Turkish driver's licence. I had been working on the paperwork necessary for that project for three months. So it is wonderful to now have the document in hand. The pleasure is slightly dimmed only by having the main axle broken on the school car the very day I was certified road worthy. Now it will be a while before I can go spinning over the asphalt. There is, however, a new school car on order - a British Ford - which should really be fun to drive when it arrives.

**April 16, 1956**

Last week they did a number of very wonderful things for our school. They had raised money for a scholarship and presented it to one of our seniors, Migirdiç Arslan, to help him attend university. The funds came to well over 3000 T.L., so it is a wonderful help to a young man who otherwise would have no opportunity for higher education. Whatever vocation he chooses he'll be good at, but how I would like to see him become a doctor. He's just the sympathetic type of person whom ill people need.

**April 12, 1957**

This is my first venture into the carbon copy world and I tremble mainly because of my "hunt and peck" typing. Corrections will be difficult to make, so I'll just hope that my two fingers are especially keen this afternoon and hit the mark most of the time. The news, as some of you know and some will newly learn, is that I am planning to bring to an end this single existence come next June fifteenth. The Turks say, "Bekarlik sultanlik," (being single is as good as being the Sultan), but I'd begun questioning that mentality even before I met Barbara. After meeting her and exchanging many letters between Tarsus and Istanbul, I was sure that this wasn't true. We got engaged here in Tarsus, in the Maynard's living room, on March 29. That may be a fairly informal step in America, but here it is a formal undertaking. The ceremony took place at a tea with our teacher friends and people from the community with the exchange of rings. We hadn't meant to follow Turkish customs quite so closely, but we couldn't find our style engagement rings in the market. So we both have gold bands on our right index fingers, which will move to our left hands when we are married. (Later Barbara received a diamond from Kapalı Çarşı, Istanbul, set in a gold ring modeled on one in a Sears catalogue).

Descriptions always fall short - but Barbara is a lovely blond with laughing blue eyes and a very happy disposition. She likes all the things that I do, such as enjoying one's work and one's friends, going for walks, hikes, picnics; and in general leading a satisfying informal life. Best of all, seeing them for the first time, she says that she likes Tarsus and the Çukurova region. So next year we plan to be right here at the crossroads of the world. We hope many of you will come to visit. We've been able to find a nice four room apartment just two blocks from the school on Tarsus' main street. We'll be the pioneers as the first couple to live outside of the school grounds.Barbara will have the fun of learning to think in kilos and operate in two languages at once. I of figuring some way of heating our new abode. We look forward to entertaining Turkish and American friends, having students in

I'm going up to Istanbul on May 1, and then Barbara will be coming here, probably on June 9 or so. Our wedding is to be right in our school garden with all our friends and associates here with us. Of course, you family will be much missed! We'll try to compile a good photographic resume of the event, however, and we'll be thinking of you all.

**July 2, 1957**

Barbara came to Tarsus on June 7 by air and oh boy, encountered the famous Çukurova summer heat! We had a happy sweating it out while making marriage preparations, administering final examinations to Frank's classes, and doing all the things associated with about-to-be-weds.

Our legal nikâh (registration of the marriage with the government official) happened in the midst of a fierce summer rainstorm - most welcome. We call that rain "bereket yağmuru" (the rain of blessing) because it broke the the drought and settled the dust. Again, our ceremony took place in the Maynards' living room in Marash Hall with only our witnesses and a few friends present.

The izdivaç (formal religious wed-

ding service) was on the following day. The rehearsal was in the afternoon, followed by a buffet supper for all of the people involved with the wedding and our friends at the school. The wedding ceremony began at 8 P.M., after the heat of the day was over, and it started with music. About three hundred guests attended, mainly our fellow-teachers from all of the schools in the city. Also the TAC seniors came, as they were still in residence at our school. A song by Ugur Inan, one of the TAC students, was followed by music recorded at the First Congregational Church in West Hartford, Connecticut, where Barbara had been employed before coming to Turkey. Our service was held outdoors, with an altar covered with a beautiful brocade from Damascus, Syria lent by Georgie Maynard, an open Bible, and candelabra on loan from Incirlik Air Base Chapel. Barbara was accompanied down the aisle by Dick Maynard, in the role of her father. Barbara's Maid of Honor was Hazel Crain, her friend from the Üsküdar School. Muzaffer Şuberi, a TAC alumnus and young attorney in Tarsus, was my Best Man. Friends' daughters were the flower girls.

A wonderful social affair and dance called a 'düğün' followed the wedding ceremony. The site was the school tennis court, lighted and decorated for the occasion. Refreshments were pastries, soft drinks, and the traditional sugar coated almonds.

Dr. Stone's donated his archive to University of Connecticut (Frank A. Stone Collection. Archives & Special Collections at the Thomas J. Dodd Research Center, University of Connecticut Libraries).

***Nihat Taner TAC '68***

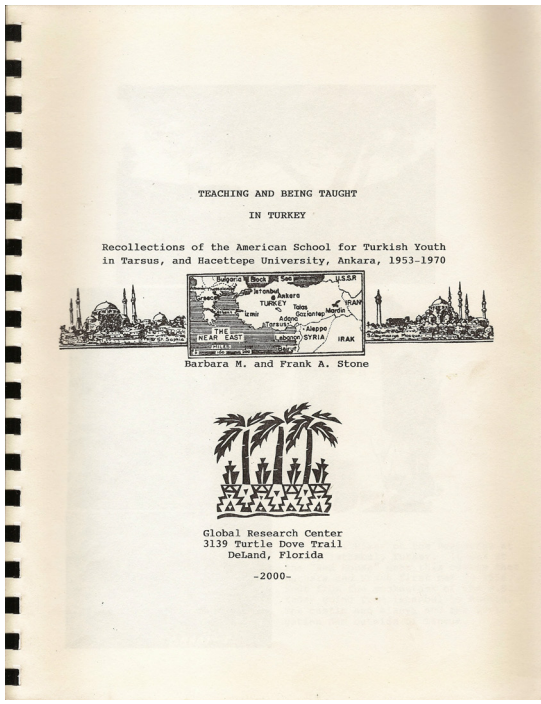
TEACHING AND BEING TAUGHT

IN TURKEY

Recollections of the American School for Turkish Youth
in Tarsus, and Hacettepe University, Ankara, 1953-1970



Barbara M. and Frank A. Stone

Global Research Center
3139 Turtle Dove Trail
DeLand, Florida

-2000-

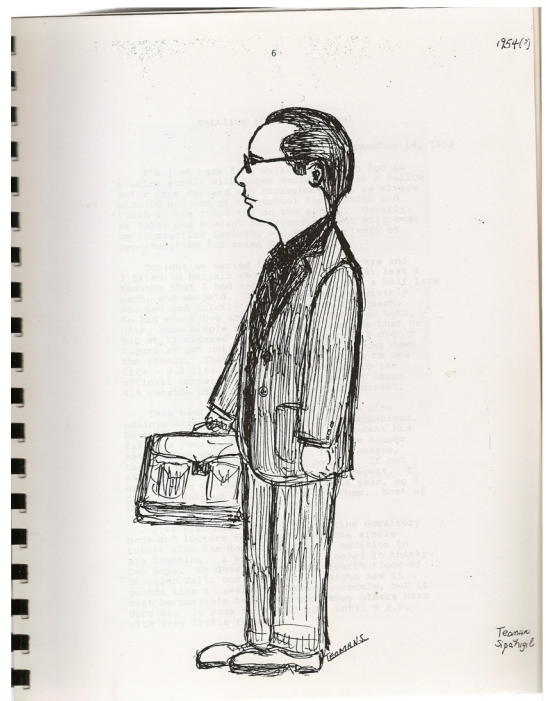

# MUTLU YILLAR HAYDAR HOCAM

*Aydın Boysan, Haldun Göfer, Haydar Göfer, Dr. Ali Fazıl Ediz, Nejat Gündör (Ayakta)*

**HAYDAR HOCAM**

Adım Haydar Göfer
Edebiyatçıyım ben
Söyle ulan meret söylesene sen
Geçer mi bu ders mavra atmazsan
Geç beyim geç edebiyatçı geçiniriz biz
Edebiyat dersimiz mavradır mavra
Ulan Ertan otur yerinde fırlama
Döverim söverim huyum gariptir ama
Geç beyim geç edebiyatçı geçiniriz biz
Marko Paşa mı kesildik ulan biz
Her gün başka bir dert dinlemekteyiz
Vallahi aldırmam vız gelir vız
Geç beyim geç edebiyatçı geçiniriz biz

*Not. İkinci kıtada adı geçen Ertan: Ertan Söylemez TAC'58 (yolun karşısındaki handa yasak görüntüleri izlemek için ayağa fırladığında yakalanmıştı)*

Yukarıda ki satırlar şiirin tamamı mı onu da anımsamıyorum.

Yukarıda ki şiir yanlış anımsamıyorsam 1955 yılında okulumuzda düzenlenen bir şiir yarışmasında ilk kez okunmuştu. Yazdığım bu şiiri rahmetli Cevat Taylan'ın önerisi üzerine okuma cesaretini göstermiştim. Çok kızmıştınız sevgili hocam, kıpkırmızı olmuştunuz, ara verildiğinde yanıma gelip kulağımı çekerken "ulan... "diye başlayıp, başınızı sağa sola sallayarak," sınıfta okumak neyine yetmezdi" diyerek kulağımı çekmiştiniz. Kulağımın acısını hala, gülümseyerek, hem de büyük zevk duyarak anımsarım. Önerisi , uyarısı kulağıma küpe olmuştur.

Sevgili Hocam, Her defasında sizin verdikleriniz gelir aklıma. Abiliğiniz, uyarılarınız, ciddi konuşmalarınız ve tabii ki attığınız mavralar.

Sizin doğum gününüz bizim ailede hep konuşulur, hiç unutulmaz. Çünkü bugün bizim de 51. Evlenme yıldönümümüz. Bu akşam Ayvalık Cunda lokantalarının birinde, kadehimizi sizin yeni yaşınızı kutlamak ve sağlığınız ve de mutluluğunuz için kaldıracağız. Doğum gününüz kutlu olsun Sevgili Hocam.

***O.Tekin Aybaş TAC'59***

Haydar Hoca'nın "doğum günü" kutlama haberini 3 Ocak'ta Nihat kardeşimizin taaa Mersin'den, Ziya (Yamuk) kardeşimizin taaa Tacikistan'dan İstanbul'a geldiğinde yaptığımız bir '68 "rakı-roka-balık" gecesinde öğrenmiştim... Takvime işaretlemiştim...

Ne kadar da yerinde bir karar vermişim...Geceyi düzenleyen, emeği geçen, katılan herkese çok çok teşekkürler. Unutulmayacak bir gün geçirdim.

"Haydar...Haydar..." fon müzikli Haydar Hoca belgeseli müthişti... "SEVİLMEKTEDİR HÜNER" bir TAC klasiği olarak kütüphanemizde yer alacak.

SEV'i aramızda görmek güzeldi...

Mustafa Aysan, Aydın Boysan ve Haydar Göfer ile aynı masada kadeh tokuşturmuş olmayı arkadaşlarıma, komşularıma dostlarıma anlatmak için sabırsızlanıyorum (Bektaşi'nin zürafa hikayesini herhalde her mecliste aktarırım).

Ertesi sabah kahvaltıda Hocam ve Aydın Üstadımızla sohbet fırsatı oldu. Ayrılırken Hocamı kucakladım, "seneye görüşmek üzere Hocam, kendinize iyi bakın..." diyerek yanaklarından öperken Hocam, "evlat" dedi, "ben kendime bakmayacağım...kendime ve sağlığıma dikkat edeceğim" dedi... Böylece günün dersini de alarak ayrıldık...

***Semih Bilgin TAC '68***

**HAYDAR KÖFTEHOR**

Biz Tarsus'a, Talas'tan gelmiştik.

Bir zamanlar, Gülbenkyan'ın, mimar Balyanlar'ın ve Makarios'un 11 yaşına kadar yaşadığı söylenen, zamanın donduğu, bir sürü terkedilmiş, yıkılmış evin, mağaranın olduğu bir kasabadan. Talas, 50 yıl önce 2 bin

nüfuslu, Kayseri'ye 8 kilometre uzaklıkta bir nahiyeydi.

Okulumuz, ikibinlik nahiye merkezinden bile bir kilometre uzakta, üstelik merkezden 150-200 metre yüksekte bir tepenin ucundaydı. Erciyes her yerden Nevşehir'den, Kırşehir'den, Niğde'nin bazı köylerinden, hatta taaa 200-300 kilometre uzaktan bile görünürken bize 5 kilometreden yüzünü göstermezdi. Arada Ali dağı vardı. Orada mutluyduk, ama kesin Allah'ın unuttuğu bir yerdeydik. Yalnız erkek ve yalnız yatılıların okuduğu ortaokula geldiğimizde çocuktuk. Ufaktık. Çoğumuz ergenlik çağına burada girdik.

Delikanlılığa Tarsus'ta geçtik.

Tarsus'un sokaklarında, rutubetli, sıcak havayla, küf kokusu, cartlak kebabının dumanına, onlar da zeytin ezim yerlerinin beş sokak ileriye ulaşan ağır, yapışkan kokusuna karışırdı. Biz sustalı bıçağın, usturanın koyun cebinde taşındığını bilmezdik. Orda gördük. Talas bir yana, Kayseri' de bile tekini göremediğimiz pavyonlar, Tarsus'ta dolar taşardı. Önünden geçerken korkak bir özenmeyle bakardık. Meyhaneyle orada tanıştık. Humusu, şalgamı ilk orada görüp yedik. Lahmacunun fındığının, bardak altının, Tarsusi'sinin olduğunu orada öğrendik. Çırçır fabrikasının ne işe yaradığını bilmezdik. Pamuk tarlasında çalışanları, Toros'un Türkmenlerini, doğunun ırgatlarını, fellahları, sıcak insanları, ilk orada gördük. Nisan başında denize girmeyi, turunçtan topla maç yapmayı orada becerdik. İlk gençliğimizin ilk Kız Enstitüsü yolu da Tarsus'taydı.

Talas'tan iyi talebeler, iyi sporcular olarak gelmiştik, ama toyduk. Talas ikibin, Tarsus seksenbindi o zamanlar. Her gün şehre çıkıyorduk. Tarsus'ta hayata karışmaya başlamıştık. Evimizden uzaktık. Ve, artık delikanlıydık. Herşeyi yapabilecek kudretimiz var sanıyorduk. Tarsus bambaşka bir yerdi.

Delikanlılığa ve kasabadan şehre geçişimiz, burada oldu. Tarsus, o yüzden hayatımızda önemli bir duraktır. Delikanlılığa orada geçtik. Daha kalabalık bir şehirde, artık daha kalabalık bir okulda, daha da özgürdük. Daha çok hocalarımız vardı.

İşte, o durakta çok hocalardan biri Haydar Hoca'ydı.

Edebiyat hocamız Haydar Bey, özenle giyinen, İstanbul'lu ve kibar bir insandı. Bize Pertevniyal'den gelmişti. Çok okuyor, memleket meselelerine kafa yoruyordu. Güzel Türkçeden taviz vermiyor ve Atatürk'ün ilkelerine sıkıca bağlı, ilerici, açık görüşlü, detayların farkında bir insandı. Onun özeti buydu.

Her sabah gazetesini okur, okula yürürken, olayları kafasında yoğurur, dersin başında, konuya girerdi. Toplumdaki aksaklıkları, haksızlıkları, geri kalmışlığın sebebini, sonucunu, muhtemel çözümlerini konuşurduk. O bize yolu açar, biz de kafa yorardık. Düşünmeyi öğretirdi. Bugün çoğumuzun o alışkanlığı, o günlerden, ondan kalmadır. Haydar hoca bizde iz bırakmıştı.

Eski öğrencileriyle bağını koparmaz, arkadaş olur, yazışır dertleşirdi. Gelen sosyal içerikli mektupların bazılarını dayanamaz öğrencilerine okurdu. Selçuk Cingi, Ahmet Koç, Mete Akyol, Uluç Gürkan, Şevket Sabancı, Özdemir Sabancı gibi "çocuklarını" görmeden, mektuplarından tanımıştık. Haydar hoca eski öğrencileriyle kimi zaman arkadaş, kimi zaman baba gibi dert ortağıydı. ( yıllar sonra, o ortaklıktan, Mete Abi, "Sevgili Hocam" kitabını çıkarmıştı )

Onun deyimiyle " edebi-at " öğreniyorduk öğrenmesine de, " çocuklar, bu failatünler ilerde işinize pek yaramaz, pozitif bilime önem verin, hayat bilgisi öğrenin, o daha mühim " diyordu. Bizim de açlığımız onaydı zaten.

Gerçi, onun anlattığı "elhanı şita 'nın" tadı hala damağımda. Sanki Tarsus'ta kar yağıyor ve biz seyrediyormuş gibi işlemiştik şiiri. Müzik gibi dinlemiştik. Kısa, öz cümleyle yazmayı ondan öğrenmiştik. Tiyatroyu da. Onda bir incelik, zarafet, detaya farkındalık vardı. O kadar güzel anlatırdı ki, bir ara, hepimizin, "mezhebi maliki ve itikatımızca kelp tahir " olmuştu(!). Ziya Paşa'yı, Tevfik Fikret'i onunla tanımıştık.

Bu arada ondan, başka önemli şeyler de öğreniyorduk. Ters döndürülmüş musluktan su içmenin adabından, nasıl aksırmalıya kadar. Kalabalıkta şemsiye nasıl taşınırdan, tek kravatın olacaksa ne desen, ne renk olmalıya kadar. Bunları bize başka öğreten yoktu. Dedim ya artık delikanlıydık ve evimizden uzaktık. Öğrenmeye açtık.

Haydar Bey'in farkı da, önemi de buradaydı. Bu yüzden iz bırakmıştı.

Mesela bugün bile elime şemsiyeyi alınca, aklıma, Haydar Bey gelir. İnsanların baş hizasından yükseğe kaldırırım. Ama failatün failün aklıma hiç gelmez. Dediği doğru çıkmıştı. Failatün gitmiş, hayat bilgisi, toplumu düşünme fikri kalmıştı.

Yıllar geçtikçe zaten eski anıların üstüne yılların sisi daha yoğun çöküyor. "Şimdi Tarsus'a gitsem kim var ki?" derim bazen. Mesela, berber Can Abi öldü dediler. Son gittiğimde baktım, semercinin kulübesi yerinde yok. Ya, ayakkabı tamircisi "Memet bilader?" Taa o zamanlardan evlenip, Mannheim'e yerleşmiş. Hocalarsa çoktan gittiler. Tarsus liseli futbolcu İsmail'i bile bilen hatırlayan yok. Halbuki ne ümitle "bu kesin Fener'de oynar" diye keşfetmiştim onu ben . Müthiş futbol oynardı. Bayılırdım. Güçlü, yapılı, hızlı, atletikti. Orta sahadan füze savururdu. Kimbilir hangi rüzgar ne yana savurmuştu onu da. Hatırlayanı bile yok şimdi.

Artık, ne bizim gençliğimizin Talas'ı yerinde duruyor, ne de Tarsus'u.

Şimdi Talas, 150 binlik bir ilçe.

Şehre 6 şeritli geniş bir yolla 5 dakika. Tarsus, Adana Mersin'le birleşmiş, bir büyük şehir.

Biz, onu başkasına anlatırken "Haydar Bey" derdik. Ama aramızda konuşurken "Haydaraa" olurdu. Kızdığımızda "Haydar", mektuplarda "Sevgili Hocam", okuldaysa "Hocam" derdik. O ise kendisine, Göfer'den mülhem, muzip bir gülümsemeyle "Haydar Köftehor" derdi.

Aklınızda olsun, gün gelir, oralarda eski günleri, delikanlılığınızı ararsanız, o günlerden Tarsus'ta bir tek, O " Haydar Köftehor " kalmış.

Anıları o bekliyor.

Ne Tarsus'u, ne bizi bırakmış .

96 yaşında dipdiri, pırıl pırıl duruyor.

Gitmemiş bir yere. Bir baba, bir hoca ve hatta bir abide gibi.

Haydar Köftehor, isteyene, anlayana ders de veriyor hala.

Haberiniz olsun.

***Tuncay Sergen TAC'70***

## KOCA ÇINAR GÖFER HOCA

Her öğrencinin bir sevdiği öğretmeni vardır, birde sevmediği öğretmeni. Aslında hep hatırda kalan sevilen öğretmenlerdir. İlkokulda bir öğretmenim vardı, beni severken kolumu, yanağımı öyle sıkardıki, canım acırdı amma 'Gık'ım çıkmazdı. Bende onu çok severdim. Son beş on seneye kadar onu her bayramda aramaya çalışıp, irtibatımı hiç kesmemiştim. İlk Okuldan sonra Talas Amerikan Orta Okuluna yatılı geldiğimde, çekingen tavrımla, genelde öğretmenlerden uzak kalmayı tercih ederdim. Bir kaç yakın arkadaşım vardı, üniversiteye kadar bu dostluklarım devam etmişti. Öğretmenlerimiz Amerikalı olduklarından onlarla Talebe – Öğretmen ilişkilerimiz, sınırları olan bir düzeyde değildi. Arkadaştan öte, öğretmenden beri gibi tarif edebilirdim.

*Prof. Dr. Abdullah Mildan (Sağda)*

Türk öğretmenlerimizi haftada bir gün görürdük, onlarla aramızda katı bir bariyerimiz vardı. Türk hocalar Kayseri'de bir başka okulda görev yapar, ek görev olarak haftada birgün Talas'a gelirlerdi. Onlar bize Amir gözü ile bakar, aileden uzak olduğumuz için bizim aradığımız şevkati, onlar göstermeye çalışmazlardı. Belki bizde onlara yakın olmaya gayret göstermemiş olabiliriz. Hatta hiç unutmam bir arkadaşımız 'kot pantolon' giymişti bir gün, buna sinirlenen bir Türk öğretmen, bir çakı marifeti ile çocuğun pantolonunu yukardan aşağıya kadar yırtmıştı. Bunu neden yapmıştı öğretmen anlayamamıştık.

Bir Türk öğretmen her zaman elinde uzun ve ince bir sopa taşırdı. Hareketlerinden hoşlanmadığı talebeleri çağırır, ellerini açtırır, bu ince sopa ile öyle bir vururduki, çocuğun ciğeri sızlardı. Amma acısınıda hiç belli etmeden öğretmenin yanından kaçarcasına ayrılırdı. Kimi zaman böyle durumlarda kayabaşı dediğimiz bir mekana gider göz yaşlarımızı oraya akıtırdık.

Talas Amerikan Koleji'nden sonra Tarsus'a geldiğimizde, mevcut bir lise I inci sınıfla bütünleşmiştik. İki ayrı şube olarak tedrisat görmekteydik. Gündüzlü öğrenciler vardı aramızda. Onlarla kaynaşmamız daha da zordu, nede olsa onları sadece gündüz derste görmekteydik. Talas' taki gibi Türk hocalar hafta bir gün değil, her gün okulda görevli idi. Aralarında bir öğretmen vardı ki sohbeti tatlı idi, Haydar Göfer. Diğer öğretmenlerden değişikti onun talebelere yaklaşımı.

-''Bu dersleri zaten siz öğrenirsiniz, asıl olan size hayat dersi gerekir.'' der, dersin konusunu edebiyattan uzaklaştırırdı.

Ben aslında edebiyattan hiç hoşlanmazdım. Çünkü edebiyat, ruhun konuştuğu özel bir lisandır. Herkes bu lisanı konuşamayabilir veya anlayamayabilir. Fakat Haydar öğretmen dersin konusunu edebiyattan çekip başka alana götürmesini bilen ender insanlardan biri idi. Bir sömestre tatiline Ankara'ya geri giderken, Haydar Bey de Ankara'ya geliyordu. Bizim bindiğimiz otobüsün en önünde, savcı beyin yanına oturmuştu. Ben de bir arkadaki sırada oturmaktaydım.

Yol boyunca sigara içemediğimiz bir yana, yolda otobüsün lastiği de patlamıştı. Biz şoföre yardım ederken, bir gözümüzle Haydar öğretmeni izleyip, sigara içme için fırsat aramaktaydık. Aslında kendisi de sigaradan ziyade içki içmeyi severdi, fakat bizim içki içmemize de kızardı. Bu seyahatte Haydar Hoca ile pek serbest olamamıştık. Zaten yatılı okulda serbest hareket etmekte zorlanmaktaydık. Şehrin içinde, şehirden uzak yaşamaktaydık. Kapıda heybetli zebellah gibi Hüseyin AĞA dururdu, dışarı çıkamazdık.

Sevgili Haydar öğretmenle son on senedir Tarsus'ta, İstanbul'da ve Ankara'daki toplantılarda karşılaşmaktayım. Nedense okuldaki kopukluğumuzu ne ben eritebildim, ne de

Haydar Hoca buna fırsat verdi. Haydar Hoca hep düşünürlerin sözlerinden bahsederdi. Her karşılaştığımız akşam yemeklerinde, elindeki kadehi görünce aklıma hep Hayyam gelir ve dedikleri.

*Benden Hayyam'a selam söyleyin, demiş peygamber,*

*Sözlerimi yanlış anlamışsa çiğlik eder,*

*Ben şarabı herkese haram etmiş değilimki,*

*Hamlara haramdır, doğru, amma olgunlar içer...*

Hani söze başlarken söylemeye çalıştığım gibi öğrenciler için bir sevilen, birde sevilemeyen hoca vardır diye, 96 ıncı yaşını kutlayan Haydar Hocam, benim sevmediğim hocaların içinde olmadığını düşündüm diye bir sözüm geldi söyledim.

***Metin Atamer TAC '61***

Bu müstesna gecede, Pertevniyal Lisesinden sınıf arkadaşı Aydın Boysan'ın da katılımı ile neşeli ve unutulmaz bir doğum günü kutlaması gerçekleştirdik. Uzaklardan kalkıp gelen yüze yakın öğrenci ve dostları asırlık çınar, sevgili Hocalarını bağırlarına bastılar.

SEV Yönetim Kurulu başkanımız Ceyda Hanımın ve çalışma arkadaşlarının da İstanbul'dan gelerek onurlandırdığı gecemizde, Nihat Taner (TAC'68) dostumuz, hazırladığı sunumu izletti. Haydar Hocamızın hayatından kesitler vardı perdede. Haydar Haydar şarkısı eşliğinde sunuldu. Ve tüm dostlar mırıldandı Haydar Haydarı...

Farklı versiyonlarıyla bombalaki çektik.

Üzerinde "Hocam, dalyaya ne kaldı ki?" yazılı pastanın mumlarını bir solukta söndürdü ve kesti alkışlar arasında. Nice sağlıklı yıllara Hocam...

Arkadaşlarının ve öğrencilerinin Haydar Hocamızla ilgili kaleme aldıkları anıları bir kitapta toplayıp, bastıran Nihat Taner, Haydar Hocamıza hoş bir sürpriz yaptı.

"Sevilmektedir Hüner" ismiyle bastırılan kitap, geceye gelen dostlarımıza dağıtıldı ve tek tek imzalatıldı Hocamıza.

Bu meyanda salona getirtilen Aydın Boysan eserleri de üstada imzalatıldı.

TAC sevdalısı mezunlarımız ulu çınar sevgili Haydar Hocalarının etrafında kenetlendi bir kez daha.

Sen çok yaşa Ho'camız!

Hocaların Hocasına selamlar olsun...

**HAYDARNAME**

Yaşı bulmuş doksanı
Maşallah yok noksanı
Bulsa kapar götürür
Katina'yı, Roksan'ı!
Sevmekse herkes sever
Sevilmektedir hüner
Bu husuta ustadır
Hocamız Haydar Göfer.

# Çiftçiyim...

*"Bütün zamanım çiftlikte çalışmakla geçiyor... O nedenle ben de bir maraba sayılırım."*

TAC'85 döneminin "Müso Ağa"sı Müslüm Doğru ile Doğru Tarım Işletmesinde buluştuk ve Bizletter için kendisini daha yakından tanıyacağımız keyifli bir söyleşi yaptık.

Müslüm Doğru abimle Doğru Tarım'a gitmek üzere sözleştik. Evime kadar gelip beni alacağı için abi arabanız ne diye çiftçi birisine sorulmayacak bir soruyu sordum ve doğal olarak pikap tabiiki cevabını aldım...

Bu söyleşi vesilesiyle Müslüm Abi ile nihayet tanışma fırsatı yakaladım. Söyleşiye çalışıp gittim tabii ki. Önce TAC '85 yıllığını inceledim, ardından Google'da araştırdım. Geniş bir repertuarı ile Türk Sanat Müziği şarkıları söyleyen, futbol aşığı, o zaman İsviçre'de yaşıyor olan eşi Dilek Hanıma benimle evlenir misin sorusunun her harfini ayrı bir sayfaya yazarak faksla evlilik teklifi yapacak kadar çılgın, Allah'ına kadar TAC'li, 50'li yıllarda yedi kızlı evin tek oğlunu Ankara'ya eğitim için trene bindirip elleriyle götüren ileri görüşlü bir dedenin torunu Müslüm abim. Her günü çiftlikte geçiyor, her öğlen çalışanlarıyla yemek yiyor, gelen her misafiri sofrasına davet ediyor, tek tek tüm çalışanlarıyla konuşuyor, onlarla dertleşiyor...

Velhasıl Müslüm Abiyi say say bitmiyor...

Benim bildiğim çiftlik bir narenciye bahçesi ve içindeki bir evdir ama Doğru Tarım bütün ezberimi bozdu. Buğday, mısır, pamuk, soya, sılajlık mısır, popcorn, yonca, narenciye, nektarin, nar, süt ve de besi inekleri, hepsi aynı yerde. Bir farmville desem yeridir.

Müslüm abi hayvan ya da inek tabirinden pek hoşlanmıyor. Onlar benim kızlarım diyor. Zaten evde iki kızının da odalarının kapısına astığı "Princess sleeps here...Do not disturb..." tabelalarını ahır girişlerine de asmış...

Kızların yanına dışarıdan kimse alınmıyor. Uzun zamandan beri dışarıdan gelen ilk misafir benmişim. Öyle elinizi kolunuzu sallayarak geçemiyorsunuz yanlarına. Önce çeşitli hijyen kurallarına uyup sonra geçmeniz gerekiyor.

Vee Müslüm Abi başlıyor anlatmaya. Kızların olduğu ahırlar İsrail modeli inşa edilmiş, yemlerin süpürülmesi için Hollanda'dan robot alınmış, işletme içi yolların temizliği için ayrı bir teknolojik makinalar getirilmiş. Modern ve yenilikçi bir çiftlik. İnsan gücünü ve hatasını asgariye indire-

bilmek için nerdeyse her şey otomatik çalışan makinelere bağlanmış.

‘85 döneminin Müso Ağası, kendine göre ise bir maraba...

Huzurlarınızda Müslüm Doğru...

***Ağa mısınız?***

Ben bir Ağa çocuğuyum. Bir çiftliğin bir ağası olur. Babam varken ağa diye anılmak bizim haddimize mi?

***Maraba konusu nedir bizlere anlatır mısınız?***

Maraba biliyorsun çiftlik işlerinde çalışan işçi, amele demek. Ben de çiftlikte çalışıyorum, bütün mesaim burada geçiyor o nedenle kendimi bir nevi maraba olarak görüyorum.

***Biraz kendinizi tanıtır mısınız?***

105 yıllık bir çiftliğin 3. jenerasyonuyum. Çiftlik dedem Müslüm Doğru tarafından kurulmuş, 1970 yılında kaybedene kadar çiftliği dedem yönetmiş, ardından babam devralmış... Son 44 yıldır da Doğru çiftliği babamın önderliğinde devam ediyor. Babam lise ve üniversite eğitimini Ankara’da yapmış. Ankara TED Kolejinde okurken milli futbol takımına seçilmiş. Gençlerbirliği’nde top oynamış ve 27 kez milli takım forması giymiş fakat dedem rahatsızlanınca genç yaşta futbolu bırakmak zorunda kalmış ve dönmüş Adana’ya işlerin başına geçmiş. Ben TAC’den 1985’de mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesinü bitirdim. Daha sonra Boston’da Bentley College’de işletme ve uluslararası pazarlama üzerine MBA yaptım. Okul sonrası 2 yıl Amerika’da Metlife şirketinde çalıştım. Sonra 1993’de askerlik sonrası direk çiftliğe adım atıp çalışmaya başladım.

***TAC’de öğrenciyken çiftçi olmayı hayal eder miydiniz?***

Evet. Belli bir potansiyele sahip bir işimiz vardı, babam hiçbir zaman ne kardeşimi ne de beni çiftçilik yapmamız konusunda zorlamadı. Amerika’da kalıp, İstanbul yada başka bir yere gidip profesyonel hayata başlamak yerine çiftliğe gelip dede yadigarı işimizi geliştirmeyi tercih ettim. Geldiğimde de aslında burası küçük bir işletme değildi, babam babasından bir devir alıp beş yapmış, ee artık bize de beş alıp yirmi beş yapmak düşer. Bizler de üzerimize düşeni yapmaya ve işimizi geliştirip büyütmeye çalışıyoruz.

***Bize çiftliği anlatmak ister misiniz?***

Bu sene çiftlikte 20. senemi doldurdum. Şu an çiftlik geldiğim zamana göre tabi ki teknoloji, verim ve üretim teknikleri ve ürün deseni bakımından çok daha farklı. Biz iki erkek kardeşiz. Kardeşim de 1997 yılından beri burada benimle birlikte çalışıyor. O da İÜ İktisat Fakültesi’ni bitirip San Diego’da MBA yapıp dönünce kısa bir süre Muhteşem abimin Berdan Tekstil’inde ihracat sorumlusu olarak çalıştı ve sonrasında çiftliğe bedelsiz olarak transfer oldu! Her işimiz bir ama işteki sorumluluk alanlarımız farklı. Kardeşim Mutlu bahçe ve finansal işlerimizden sorumlu. Ben tarla ve hayvancılık işlerinden sorumluyum. Babam 1982 yılında narenciye işine başlamış. Çukurova da damlama sulama tekniğini ilk kullanan çiftliklerden biriyiz. Ayrıca babam Türkiye’de karpuzu naylon örtü altı serada yetiştiren ilk çiftçidir. Her sene ürün desenimizi biraz daha geliştirip biraz daha genişletmeye çalışıyoruz. Tarla bitkileri içinde uzun yıllar ana ürün olarak çeltik ektik ancak son iki yıldır çeltiği bıraktık. Şimdi mısır, buğday, pamuk, soya, popcorn ve yonca, sılajlık mısır gibi yem bitkileri ekimi yapıyoruz.

2.5 yıl önce hayvancılığa yatırım yaptık. 6 aylık inşaat dönemi sonrasında Amerika’dan 200 adet gebe düve getirdik. Şu an 800’e yakın kızımız ve oğlumuz var. Süt hayvancılığı ve besi hayvancılığı yapıyoruz ama dışarıdan besi için hiç erkek dana almıyoruz. Sadece işletmemizde doğan erkekleri besiye alıyoruz. İşletmemiz hastalıktan ari sertifikasına sahip bir işletme. Bu belgeyi aldığımızda Adana’da bu belgeye sahip tek işletme bizdik. Pek yakında da süt ürünlerimizin Avrupa Birliği’nde pazarlanabilmesine olanak sağlayan AB onaylı çiftlik sertifikamızı alacağız. Anadolu’da bu belgeyi alan ikinci işletme biz olmuş olacağız. Hayvancılık kardeşimin küçüklüğünden beridir hep hayaliydi ve hep yapmak isterdi, ama ben pek sıcak bakmazdım. Babamın yakın arkadaşı ve Türkiye’nin en büyük besi çiftliğinin ve Saray halının sahibi ve aynı zamanda yazlık komşumuz Necati Kurmel amcam bol güneşli bir kış günü bizim çiftliğe gelmişti. Her tarafı buğday ekmişiz o sene. Adana tabiriyle her taraf cacık gibi yemyeşil. Tabii bir besi hayvanı sevdalısı olarak Necati bey hayran kaldı ve mutlaka hayvancılık yapmalısınız, otu ete dö-

nüştürmelisiniz dedi ve onun teşviki ile hayvancılık işinde buluverdik kendimizi. Her geçen gün büyüyor, sen de biraz önce gördün bir tane daha doğum oldu. 24 saat çalışan dinamik bir işe girmiş olduk hayvancılıkla. 24 saat bir canlıyla uğraşıyoruz. Bu canlı hem de dişi... Evde 3 dişiyle zar zor baş ediyordum şimdi 800 tane verdi Allah burada başıma! Bir naz bir naz... Strese giriyorlar, süt vermiyorlar, yem yemiyorlar,

Bin tane kaprisi var yani...

Aynen öyle. Manikürleri, pedikürleri bile var...

Hayvancılık çok kolay bir iş değil ama yavaş yavaş alışmaya çalışıyoruz. İşin ruhu zor. Hayvan doğuyor mesela ve bir müddet sonra bir şekilde hastalanıyor ölüyor, sonuçta bir canlı ve üzülüyorsun. Ben hassas bir insanımdır. Bir iş ters gittiğinde canım çabuk sıkılır herkes bilir, her iş yolunda gitsin isterim ama hayvancılıkta her an öyle olmuyor, hepsi canlı, hepsi ayrı bir can taşıyor, her birinin ayrı bir derdi oluyor. Her baş ayrı bir dert anlayacağın.

***Besi hayvancılığı hangi aşamada?***

İşletme olarak hastalıktan ari bir çiftlik olduğumuz için besilerimize de gözü kapalı talip olanlar oluyor. Mesela Mayıs ayında kesime çıkmaya yakın besilerimize Nusr-et talip oldu. Nusret'e kilosunu 1'e sattığımız eti gidip orda 25'e yemek nasıl bir duygu olacak bakalım görücez!

İleride mandıra kurma düşüncemiz de var. Ürettiğin mala katma değer katman gerekiyor. Ama önce hayvancılığı tam bir öğrenelim de. Yani önce hele bir emekleyelim de sonra...

Çiftlikteki yoğunluğa şahit oldum peki ya sosyal hayatınıza nasıl vakit ayırıyorsunuz, Çukurova Rotary Kulübünün uzun yıllardır üyesi olduğunuzu biliyorum.

Rotary ile tanışmam TAC mezunu Rıza Taze Abim vesilesi ile olmuştu. Zaten kulübün neredeyse yarıya yakını TAC'li. Aralık 1997'de Çukurova Rotary Kulübü üyesi oldum. Başkanlık hariç her görevi yaptım. Başkanlık görevi 1 yıl ile sınırlı ve o bir yıl içerisinde insan en iyi şekilde görev yapmak istiyor. Ben şimdilik işlerimin yoğunluğu nedeniyle başkanlığa yeterince vakit ayıramam. Başkanlık görevimi yaparken işi ikinci plana atmak isterim diye düşünüyorum fakat şu an işlerimiz çok yoğun. Son zamanlarda toplantılara bile zor zaman ayırabiliyorum, gidemediğim toplantılar oluyor. Açıkçası son 3 yıldır çok aksatıyorum.

Google'da adınızı yazdığım zaman karşıma Türk Sanat Müziği konser videonuz geldi

Artizmişsin meğer abi diyorsun öyle mi? Çukurova Rotary kulübü olarak son 5 yıldır bir Türk Sanat Müziği koromuz var. Yılda bir kez, geliri kimsesiz çocuklar yararına oluşturduğumuz projelerde kullanılmak üzere konser veriyoruz. 3-4 ay çalışıyoruz. 700-800 yardımsever misafirimize konser veriyoruz. Çok heyecan ve mutluluk verici oluyor.

***TAC yıllarınızda da şarkı söylermişsiniz, yıllıkta bile yazıyor.***

Bir yere yemeğe gittiğimizde hemen bana şarkı söyletirlerdi. Okul yıllarında elektrik çok kesilirdi. Hemen basket sahasının ortasına toplanır başlardık şarkılara. Bizim mezuniyet gecemizde 1 saat falan sahnedeydim. Gecenin sonlarına doğru gözlerim kapalı sahnede tek başıma 'Ayrılık' şarkısını söyledim. Şarkı bitti gözlerimi bir açtım millet birbirine sımsıkı sarılmış, herkes ağlıyor. Gecemiz öyle son derece duygulu bir şekilde bitmişti. Müzik merakım amatör olarak var. Koroya başlayana kadar saz eşliğinde hiç söylememiştim.

***TAC '85 dönemi olarak buluşmalarınız nasıl oluyor?***

Biz yıllardır her ayın son Salı akşamı yemekte buluşuruz. İstanbul, Mersin, Adana... O gün neredeysek oradaki yemeğe gideriz. Bazen yemekleri birleştiriyoruz. Sabit bir yerimiz yok fakat uzun yıllardır bu şekilde yaz kış buluşuruz.

85 dönemi özel bir dönem çünkü sadece erkek öğrenci mezun veren son dönem. Yani son sap dönem biz '85 dönemiyiz! Biz yatılı okurduk ama okula başladığımız sene daimi yatılılık kalktı. Sonra da yatılılık kalktı zaten.

***Müslüm Abi yıllığınızda "Denge" diye bir şey yazıyor, açıklamak ister misiniz?***

Biz de de diğer dönemlerde olduğu gibi neredeyse herkesin bir lakabı vardı, bir tek benim yoktu, bana bir türlü lakap bulamadılar. Aslında '85'in en dengeli insanı ben olduğum için bana "Denge" dediler ama dengesizmişim sanki anlamında dediler. Ama dengesizliğim hiç yoktu. Yani bana göre...!

***Futbola olan merakınız babanızdan mı kaynaklı. Lise son sınıftayken takım kaptanıymışsınız.***

Keşke babam gibi olabilseydim. Babam profesyonel olarak futbol oynamış, milli takımda forma giymiş. Benim en büyük hayalimdi. Bir hayal

olarak kaldı. Profesyonel futbol oynayamamış olmak içimde kalmış bir ukdedir. Lise sonda futbol takım kaptanıydım. 1982'de orta sonduk. O zamanlarda orta kısım kendi arasında turnuva yapardı ve turnuva sonucunda birinci olan takım lise turnuvasına da katılmaya hak kazanırdı. Biz orta sondayken orta kısım turnuvasında birinci olduk ve sonrasında lise turnuvasında da şampiyon olduk. TAC tarihinde belki de bir ilktir ve başka da yoktur. Bizim futbol takımı çok iyiydi.

***TAC'nin bugününe ilişkin neler söylemek istersiniz?***

Daimi yatılılığın ve yatılılığın kalkması okula çok şey kaybettirdi. Okulu bir bölge okulu yaptı. Biz o zamanlar hem yatılıydık hem de 7 yıl okurduk. Şimdi öğrencilerin neredeyse yarısı lise eğitimi için TAC'ye dışarıdan geliyorlar. Bizler TAC'nin havasını koklamaya 11 yaşında başladık, şimdi dışarıdan gelenler 15'inden sonra TAC'ye başlıyorlar. SEV'den değil de dışarıdan gelen öğrenci doğal olarak biraz daha farklı oluyor. Gelişme çağını başka bir yerde geçirmiş ve TAC'de toplam sadece 5 yıl okumuş oluyor. Fakat çocuk SEV'den TAC'ye geçerse toplamda 13 yıl Stickler'ın gölgesinde yaşamış oluyor. Bizim okuduğumuz sürenin neredeyse iki katı. Bu çok önemli bir süre. SEV ilkokulundan gelip TAC'de eğitimine devam etmiş öğrencileri okul 13 yıl gibi uzun bir süre içinde istediği gibi yoğurabilir, eğitebilir. O nedenle SEV ilkokulunu çok daha iyi bir düzeye, öğrencilerin çoğunluğunun TAC'ye girmeye hak kazanacak bir seviyeye getirmek gerekiyor. TAC tanıtım çalışmaları yapıyor öğrenci başvuruları alabilmek için. Geçen yıl kontenjanı maalesef dolduramadık, hem de giriş puanının çok düşük seviyelere çekmek zorunda kalınmasına rağmen. SEV ilkokulundaki çocuklar, 8 yıl boyunca aynı çatı altında Stickler'ın gölgesinde eğitim almış çocuklar. Öncelikle bu çocukları kazanmak gerekiyor. TAC'nin asıl öğrenci potansiyeli orada. Bu nedenle SEV ilkokulunun eğitim düzeyinin yükseltilmesi için büyük çaba harcanmalıdır. Her zaman söylediğim bir söz var. Biz okul olarak yıllarca bölge de biraz da rakipsiz olmanın verdiği rahatlıkla 100 yıllık TAC ünvanının mirasını yer gibi olduk ve maalesef üzerine fazlaca bir şey koymayı bırak, yatılılık gibi bir çok üstün özelliklerini bile yıllar içinde kaybettik. Ama son yıllarda okulun durumu daha iyiye gidiyor ve her geçen yıl daha da iyiye gideceğinden eminim. Efsane geri dönecek inşallah...

**Banu Sönmez-Tümay**
TAC'83

# Mustafa Aydın Aysan

*Merhaba Dayıcığım, bugün seninle dayı yeğen ilişkimizin dışına çıkıp biraz okuldaşlığımızı ve senin hayatındaki bazı ayrıntıları konuşacağız. Sen TAC'den 1952'de mezun oldun. Ben 83 mezunuyum. Kaan (ağabeyim) 1977'de lise 1'de kolejden ayrıldı ama o da tam bir TAC'li. Merak ediyorum, senin ve bizim hayata bakış açılarımızda nasıl bir fark görüyorsun acaba?*

Bence aramızda hiçbir fark yok. Sizinle aynı hayatı yaşıyoruz, dünyaya aynı gözle bakıyoruz, aynı şeyleri düşünüyoruz, hep aynı görüşte oluyoruz, siz benden biraz daha küçüksünüz o kadar. Bence bunda bizim okulun payı var. Ama şunu da söyleyeyim, ben TAC'de en yakın görüştekiler arasında bile görüş ayrılıklarının olabileceğini öğrendim. Aramızda bir fark olsaydı bile bunun da doğal bir şey olduğunu kabul eder, saygı duyardım.

***Peki TAC'ye nasıl başladın?***

Benim kolejde okuyacağım doğduğum zaman belli olmuş aslında, çünkü babam (Mahmut Aysan) doğduğum gün, yani 20 Nisan 1933'te evdeki Kuran-ı Kerimin arkasına "Oğlum Mustafa Aydın doğdu. Ben onu kolejde okutacağım" yazmış.

Ben ilkokul son sınıftayken Kulu'daydık. Babam Toprak Mahsulleri Ofisi müdürüydü. Orada çeteleşmiş bir grup hırsızın hırsızlık yapmasına izin vermediği için babama iftira attılar ve onu Erzincan'a atadılar.

***Sürdüler yani...***

Evet evet sürdüler. Bu arada onu 52 gün de hapiste tuttular. Ben o zaman çok üzülmüştüm. Annemle, babamı ziyarete gittik, babam benim ağladığımı görünce beni dizine oturtup, üzülmememi, ilk mahkeme celsesinden sonra eve döneceğini çünkü hırsız olmadığını, ayrıca bir gün büyüyünce bu mahpusluğuyla gurur duyacağımı söyledi bana.

***Desene dedem adalet sistemine güveniyormuş (Gülümsüyor dayım).***

Evet. Söylediği gibi de ilk duruşmada beraat etti ve eve döndü. Ama devleti soymak isteyenler, küçük mahkûmiyetler aldılar; uzun süre de etkili oldular; sonra hep birlikte Suriye'ye kaçtılar. Babam beni kolejde okutmak istediği için Toprak Mahsulleri Ofisinden istifa etti ve Tarsus'a taşındık.

***Şimdi TAC'ye geldin değil mi? Okul nasıldı?***

Evet. O zaman (1946) koleje sınavla girilmiyordu, öğrencileri bir seçici heyet seçiyordu, ben de okula böyle seçildim ve kabul edildim. TAC ilkokula hiç benzemiyordu, tam tersiydi. Çok güzeldi. Ben biraz haylaz bir çocuktum, TAC'ye ilk geldiğimde 'disiplin'le tanıştım. Yaramazlıklarımızın karşılığında point alırdık, cezalandırılırdık. Müdür öğrencilerle birlikte zaman geçirir, onlarla sürekli ilgilenirdi. Bir de kolej öğrencileri Tarsus'ta çok ayrıcalıklıydı, bize çok önem verirlerdi. Çok hoşuma giderdi. Değişikti bugünkünden.

Ben çalışkan bir öğrenciydim, so-

runsuz okudum Tarsus'ta. O zamanlar çalışkan öğrencilere teşvik verirlerdi. Ben de öyle okudum. Son yılda yıllık okul ücreti 625 lira oldu; ama ben hep 125 lirada kalabilmiştim. Babam okula 125 lira borçlandı. Sonra bu parayı okul yapılandırdı, babam 3 senede ödedi.

***Bence TAC bize bir çok şey kazandırdı, örneğin özgüven. Sence başka neler var, sen neler öğrendin orada?***

Orada disiplinli olmayı öğrendim. Okul bir disiplin işiydi ve çok önemliydi. İnsanın iş hayatında da kendisini disipline etmesi çok önemlidir gerçekten. Sadece bu değil tabi. Kolej yıllarım boyunca orada üç önemli şeyi çok iyi öğrendim. Bu üç şeyin hayatıma çok büyük katkıları oldu: Birincisi disiplindi onu söyledim, ikincisi gerçekleri kendi gözümle görmeyi, gerçeklere somut kanıtlarla ulaşmayı yani gerçeklere söylentiler ve dogmalarla değil de kanıtlarla ulaşılabileceğini öğrendim, diğer türlüsü zaten kolejde öğretilmezdi, üçüncüsü de çok iyi bir İngilizce öğrendim. O zamanlar okulumuz Türkiye'de bir numaraydı. İngilizceyi iyi bilmek bana Harvard Business School'un kapılarını açtı.

***Harvard'a gelmeden önce benim başka bir sorum var sana. Senin üniversiteye girdiğin yıllarda çalışkan öğrenciler hep mühendis veya doktor olmak isterlerdi herhalde. Sen neden İktisat Fakültesini seçtin acaba?***

Tamamen tesadüf. Aslında İstanbul'da hem Fen Fakültesi hem de Teknik Üniversitesi'nin sınavlarına girdim ama kazanamadım çünkü sorular türkçeydi ve ben soruların ne sorduğunu tam olarak anlayamadım. Tam Hirfanlı Barajında tercüman olarak çalışmaya karar vermiştim ki babam bana bir mektup yolladı ve

eğer İktisat Fakültesinde okursam Tarsus Ticaret Odasından burs alabileceğimi ve mutlaka üniversiteyi okumam gerektiğini söyledi. İktisat Fakültesine gittim, bir de baktım ki sınav bitmiş, kazanan öğrenciler belli olmuş. Çok üzüldüm. Kara kara babama ne söyleyeceğimi düşünürken bir kapı açıldı ve içeriden çok şık bir adam çıktı. Ağlamaklı halimi görünce beni odasına çağırdı ve ne olduğunu sordu. Ben de babamın benim mutlaka okumamı istediğini ama şimdi ona ne cevap vereceğimi bilmediğimi anlattım. Babamın mektubunu görmek istedi, ben de verdim. Nereden mezun olduğumu da sordu, ben de söyledim. Mektubu eline alınca, "Senin baban Sultani Mektebi mezunu mu?" diye sordu, ben de "Evet" dedim. Sultani mezunları bazı harfleri kendilerine has bir şekilde yazarmış, o harflerden anlamış babamın Sultani Mektebinden mezun olduğunu. Bana "O zaman baban Tarsus'ta çok önemli bir adamdır" dedi ama ben babamın önemli biri olmadığını, sadece bir fabrikada memur olduğunu söyledim. Meğerse kendisi de Sultani mezunuymuş ve İktisat Fakültesinin dekanıymış. Birini çağırdı ve benim fakülteye kabulümün yapılabilmesi için emir verdi. Böylelikle ben İktisat Fakültesine girdim. ***(Bu okuldaşlık ne kadar değişik bir duygu gerçekten. Ayrıca bu kapıyı TAC'den mezun oluşu da açmış ona bence)***

Fakültedeki ilk başarım 20 yaşımdayken Karl Marx hakkında yazdığım ilk makalem oldu. Sosyoloji hocam beni çağırarak sınav kağıdımı ve Marx hakkındaki düşüncelerimi çok beğendiğini, bunu mutlaka makaleye dönüştürmem gerektiğini söyledi. "Git şimdi yaz da getir" dedi. Benim elim ayağım titredi, çok uğraştım ama yazıp hocama götürdüm. O makale 'İş ve Düşünce Dergisi'nde yayınlandı. Sınav sorusuna yanıtım ve makale, Marksizme "Bilimsel Sosyalizm" denmesinin doğru olmadığını, bu görüşe ancak inançla bağlanılabileceğini ve bu açıdan dinsel ilkelere benzediğini öne sürüyordu.

***Mezun olunca ne yaptın?***

Mezun olunca iş aradım, hemen işe başlamak zorundaydım, çünkü bursum da sona ermişti. Sosyoloji hocam beni Hilton Oteline gönderdi, tercümanlık yapacaktım orada ama Hilton'da görüştüğüm kişi bana göre bir iş olmadığını söyledi.

***Tamam ama neden üniversite mezunu olduğun halde tercümanlık yapmayı düşündün ki? (Gülüşüyoruz dayımla)***

Bilmem ki... Sanırım İngilizce bilenlerin sayısı çok az, onlara iş olanağı da fazlaydı. Neyse, o sıralarda İşletme İktisadı Enstitüsü açılıyordu, hocam beni bu sefer de oraya gönderdi. TAC'de bize on parmak daktilo yazmayı öğretmişlerdi, Enstitüye daktilograf olmak üzere başvurdum ve orada işe başladım. Tabi İngilizcem beni diğer adayların önüne geçirdi.

***Peki ya Harvard? Bir daktilograf olduğun halde nasıl kabul edildin, nasıl gidebildin oraya?***

Enstitüde Amerikalılar da çalışıyordu ve İngilizcem sayesinde onlarla iyi anlaşıyordum. Orada Enstitüye danışmanlık yapan Amerikalı hocalar tanıdım. Çok da iyi çalışıyordum. Bir süre sonra bana "Bir sene sonra seni Amerika'ya göndereceğiz" dediler. O sırada Ford Vakfı Türkiye'ye üç burs vermiş. Üçü de İstanbul Üniversitesine... Ama Türk hocalar o bursları kendi asistanlarına vermek istiyorlar, Amerikalılar da bana... çünkü asistanların İngilizceleri zayıf. Neyse, sonuçta bursun biri bana geldi, ama ne yazık ki çalıştığım yerin, Enstitünün Müdürü hep bana karşı oldu. Düşünebiliyor musun? ***(Evet düşünebiliyorum, şimdi üniversiteler daha da beter)*** Bir daktilografın Harvard'a gönderilmesinden hiç hoşlanmadı.

TAC'de öğrendiklerim yine benim yolumu açmıştı. Sonradan öğrendim ki bu Amerikalı hocalar, Enstitünün kurulmasında çalışan Harvard'lı hocalarmış. Şimdi görüyorsun değil mi, İşletmeci olmam nasıl tesadüfi? ***(Eh zaten hayat hep tesadüfi değil mi?)***

Harvard'da çok sıkıntı çektim ama sonunda Harvard Business School'dan MBA derecesini alan ilk Türk oldum. Altı yıl devlete borçlanmıştım ve master derecemi alınca beni Türkiye'ye geri çağırdılar çünkü burada ders verecek hoca yoktu, öğretim görevlisi oldum. Harvard'ın doktora programına da başvurmuş ve başkan ile görüşmüş olmama rağmen doktoramı orada yapamadım. Türkiye'ye dönmek zorunda kaldım.

***Şimdi dünya küçüldü, bir çok şeyi 'google'layıp (gençler böyle söylüyor) öğreniyoruz. Ama o zamanlar nereye gittiğini bilmeden kalkıp gittin Amerika'ya. Oraya ilk gittiğinde ne hissettin, merak ediyorum.***

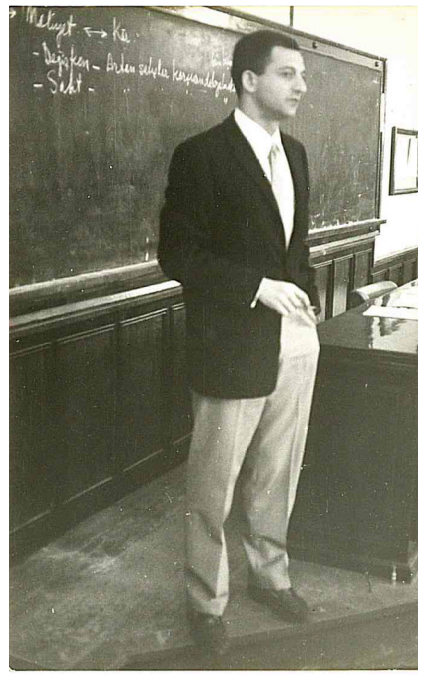

Amerika bana yumruk gibi geldi. Hayat orada farklı ve çok hızlı gidiyordu. Uçaktan hasta indim. Master derslerim jet hızıyla başlamıştı ama ben 15 gün hastanede yatmak zorunda kaldım. Doktorum bana 'homesick' olduğumu ve bir an önce memleketime geri dönmezsem ölebileceğimi söyledi. "Sıla özlemi burada tedavi edilemez" dedi. Harvard'ın dekanını da aramış ve durumu ona da anlatmış. Dekan beni çağırdı ve bana "Elçiliği arayıp seni Türkiye'ye geri göndereceğim. Canını riske etmeni kabul etmiyorum" dediyse de ben araya başka hocaları koyarak direndim. Çok zorlandım, çok zordu. Harvard'ın bir öğrenci gazetesi vardı, 'Harbus News'. Bir gün benden baş makaleyi yazmamı istediler, yabancı öğrencilerin görüşlerini merak ediyorlardı, ben de yazdım: 'The Grinding Machine'. Anla yani okul nasıldı.

Her neyse, döndüğüm zaman Enstitü müdürüne diplomamı götürdüm. Bu diplomanın bana istediğim her ülkede bir çok kapıyı açabileceğini ama orada çalışacaksam gidip diplomamı çekmecemin en dibine saklamamı ve kimseye göstermememi söyledi.

***Nedenini ben tahmin edebiliyorum. Herhalde sana sormama da gerek yok.***

Ne bileyim. "Madem ki orada çalışıyorum onun kurallarına uymalıyım" dedim kendi kendime ve yıllarca kimseye bunu söylemedim ve göstermedim.

***Peki, bu sana ağır gelmedi mi? Bir başarını yok sayıyorsun çünkü.***

Gelmez olur mu? Çok ağır geldi ama ne yapayım. Hatta uzun yıllar birlikte çalıştığım ve sık sık görüştüğüm yakın bir arkadaşım bile Harvard'da master yaptığımı 35 yıl sonra ve tamamen tesadüfen öğrendi. Yüzüme öylece bakakaldı ve ona bundan hiç bahsetmemiş olduğuma çok şaşırdı ***(Bana bu tesadüfün ayrıntılarını anlatıyor, aslında çok da komik. Bu iş arkadaşının ünlü birisi olması nedeniyle bu bilgiyi röportajda anlatmamamı rica ediyor).***

***Galiba hocanı dinleme konusunu biraz fazla abartmışsın (Yine gülüşüyoruz ama o hiçbir yorum yapmıyor).***

***Çeşitli zaman dilimlerinde TAC'nin hayatında ve karar mekanizmalarında da yer aldığını biliyorum. Bize biraz ondan söz edermisin?***

1970'li yıllar Türkiye için zor yıllardı. MC (Milliyetçi Cephe) hükümetleri çok para harcamış ve enflasyonu yükseltmişti. Kıbrıs savaşı ve sonrasında ülkedeki kargaşa, enflasyon gibi nedenler yüzünden okullarımızı yöneten Amerikalılar artık Türkiye'den çekilmeyi planlamışlardı. Bir gün duydum ki Talas'ı devlete devretmişler, hem de arazisiyle beraber, çok üzüldüm ve Mr. Maynard'a gittim. Mr. Maynard Board Heyetinin sekreteriydi, benim de müdürüm olmuştu. Onunla konuşmamızda Boarda bağlı bütün okulları zaman içinde devredeceklerini öğrendim. Mr. Maynard'ın ofisine iki kez de bomba atmışlar. Amerikalılar korkmuştu. Tarsus'un da yatılısını belli bir zaman diliminde yok etmeyi planlamışlardı. Baktım TAC de gidiyor... Ona "Peki bu işleri çalışanlarınıza ve mezunlara sordunuz mu? Onlar ne diyor?" diye sordum. Kimseyle konuşmadıklarını, buna Amerikan Kilise Vakfının, yani merkezin karar verdiğini söyledi. Uzun görüşmelerden sonra Mr. Maynard, mezunların okullarımızla ilgili çalışabileceği konusundaki görüşümü incelemeye karar verdi.

Arkadaşlarımı aradım ve Mr. Maynard'la beraber beş kişilik bir heyet oluşturduk ve çalışmaya başladık. Bir anket hazırlayıp öğrencilere, velilere, öğretmenlere ve mezunlara dağıttık. Anketin sonucu, %85 oranında okulların kapatılmasının istenmediğini ortaya çıkardı.

Bu beş kişilik grupla neler yapabileceğimizi ve nasıl çalışacağımızı düşündük ve gördük ki Board Heyetinin sistemi ile çalışmamız mümkün değil. O zaman SEV vakfı 4-5 yıl önce kurulmuştu. Basında SEV'in muvazaalı bir vakıf olduğu bilgisi yer almış ve vakıf da çalışamaz duruma gelmişti yani normal vakıf gibi çalışamıyordu.

***Zor bir durum. Peki SEV bugünkü haline nasıl geldi?***

Arkadaşlarıma SEV'i çalışır duruma getirmeyi teklif ettim ve bunun için uğraştık. Önce Board of Managers diye bir heyet kurduk. Bu heyette üç okul ve Gaziantep'teki hastaneyi kendi kendine yönetecek olan bağımsız birimler oluşturduk ve bunları SEV'in merkezine bağladık. Bu merkeze de mezunlar girdi ve merkezi daha iyi çalışır hale getirdik. Board of Managers'ı işlerimizi yoluna koymak için kurmuştuk. Kolları sıvayıp çalışmaya başladık.

Önce SEV'e taşınmazları topladık. O zamanlar okula ait taşınmazlar hocaların üzerindeydi, ölen hocaların

üzerindeki bazı taşınmazlar miras yoluyla başkalarına geçmişti, onları toparladık. Anlaşılan Amerikan Board Heyeti Türkiye'de bir varlık göstermek istememiş. Burada resmi bir vakıf kurmamışlar, sadece Amerika'daki vakıflar buradaki Board Heyetini doğrudan yönetmiş. Yalnızca Boarda bağlı okul yönetimleri kurmuşlar. Milli Eğitim Bakanlığı da Lozan Anlaşması gereği okul yönetimlerinin SEV'e devrini kabul etmiyordu bir türlü. Bunu ancak birkaç yıl önce kabul etti.

İkinci sorun da öğretmen alışverişiydi. Öğretmenler Amerika'dan geliyordu. Amerika'dan yardım görmeden öğretmenleri nasıl sağlayabilirdik, bunun için çalıştık, bunu da sağladık. Sonra ben, hem Mütevelli Heyet hem de Board of Managers'ın Başkanı oldum. Board of Managers'ı SEV'e bağlı Mütevelli Heyetiyle birleştirdik. Böylece ilk başta 5 kişiden oluşan Mütevelli Heyetini 40 kişiye çıkartıp genişletmiş olduk. Hemen hemen bugünkü yapıya geldik. Şimdi böyle yönetiliyor: 40 kişilik bir Mütevelli Heyeti ve 7 kişilik bir Yönetim Kurulu var. Zamanla okulların kira ile kullanılması diye bir usul yarattık.

İşlerin kurumsal yönetim ilkelerine göre sürdürülmesinde bazı arızalarımız oldu ve onlar hala devam ediyor. O arada da ne yazık ki TAC'nin gerilemesi durumu çıktı ortaya. Hala üyesi olduğum Mütevelli Heyet İstanbul'da yeni bir lise yapmaya karar verdi. Bu lisenin yapımı ve devletten devralınan bazı taşınmazların iyileştirilmesi konuları ön plana çıktı ve kanaatimce üstün nitelikli öğrenci yetiştirilmesi hedefi ikinci planda kaldı. Bunun için bir şeyler yapılır mı bu ayrı bir konu ve burada yer almamalı. Bu konuda bazı görüşlerim var ama bunlar herkesin katıldığı bir ortamda tartışılmalı. Ama sonuçta kendini yöneten bir okullar grubu oluşturduk ve ben de bundan gurur duyuyorum, kendime pay çıkarıyorum. Bana göre bu okullar grubu, Türkiye'deki bir çok grupla karşılaştırıldığında gerçekten çok iyi yönetilen bir grup.

Tarsus'un özel sorunları var. Bu sorunlar öğretim heyetinin kötüleşmesinden kaynaklanmıyor, öğrenci kalitesinden tutun, öğrencilerin kendi aralarındaki ilişkilere ve öğretmenlere ödenen düşük ücretlere kadar birçok boyutu var. Ama yine de çok iyi bir okulumuz ve bizim onu iyileştirme konusunda güçlü kararlarımız var.

***Hala bir bankanın Yönetim Kurulunda ve Denetleme Kurulu Başkanı olarak çalışıyorsun ama benim asıl merak ettiğim akademisyenliğin. Bir akademisyen olarak neler yaptığından da söz eder misin lütfen?***

40 yıl hocalık yaptım. Bazıları hala akademisyen olan yüzlerce öğrencim oldu. Bunun yanı sıra bana göre yap-

tığım en önemli başka bir iş de muhasebecilik mesleğinin ayaklar altından alınıp kanununla saygınlaştırılmış, daha seçkin bir mesleğe dönüştürülmesindeki çalışmalarımdır.

Bir de 'Bankacılık ve Ekonomik Yorumlar' dergisi yayınladık. Beş arkadaştık ve çok geniş ve müthiş bir danışma kuruluyla çalıştık. Sonunda derginin sorumluluğu büyük oranda üstüme kaldı ve 15 yıl ben o dergiyi taşıdım ama çok zevkliydi. 14 tane kitap yazdım. Bir tanesi 'Atatürk'ün Ekonomi Politikaları' çünkü Atatürk'ün ekonomi politikalarının da bu ülkenin tek çıkar yolu olduğunu düşünüyorum. Kapitalist değil, sosyalist değil, ikisinin arasında ama karma ekonomi de değil. Dergideki yazılarımda da Atatürk'ün ekonomik politikalarına uygun ekonomik görüşleri yansıttım ve ekonomik tahminlerimi anlattım. Bu dergi benim önümü açtı çünkü oradaki ekonomik tahminlerim büyük oranda doğru çıktı, bu sayede de kendi alanımda ve iş dünyasında tanındım. Yıllarca KİT'lerle ilgili çalıştım. Neyin nasıl olması gerektiğini bildiğimden son yıllardaki özelleştirmeleri çok eleştiriyorum. Bize çok yazık oldu (Bize neden yazık olduğunu uzun uzun dinliyorum, ayrıntıları duydukça nedenleri iyice öğreniyorum). Bu çalışmalarım (KİT) nedeniyle 1999 yılında Çin'de bir enstitüye davet edildim. Oraya gidip ekonomistleriyle görüşlerimi paylaştım. Benden devlet teşekküllerinin nasıl özelleştirilmesi gerektiği ile ilgili bilgiler istemişlerdi, ben de anlattım. Daha sonra bunları da uygulamaya başladılar.

***İstersen 1999'dan öncesini konuşalım. Danışma Meclisi üyeliği ve Ulusu hükümetinde Ulaştırma Bakanlığı yapmıştın. Bu dönemi anlatır mısın bize?***

Devlet, ekonomisini kurtarmak için 1980'de 24 Ocak kararlarını aldı ama ne yazık ki bu tedbirleri hükümet eline yüzüne bulaştırdı ve yıllık enflasyon %106'ya çıktı. İhtilal olunca 9 Aralık 1980'de Konsey benden bir brifing istedi. Gittiğimde önlerinde 'Atatürk'ün Ekonomi Politikaları' kitabı vardı ve bana kitaptan bir sürü soru sordular. Sonra ben her hafta üç günümü Ankara'da geçirmeye başladım, çünkü Başbakan KİT'lerle ilgili danışmanlık yapmamı istedi. Enflasyonu kısa bir zamanda %25'e düşürdük, bir de KİT kanunu tasarısı yaptık.

Sonra bir gün beni İstanbul Valisi aradı ve Danışma Meclisine girmem gerektiğini söyledi. Bunun için dilekçe vermemi istiyordu. Ben kendisine hiç böyle bir niyetimin olmadığını söyledim çünkü New York Üniversitesine ders vermek için gidiyordum ve her şeyim hazırdı. Vali iki üç gün sonra tekrar aradı ve isteği yineledi. Danışma Meclisine girmek durumunda kaldım, orada Bütçe Komisyonu Başkanlığı görevini istedim ve aldım. 1981 yılında, 1982 yılı bütçesi önümden geçti. Orada çok şey öğrendim. Bu sefer de Başbakan, Ulaştırma Bakanlığı yapmamı istedi. Bana "Burada yedi büyük dert (işletme) var, çok para harcanıyor ve zarar ediliyor, git onları kurtar" dedi, ben de yaptım. Devlet Demiryolları 3 Mart'tan 12 Aralık'a kadar kâra geçmiş oldu. Bakanlar Kurulunda, Devlet Demiryolunun kâra geçtiğini söylediğimde bazı bakanlar bana inanmadılar ***(Bu tuhaf durumu da ayrıntılarıyla anlatıyor).***

Bakanlıktan sonra bana bir çok iş teklif ettiler, ama ben hiçbirini kabul etmedim, asıl işime geri döndüm.

***Bu da seninle konuşacağımız son şey: Biliyorum ki Namrun'un senin hayatında çok özel bir yeri var.***

Tarsuslu olmak, Namrun'lu olmayı da gerektirir ***(Ablaları ile yaptığı Namrun yolculuklarını anlatıyor, bir atın üstünde...)*** İlk gece Ulaş, ikinci gece Sarıkavak...Hayat farklıydı o zamanlar. Bir küfede bir ablam, diğer küfede ben ve yanımda koca bir taş, maksat denge sağlansın. ***(Atın kulakları arasından gördüğü yolu tasvir ediyor ayrıntılarıyla.)*** Her yaz giderdik Namrun'a. Orada arkadaşlarım ve ailemle çok mutlu bir çocukluk geçirdim; Namrun benim için çok özeldir.

Haydi biz de Namrun Evine gidelim ***(O sırada Betül Abla'nın duyuruları var ve "Namrun evinde bir araya gelelim" diyor. Dayım büyük bir özlemle gözümün içine bakıyor, başını iki yana sallayarak)*** Gidip hep beraber orada bir rakı içsek ne kadar güzel olurdu... ***(Biliyorum ki çok küçük yaşlarında Namrun'da tanışmış rakıyla ilk kez. Dedemin onu emanet ettiği arkadaşları, küçücük yaşında kebap eşliğinde içirmişler.)***

***(Bu sohbetin bitmesini hiç istemiyorum. Sürüyor da gerçekten... Daha neler neler öğreniyorum, bazıları çok ilginç. Sonunda kendisine teşekkür ediyor ve yanağına bir de öpücük konduruyorum.)***

***Teşekkürler Mustafa Aydın Aysan.***

**Ali Çekiç**
TAC '81

# TAC'nin EFSANE BASKETBOLCULARI

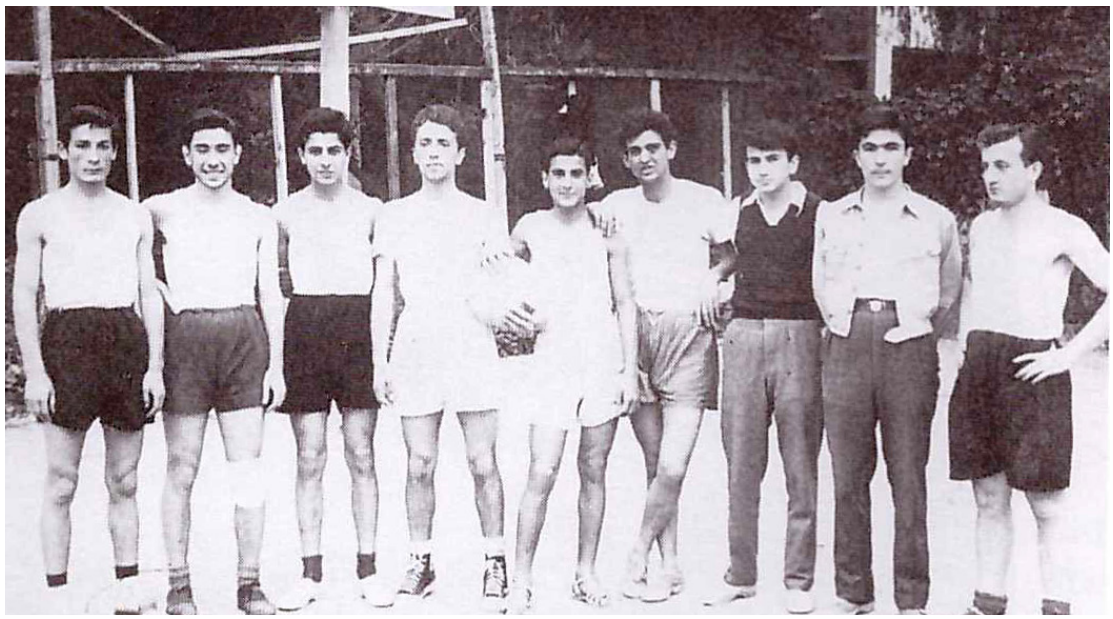

TAC Basketbol Takımı (1965)

Soldan sırayla bizim sınıftan Mehmet Güreş,Aydın Türeli,3 sınıf gerden Gabi Abarus,ortada topla duran ben,solumda Erol Erken,yine bizim sınıftan Ziya Başlamışlı,bir alt sınıftan Yılmaz Günsur ve Ayhan Türeli ve ensağda da yine bizim sınıftan Yılmaz Alp.

TAC'de basketbol bir ekoldü, bu ekolün oluşmasına katkıda bulunan bütün eski mezun abi ve kardeşlerimizi camiamıza tanıtmak amacıyla bu yazı dizisini hazırlamaya karar verdik. Her sayıda farklı bir mezunumuzu ve onun zamanında yaşananları öğreneceksiniz ve bizde efsane olmuş abi ve kardeşlerimizle o heyecanı tekrar yaşayarak, camiamızın vefa duygusuna bir katkıda bulunmaya çalışacağız.

İlk sayımızda yıllarca SEV Mütevelli Başkanlığını yapmış TAC'51 mezunu Yaşar Yaşer abimizin ağzından kendi döneminde yaşadıklarını okuyacağız ve kısa bir özgeçmişini öğreneceğiz.

**Yaşar Yaşer TAC '51**

1948-49 ders yılına kadar bizim okulda basketbol hiç bilinmezdi. TAC'yi ziyaret eden Amerikan Board'un üst düzey yöneticilerinden Mr. McCabe, eşi ve genç oğulları Jim ile Okul müdürümüz Mr.Maynard beni yanına çağırarak tanıştırdı ve Jim'e bir nevi evsahipliği yapmamı, okulu gezdirmemi ve ilgilendiği konularda bilgi vermemi istedi. Ben de okulu gezdirdim, yaptığımız faaliyetleri anlattım. O yıllarda İngilizce öğretmenimiz Mr.Eugene Pringle bana piyano dersleri veriyordu, ondan öğrendiğim birkaç parçayı piyanoda ona çaldım ve dost olduk Jim'le. Jim Amerika'da okulunda basketbol oynuyormuş, bana basketbolun güzellikleri, önemli maçları vs. hakkında hikayeler falan anlattı. Amerika'ya döndükten sonra da Jim ile mektuplaşmaya başladık. Jim bana Christmas hediyesi için resimli bir basketbol kitabı yolladı. İşte bütün ilgi bende böylece başladı.

Okulda basketbol topu yoktu. He-

*My Classmates (1951)*

men Okul müdürümüz Mr. Maynard'a giderek durumu anlattım. O da sağolsun Amerika'dan gelen bir öğretmene sipariş verdi ve bize bir basketbol topu geldi. O topu gözümüz gibi saklardık, zira futbol ve voleybol topları epeyce vardı ama basketbol topu bir taneydi.

1950-51 ders yılında ilk defa bölgenin liseleri arasında bir turnuva düzenlendi. Biz önce Mersin Sanat Enstitüsü'nü daha sonra da Mersin Ticaret Lisesi'ni yendik. Sonra da o yıllardaki en güçlü rakibimiz Mersin Lisesi'ni yenmeyi başardık. İşte böylece basketbola ilgi biraz daha gelişmeye başladı. Fakat hala cılız bir spor dalı olarak kalmıştı. Bütün yıl boyunca yaptığımız maç sayısı 5-6'yı geçmezdi. Biz maça çıkarken futbolculardan forma ödünç alır, tek topumuzla çıkardık sahaya. Bombalaki bizim yıllarda yoktu.

1951'de mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi'ne gittim. İki veya üç yıl sonra Mersin'e sömestr tatilinde döndüğüm zaman Mersin Halkevinde bizim TAC ile Mersin Lisesi'nin maçı olduğunu haber verdiler. Hemen gittim ve gördüklerim beni epeyce şaşırttı; Tamer Şahinbaş, Gün Kuran, Alper ve isimlerini hatırlayamadığım kişilerden kurulu takımımızın oyununu görünce hem müthiş gurur duydum hem de hayretler içinde kaldım. Önce antrenmanlarına gittim. Topu 8 yaparak çevirmeleri ve harika paslaşmaları, şut oranları vs. o kadar güzeldi ki karşı takımı açık farkla yendiler ve ben dahil herkesi kendilerine hayran bıraktılar. Daha sonra zaten Tamer Şahinbaş Milli takıma da çağrıldı.

Bende İstanbul Üniversitesi'nde iken üniversitenin amatör basketbol takımında oynadım ama 1952-56 yılları arasında İstanbul'da olmanın büyük avantajı ile bütün büyük takımların maçlarını seyretme imkanı buldum. Bizim o yıllarda Tıbbiye'de okuyan arkadaşlarımızın sınıf arkadaşı olan Galatasaraylı milli basketçi Üner Erimer ile dost olduk ve onun sayesinde de birçok GS maçına bedava girme imkanı bulduk. Tabii bu arada o yılların efsane basketbolcularından Yalçın Granit, Sacit Seldüz, Altan, Erdoğan Partener'i filan tanımak büyük ayrıcalık idi. O yıllar Türkiye'de basketbol'un emeklemeden sonra yürümeye ve seyirci kitlesinin hergün artmaya başladığı yıllardı. Türkiye birincilikleri FB, GS, AnkaraSpor ve Altınordu takımları arasında geçerdi. İzmir'den Altınordu takımının emektar oyuncusu ve kaptanı Şinasi'yi her yıl İstanbul'da ki bu Türkiye birinciliği maçlarında görürdük, Şinasi'yi herkes çok severdi ve devamlı efendiliğini, centilmenliğini alkışlardı.

İlk meslek hayatım İktisat Fakültesi'nden hocam Prof. Memduh Yaşa rahmetli Başbakan Adnan Menderes'in İktisat Müşavirliğini yaparken onun yardımcısı olarak 1959 yılında başladı. 1960 yılında ihtilal olduktan sonra İstatistik Genel Müdürlüğü'nde Enformasyon şefliği yaptım. Bu esnada Genel Müdür bana Amerika'da master yapmak üzere bir burs verdi ve iki yıl Amerika'da Vanderbilt Üniversitesi'nde İktisadi Kalkınma konusunda master yapıp döndüm. Daha sonra Devlet İstatistik Enstitüsünde şube müdürü, daire başkanı olduktan sonra 1971-75 yılları arasında Enstitü başkanlığı görevinde bulundum.

1975-1982 yılları arasında da Birleşmiş Milletlerin Londra'daki "Dünya Doğurganlık Araştırması" projesinde proje müdürü Prof.Sir Maurice'in yardımcısı olarak görev yaptım. Proje bittikten sonra 1985 yılında rahmetli Vehbi Koç'un kurucusu olduğu "Aile Sağlığı ve Planlaması Vakfı"nın Genel müdürü olarak 25 yıl çalıştım ve 2010 yılında emekli oldum.

**Neslihan Özünlü**
SEV Kurumsal İletişim Yöneticisi

# İPEK VE DEFNE ONGUN'LA "OKUMAK"

Çocukların kitaplarını ellerinden düşürmediği yazarlar İpek Ongun ve Defne Ongun Müminoğlu, 14 Ocak'ta okulumuzu ziyaret ettiler.

A-2. sınıflarla "kitap yazmak" hakkında söyleşi yapan Defne Ongun, daha sonra öğrencilerimizin kendi yazdıkları hikayeleri değerlendirdi. Ongun, bu çalışma sonrasında öğrencilerin çalışmalarını çok yaratıcı ve renkli bulduğunu ifade etti.

5-7. sınıf seviyeleri ile "okumak" üzerine sohbet gerçekleştiren İpek Ongun ise okumanın kişiye ve topluma olan kazanımlarından bahsetti, neden ve nasıl okumamız gerektiğini açıkladı. Okumanın yeni bakış açıları kazanma ve insanları tanıma açısından en etkili yol olduğunu belirten yazar, daha sonra öğrencilerin sorularını yanıtladı.

Bu güzel ve anlamlı etkinlikler için yazarlarımıza teşekkür ederiz.

*Hazırlayan* **Gözde Demir**
TAC'03

Mersin Brezilya Fahri Konsolosu

# Cengiz Sönmez

Öncelikle kendimi tanıtayım: Aile şirketimiz Uğursan Group'ta 2008 yılından beri yöneticiyim. Armatörlük, Mersin Limanının işletmeciliği, vagon taşımacılığı, laboratuvar hizmetleri gibi Lojistik alanında kombine hizmet veren firmamız 43. yılında. Aynı zamanda TAC'den alıştığım sosyal hayatta da aktif olma alışkanlığından farklı STK'larda yönetim seviyesinde çalışıyorum. Sosyal ünvanlarımdan birisi var ki her gün bana kendimi iyi hissettiriyor: Adana Brezilya Fahri Konsolosuyum. Brezilyanın dünyadaki, tüm ülkelerin Türkiye'deki en genç ünvanına sahip olduğumu da belirteyim.

Sizlere buradan kendim hakkında değil, çok değerli meslektaşım olan Mersin Brezilya Fahri Konsolosu Sayın Cengiz Sönmez'75 ağabeyin Ocak ayında çok az kişiye verilen bir devlet nişanıyla donatılmasının mutlu haberini röportaj şeklinde vermek üzere yazıyorum.

***Cengiz Ağabey, öncelikle kendinizi tanıtır mısınız lütfen.***

Evliyim, 4 çocuğum var. Oğlum Kemal Timur Sönmez TAC 2002 mezunu ve avukat, masterını bitirdi ve önümüzdeki sene de doktorasına başlayacak. Babam, ben ve oğlum 3 nesildir avukatlık yapmaktayız. Mersin ve İstanbul'da olmak üzere 2 hukuk büromuz var.

Ben de TAC '75 mezunuyum ve TAC'nin bana başka okulların kazandıramayacağı birçok değeri kazandırdığını düşünüyorum. En azından, kardeşlerim diyebileceğim birçok can arkadaşlarım, kardeşlerimle birlikte, ağabeyi olmayan birisi olarak ağabeylerim dediğim ve yürekten sevdiğim ve saygı duyduğum birçok

ağabeylere sahibim. Bundan büyük zenginlik olur mu? TAC'li olmaktan çok gururluyum. Bir daha dünyaya gelsem aynı okulda ve aynı arkadaşlarımla okurdum. Ama samimiyetle söylemek isterim ki daha fazla arsızlık yapardım ki talebeliğin gerçek keyfi çıksın... Kısaca, doyamadım TAC'deki öğrenciliğime...

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdim. Büromuzda şirketler hukuku, deniz ve kara taşıması, sigorta, aile, iş hukuku gibi birçok hukuk dalında yerli ve yabancı şirketlere hizmet vermekteyiz. Askerliğimi önce Polatlı'da, sonra da askeri hakim olarak Kenan Evren imzası ile atanarak Sivas'ta ve Kayseri'de askeri hakim olarak tamamladım. Birçok Sivil Toplum Kuruluşu'nda Başkanlık ve Yönetim Kurulu üyelikleri yaptım, kurucu başkanlıklar yaptım. Her TAC'liye tavsiyem, memleketimizi ileri seviyeye getirmek için, bu sivil toplum kuruluşlarında çalışmalarıdır. Birçok devlet ki başta Amerika gelir, sivil toplum kuruluşları sayesinde, eğitim, sağlık, meslek gibi konularda ileri düzeyde ilerlemişler ve başarılı birer ülke olmuşlardır.

***Ne zaman ve Nasıl konsolos oldunuz?***

1994 yılında Brezilya'nın eski Amerika Büyükelçilerinden ve Kissinger'ın 1986-1988 yıllarında "özel danışmanlığını" yapmış olan ve "Brasil, les silences de l'histoira ve "Chronicle of a secret war" adlı kitaplarının yazarı Sergio Correa da Costa ile Mersin ve Beyrut kökenli ve Birleşmiş Milletler'de de gazetecilik yapan eşi Michelle Sursock; ki Mersin mezarlığına girer girmez hemen solda Sursock aile mezarlığı vardır ve ayrıca Beyrut'ta Sursock Caddesi ile Sursock müzeleri bulunur, taraflarından Mersin'in Brezilya Fahri Konsolosluğu'na teklif edildim.

Çok güçlü, tanınan ve itibarlı bir kişi olan Sergio Correa da Costa, Mersin'i ziyarete geldi ve o ta-

rihte bana başka bir Latin ülke konsolosluğu'na teklif edilmişken "seni Brezilya Konsolosu yapacağım" dedi. Ben de kabul ettim. Bu iyi insanları kıramadım. İyi ki Brezilya olmuş diyorum. Çok keyifli ve onurlu bir 20 yılı doldurdum neredeyse bu görevde. 1995 yılında ise resmen o zamanki Cumhurbaşkanı Sn. Süleyman Demirel tarafından buyrultum imzalandı ve Dışişleri Bakanı Murat Karayalçın bana görevimi bildiren yazıyı gönderdi. O tarihten beri Fahri konsolosluk görevini yürütüyorum. Yaklaşık 20 yıl oldu. Çok uzun bir süre...

***Geçenlerde Mersin Hilton'da bir Liyâkat Nişanı aldınız? Bu nişan size neden verildi?***

Bu benim aldığım ilk nişan değil. Daha evvel, 1999 yılında Rio Branco madalyası ile onurlandırıldım. Rio Branco, Brezilya'da 1845 ile 1912 yılları arasında yaşamış olan bir profesör, coğrafyacı, yazar, politikacı ve monarşist bir aileden gelen bir asilzade. Asıl adı José Maria da Silva Paranhos, Jr. veya ünvanı ile Rio Branco Baronu. Bu şahıs Brezilya'da "Diplomasinin babası" olarak anılır ve Brezilya'nın komşuları ile olan tüm anlaşmazlıklarını sona erdiren bir kişidir. Branco Eyaleti'nin Baron'udur. Branco, Amerika ile Avrupa Devletleri arasında olan birçok anlaşmazlıkta da arabulucu görevi üstlenerek, dosthane ilişkilerin oluşmasını sağlamıştır. Yıllarca Brezilya'nın Büyükelçilik görevleri ile 10 yıl da Dış İşleri Bakanlığı yapmıştır. Bu sebeple Brezilya Devleti, Siyasal Bilgiler Akademisine (Instituto Rio Branco) bu ismi vermiştir ve Brezilya paralarının bir kısmında da kendi portresi yer almaktadır. Diplomaside başarı gösteren sivillere de kendi ünvanı olan Rio Branco madalyası verilmektedir. Beni de Brezilya devleti bu madalyayı almaya layık gördü.

Şimdi sorduğunuz Liyâkat Nişanı ise 2014 yılında ise gerek daha evvel İsrail ile Beyrut arasında çıkan ihtilafta, orada yaşayan Brezilya pasaportlu Beyrut'luların tahliyesinde yardımcı olmamdan, gerek se Birleşmiş Milletler'in UNIFIL Maritime Task Force (BM Deniz Barış Gücü Donanmaları) Başkomutanlığı görevlerini yürüten Brezilya Donanmasınına verdiğim hizmetlerden dolayı, beni TAMANDARE ÜSTÜN HİZMET LİYÂKAT NİŞANI ile onurlandırdılar.

Tamandare ise 1807-19897 yılları arasında yaşamış efsane bir amiralin adıdır. Asıl adı ise Joaquim Marques Lisboa veya Marquis of Tamandaré yani Tamandare Markizidir. Brezilya'nın en önemli amiralidir. Portresi ise bir madeni para üzerindedir. Adına Devlet tarafından verilen Tamandare Nişanı vardır ve ben de bu nişanı aldım. Bu nişan, bir Türk sivile verilen ilk donanma nişanıdır. Bu da Brezilya'dan tarafıma verilen 3. Onur.

Hilton'daki tören bayağı kalabalıktı. Enteresan bir askeri tören oldu. Ben de çiçeği burnunda bir konsolos, Adana Brezilya Fahri Konsolosu olarak katıldım. Bu özel günde Mersin'de siz Cengiz Ağabeyim ile birlikte olmak keyif vericiydi. Benimle birlikte pek çok TAC Mezunumuz da törende idi. Geniş çaplı bir protokol katılımı vardı. Türk ve Brezilya'lı amiraller ve diğer askeri erkan, Vali Yardımcısı gibi protokolde bulunanların yanısıra , Mersin'deki Fahri Konsoloslara ilaveten İskenderun, Hatay ve Adana'dan da gelen Fahri Konsoloslar da törende bulunuyordu. Törenin sonunda TAC Mezunları olarak bir fotoğraf çektirmeyi de ihmal etmedik. Öncelikle bir Türk olarak, sonrasında bir TAC mezunu olarak ve bir Fahri konsolos olarak sizden çok gurur duydum. Başarılarının ve hizmetlerinin uzun yıllar devam etmesi ve bizlere örnek olması dileğiyle.

# TAC'li AİLELER

Samsa Karamehmet TAC '65 ve eşi, Ergül Bakay TAC '63 ve kızı, Akar Burduroğlu TAC '63 ve eşi, Demokan Özgen TAC '59 ve eşi, Gazi Türkyılmaz TAC '62 ve eşi

Murat Saraçoğlu (TAC '98) ve Pınar Koçak Saraçoğlu

Ata Tanrıverdi TAC '54 eşi Cheryl ve Ergül Bakay TAC '63

Bekir Aksoğan (TAC'59) & Orhan Aksoğan (TAC'61)

İlter Erkmen TAC '98 Yusuf Erkmen TAC '98

Akşit Gücük TAC'56 ve Eşi

Mehmet Ok TAC '83 ve Ailesi

Alper Özölmez TAC'89, Yılmaz Özölmez TAC'87

Yüksel Üstün TAC '58 ve eşi

Dr.Can Müftüoğlu TAC '84

Ata Tanrıverdi
TAC '54

# DOSTLAR BULUŞMASI

Merhum Zeki Demirci'nin TAC'56 eşi Güler Demirci'in daveti üzerine 14 Kasım 2013'de TAC'li dostlar Side'de buluştuk. Her birimiz yurdun çeşitli köşelerinden geldik. Dört gün boyunca Xanthe otelinde Demirci ailesinin bütün fertleri tarafından en mükemmel şekilde ağırlandık. Yapımına başladıkları yeni otellerinin inşaatını gezdik. Onunla birlikte gittiğimiz Manavgat Çay'ının kenarındaki restoranda Zeki'yi andık. Mezarı başında toplandık, dualar ettik. Engin Ünsal TAC'55 hepimizin duygularına tercüman olan manalı konuşmalar yaptı.

Bu buluşmada Zeki sanki hep aramızda idi. Otelin bahçesinde tek başıma yavaş yavaş yürürken Zeki'nin elini dostça omzuma koyduğunu hissettim. O anda ölümün felsefesini anlamaya çalıştım. İnsan ölümüyle hakikaten unutuluyor, kaybolup gidiyor mu? Bu sorumun cevabının hayır olduğunu düşündüm. Zeki, başta ailesi olmak üzere, biz dostları, yüzlerce çalışanı, burs vererek okuttuğu öğrenciler tarafından hep hatırlanacak, aramızda yaşamına devam edecek. Bıraktığı sayısız eserler, onu da ölümsüz kılacak.

Sevgili Demirci ailesi, sizleri tekrar görmemize ve biz TAC dostlarının Zeki'yle birlikte biraraya gelmemize imkan verdiğiniz için sizlere sonsuz teşekkürler.

Yazarlar Toplantısı Videosu

# YAZARLAR TOPLANTISI

1 Mart Cumartesi günü TAC Mezunlar Derneği olarak "mezun etkinlikleri" kapsamında ilkini düzenlediğimiz "TAC / TALASlı Yazarlarla Mezun Günü"nde okullarımızın yazarlarıyla mezunlarımızı buluşturduk.

TAC / TALASlı yazarlarımızdan Doğan Güvenç '48, Uğur Ersoy '51, Mustafa Aydın Aysan '52, Tuncay Osmanoğlu '55, Engin Ünsal '55, İlter Turan '58, Metin Atamer '61, Hazım Kantarcı '63, Uluç Gürkan '64, Celil Oker '71, Ayhan Sicimoğlu '70, Sadun Emrealp '73, Oğuz Demirsoy '74, Yalçın Bürkev '75, Ahmet Kalyoncuoğlu '76, Yılmaz Argüden '76, Tekin Akpolat '78, Emre Toğrul '81, Defne Ongun '89, Badahan Canatan '90, Egemen Eroğlu '90, Barış Muslu '93 bulunduğu etkinliğimizde yazarlık mesleğinin duayenleri abi ve genç kalemlerimiz, mezunlarla sohbet etme imkanı bulmanın yanı sıra kitaplarını da imzaladılar.

Yaklaşık 100 kişilik katılımın olduğu etkinlikte büyük bir TAC / Talas günü yaşandı. Etkinliğimiz İstanbul dışından da katılan yazarlarla büyük bir zenginliğe dönüşerek yaklaşık 3.5 saat sürdü.

Boğaziçi Üniversitesi Albert Long Hall Binası Kriton Curi toplantı salonunda başlayan etkinlikte öncelikle mezun yazarlarımız, en eski mezunumuzdan başlayarak kendilerini tanıttılar. TAC anılarını, kariyer geçmişlerini, TAC'nin hayatları boyunca kendilerinde bırakmış olduğu olumlu etkileri katılımcılarla paylaştılar. Ardından fuaye alanında düzenlenen resepsiyon esnasında kitaplarını imzalama ve mezunlarla sohbet etme imkanı buldular.

Büyük bir coşku ile söylenen Bombalaki ve toplu fotoğraf çekiminin ardından bir sonraki etkinlikte görüşme dilekleri ile sonra erdi.

Bu toplantımız; farklı meslek grupları ve ilgi alanlarıyla devam etmesini planladığımız bir dizi 'mezun etkinliği'nin ilki oldu. "TAC / TALASlı Yazarlarla Mezun Günü"ne katılamayan mezunlarımızı bir sonraki etkinlikte aramızda görmekten mutluluk duyacağız.

**Hazım Kantarcı TAC'63**

*Güzel bir gün geçirdik, katılan yazarların hepsinde TAC de edindikleri eğitim ve değer yargılarının yansımalarını izledik. Bu tur fonksiyonel etkinliklerin sürdürülmesi yararlı olur.*

**İlter Turan TAC'58**

*Salona girince karşılaştığım kalabalık beni şaşırttı. Toplumsal hayatın her kesitinden temayüz eden çok sayıda okuldaşım olması aslında normal bulunsa da, çoğumuz gibi ben de bunu fark etmiş değildim. Hatta başka vesilelerle tanıdığım bazı isimlerin Talas-Tarsus çıkışlı olduğunu dahi bilmiyordum. Ülkemizim fikir-yazın hayatına böyle zengin katkıda bulunan bir topluluğa mensup olmak beni gururlandırdı.*

**Sadun Emrealp TAC'73**

*Mezunlar Derneği'mizin bir başka yaratıcı etkinliği olan "Yazarlar Günü"nün, amacına fazlasıyla ulaşmakla kalmayıp, bundan sonraki süreçte mezunlar arasında çok yönlü ve zengin içerikli başka etkinliklerin de yolunu açtığını düşünüyorum. Etkinlik sırasında, yarım yüzyıla yayılan bir yelpazedeki mezunlarımızın, yoğun emek ve sabırla ürettikleri kalıcı eserleri daha yakından tanıma fırsatı buldum ve sunuşlarını büyük ilgi ve hayranlıkla izledim. Bir başka yönüyle, bu etkinlik, uzun yıllardır görmediğim değerli abilerimi, izini kaybettiğim arkadaşlarımı, abilik etmekten onur duyduğum kardeşlerimi ve daha sonraki dönemlerde mezun olan kızlı-erkekli genç kardeşlerimi yeniden görmek, hasret gidermek, kimileriyle yeni tanışmak ve bağlantıları kurmak ya da güçlendirmek açısından eşsiz bir fırsat oldu. Bu etkinliği akıl eden ve düzenlenmesinde emeği geçen herkesi, ayrı ayrı kutluyor ve bu duyguları yaşattıkları için şükranlarımı sunmayı bir borç biliyorum.*

**Egemen Eroğlu TAC'90**

*Çok güzel bir organizasyondu, teşekkür ederim. Ne kadar büyük bir camia olduğumuzu bir sefer daha gördüm gururlandım, sevindim. Bu kadar çok değerli ağabeyimiz ve kardeşimizin birçoğunu tanımadığımı gördüm hayıflandım, üzüldüm. Umarım bu tür organizasyonlar devam eder ve umarım ben de katılabilirim.*

**Badahan Canatan TAC'90**

*Sevgili Emine Halil'den TAC Yazarlar Günü ile ilgili telefonu aldığımda, memnuniyetle katılacağımı, fakat diğer yazar abi, arkadaş ve kardeşlerim içinde esamemin okunmayabileceğini belirttim fakat Emine beni yüreklendirdi.*

*1 Mart Cumartesi günü Boğaziçi'nin muhteşem kampüsüne vardığımda, genelde abilerimden oluşan TAC'li grubu hemen farkettim ve merhabalaşarak aralarına katıldım. Diğer katılımcıların da ulaşmasıyla, içeriye geçerek toplantıya başladık.*

*Ali Cerrahoğlu Abinin tanıtımı ve girişi sonrasında tüm yazarlar, büyük çoğunluğu TAC'lilerden oluşan dinleyici kitlesine kısaca kendileri ve eserleri ile ilgili kısa bilgiler verdiler. Elbette, kıdemli delikanlılardan daha kıdemsiz bizlere doğruydu sıra ve abilerimi dinlerken TAC'nin ve Türkiye'nin değişik dönemlerini, değişik yaşam tecrübelerini ve başarı öykülerini de dinleme fırsatı buldum. Gayet keyifli bir tecrübeydi ve camiamla bir kez daha gurur duydum.*

*Organizasyonu yapanlara sonsuz teşekkürler...*

**Oğuz Demirsoy TAC'74**

*Çok sıcak ve coşku dolu bir toplantıydı. Birçok mezunumuzu yeni tanıdım, birçoğuyla da hasret giderdik. Çok yakın paylaşımlarımız oldu. İçeriği hazır olan 2. kitabımın tohumları bu toplantıda atıldı ve inşallah Homecoming'e yetiştirmeye çalışacağız. TAC kardeşliği ve sinerjisi tüm hızıyla çalışıyor. Emeği geçen ve katılan herkese teşekkürler.*

**Tuncay Osmanoğlu TAC'55**

*1 Mart günü oldukça kalabalık Talas ve Tarsus mezunlarından nerdeyse 65 yıllık geçmişi biraraya getiren etkinlik çok heyecan verici idi. Yakalara takılan isimler olmadan da onları tanıyabilmek ve onlar tarafından da tanınabilmek çok güzeldi. Yılların yok edemediği o kimseye has özellikler sayesinde. Emeği geçen herkese çok teşekkür ederim.*

**Alan McCain**
Former TAC Principal

# NAMRUN

The first time I went to Namrun was, I think, in the Spring of 1968. I remember it took more than 2 hours from the school (even with Hans Meyer driving!) and we had to ford the river; when we got to the village, the path to the house went straight up the hill from the market, and was more like a river bed than a road. But we made it, and it was glorious! The property sits high on a point of land just beneath the fortress, with a wide view across the valley to the south; in the summer, both the sunrise and the sunset are a part of the day. A magnificent walnut tree, now gone, bisected the view.

There were three buildings then: in the back was the Nute House, in the middle the Berberian House and, in front, the Christie House. Later on, when we were investigating the title deeds, it became apparent that the original plot of land had been much larger and included the space where the hotel now stands. The Berberian House had served as the stables for the Christie-Nute family.

*Alan McCain*

The simplicity of the place contributes to its overwhelming charm. It was built in the traditional manner, from rubble stone and mortar, whitewashed indoors and out, and roofed with corrugated tin (çinko). The balcony, which extends along the south and west sides of the upper storey, had originally surrounded the whole house. There is a low ceilinged attic. An interesting feature of the construction is that the house was built onto and surrounding a great boulder, that must have been too heavy or tough to move; the kitchen cupboards surround the boulder, so you don't really think about it. The kitchen is at the northwest end of the ground floor, and the fireplace, with surrounding sedir, on the south wall.

The interior walls upstairs, of rough-sawn pine planks, have never been painted. There are three rooms; two are clearly bedrooms, with built-in drawers and cupboards, and a large, L-shaped sitting room with library shelves at the north end. The win-

dows are all provided with shutters that open outward but can be secured on the inside.

The Christie House has been restored now, in 2014, to be essentially as it was in the 1960s and 70s. There was neither electricity nor running water when I first went there; light was from kerosene or lux lamps, and there was a refrigerator that operated with a bunsen burner underneath. Water (collected in the cistern from snowmelt and rain, piped from the roof) was carried in buckets into the kitchen, and waste water drained into the ground below the kitchen sink. There was an old oil stove, but cooking generally happened outdoors; the fireplace downstairs and the two cast iron stoves upstairs provided heating. Electricity, water and sewage connections were provided by the municipality during those years; the indoor toilet, hot water heater and shower were added much later.

I believe that Dr. and Mrs. Christie had bought the property from the Berberian family, in order to escape from the summer's heat and the endemic malaria, which had plagued the city of Tarsus since the time of St. Paul at least; this was a common practice in the Cukurova, before and since. The records will show the date of purchase, but I think it must have been right about the beginning of the 20th century.

The Christies' daughter, Mary, was living with them in Tarsus. Mary's husband, Miner Rogers, was killed in an uprising in Adana; she later married William Laubach Nute, who taught at Tarsus for a term, returned to the USA to study medicine, and then came back to Turkey, where he was the doctor at the Talas Clinic for many years. I met them long after they retired, on their last visit to Turkey (Mrs. Nute taught me how to eat a fig properly) in 1970 or 71 – a sweet and wonderful old couple, full of stories and very much in love.

The smaller building on the property was called the Nute House; it consisted of a simple kitchen underneath a wooden house of three rooms and a large exterior balcony.

The Namrun Houses became the property of SEV through the generosity of the Nutes' heirs: William L. Junior, Marylee, and Cyril. Bill Nute Jr. followed his father's footsteps in medicine and taught at Hacettepe University during its early years. All of them visited Tarsus during my tenure there.

The house was, and still is, to some extent, furnished with cast-offs, some that had come from the Adana Clinic when it closed, some from Talas, some from Incirlik. The iron frames for butterfly chairs that Bill Amidon had had made are still in use, though the covers have changed a number of times. And old portable toilet stool serves as a decorative planter.

There were pictures of Dr. Thomas Christie, Mrs. Nute with her mother, Carmelita Brewer Christie, and the children, and a pastel drawing of Cyril as a boy. And on one of the larger bedroom walls, a succession of TAC teachers (including me) have recorded the growth of their children, penciled onto the wood with the date and height; several of the teachers left their own marks as well. There were dozens of old books and stacks of magazines and newspapers in English, including The New Yorker and some medical journals; we knew never to use these precious bits of paper to start the fire, and continued to read them.

The serenity of the place welcomed several generations of American Board and Tarsus College personnel and their families. If time had allowed, I would have recorded the names of the children recorded on the wall, but that will have to wait for another time. As the road improved it became more and more attractive as a place to retre-

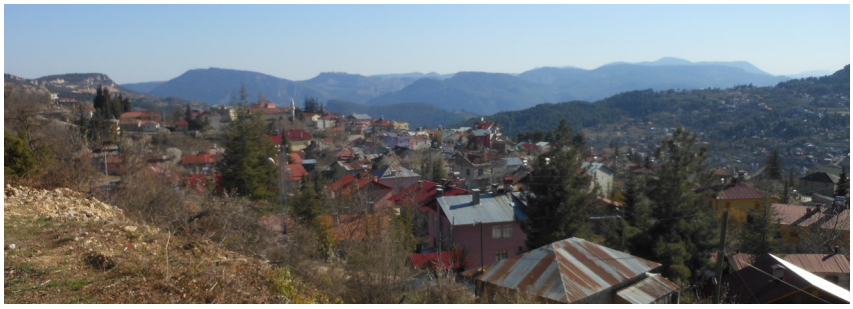

at from the rigors of school life. In the summer, we usually put the mattresses out on the balcony to sleep (it got very warm inside, under the tin roof). Then we were awakened by the sound of the donkeys and the roosters and, at 7 am, by the ekmekci , bringing pide still hot from the oven.

The fireplace always worked very well, and there was a great supply of firewood, so it was comfortable even in the winter. We sometimes went to Namrun to find our Christmas trees and have snowball fights, in late December, and I remember at least one New Years Eve there.

I am personally most grateful to the alumni association for restoring the Namrun House. I hope many of you will use it, and I suggest that it would be a very good project to plant new trees on the property.

### *The Old Rocking Chair*

American Board appointees were very frugal, by nature and by necessity; we recycled everything! The Tarsus School, when I was working there, was furnished with cast-offs from Incirlik (bunk beds, steel lockers) and Talas, and a few of those things are still around. I was interested in the furniture that had historical value for the mission, and these included a partners' desk that had been made in Malatya in 1888 for Dr. and Mrs. Fred Field Goodsell, and a high back swivel desk chair that had come from Talas.

A third piece was a rocking chair that was discovered, as I recall, under the stairway in the Sadık Paşa Konak. It was broken into six or eight pieces, and someone recognized it as having come from the Adana clinic. Tevfik Usta restored it, and it went to Istanbul with me; when the Board offices closed, the chair came back to me, and now has returned to Tarsus. It must be about 100 years old, and sitting in it feels a bit precarious.

## TAC Mezunlar Derneği neden aidat toplar, topladığı aidatla ne yapar?

Burs verir, çünkü Tuğla Fonu anaparasına dokunulmayan bir fon oluşturduğundan, sadece yıllık getirisi bizim verdiğimiz bursların tamamını karşılamaya yetmez. Ayrıca, tam burs dışında verilen kısmi ihtiyaç bursları, üniversite bursu gibi burslar için, aidatlar önemli bir kaynaktır.

- Homecoming düzenler, sınıf reunionlarına destek olur.
- Bizletter yayınlar ve adresinize teslim eder.
- Web siteleri düzenler, haber ve bilgi iletişiminde bulunur mezun bilgilerini günceller.
- TAC Spor Klubüne destek verir.
- SEV, Okullar ve diğer kurumlar nezdinde mezunların temsil edilmesini sağlar.
- Dernek kurumsal yapısının mali, idari sorumluluklarını yerine getirir.
- Dernek ofisinin işlemesini sağlar.
- Tarihimize ve kurumsal kültürümüze sahip çıkar,
- Geleneklerimizi yaşatır,
- Tarihi yapılarımıza sahip çıkar; (Yayla Evinin restorasyonu ve camianın kullanımına sunulması)
- Müze çalışmaları,
- Mezunların her ayın Son Cuma günlerinde bir araya gelmelerinin organizasyonu yapar,
- Yeni gelen öğretmenlere okulu ve ülkemizi tanıtır ve güven duymaları için toplantılar düzenler,
- Okulun ihtiyaç duyduğu ve çağrı yaptığı her durumda yanında yer alır, yardıma koşar,
- Okulun tanıtımı ile ilgili çalışmalar yapar, potansiyel velilere okulu anlatır,
- Genç mezunlara iş ve staj imkanları sağlayabilmek amacıyla iş hayatındaki abi ve ablalarıyla gerçek veya sanal ortamda bir araya getirir, yardımcı olur.

1945 TURHAN UYGUR
1948 YUSUF NECAT YAYCIOĞLU
TAO'49 FETHULLAH ÖZELÇİ
1950 ABDULLAH KASAPÇI
1951 YILMAZ ALP
1952 TURHAN ERGENE
1952 ÇETİN KOCAER
1952 MEHMET ACAR TUNÇBİLEK
1954 ATA TABRIVERDİ
1955 ENGİN ÜNSAL
1955 MUSTAFA ÜNVER UNGAN
1955 UĞUR TALASLI
1955 ALİ CENGİZ DOLUNAY
1955 ERDOĞAN ALTINEL
1956 ERKUT ŞAHİNBAŞ
1956 ZEKİ SAVATLI
1956 VİTALİ MEŞULAM
1956 AKŞİT GÜCÜK
1956 OĞUZCAN AKSOY
1957 KOREL GÖYMEN
1958 UTKU SÜMERLER
1958 TAMER ŞAHİNBAŞ
1958 TEMEL BAYKARA
1958 ÖMER YAĞIZ
1958 ERTAN SÖYLEMEZ
1959 ZEKİ AYKUT
1959 METE BORA
1959 YAVUZ AYATA
1960 SITKI ANTMEN
1960 ÜLKÜN TANSEL
1960 ÜMİT ÖZÜLKÜ
1961 YÜCEL AKYÜREK
1961 ORHAN AKSOĞAN
1961 İBRAHİM MERZECİ
1961 TAYLAN ONUL
1962 ÖZHAN AKÇALI
1962 TANERİ YONAR
1962 ÖZKAN ESMER
1962 HİLMİ OKTAR
1962 GAZİ TÜRKYILMAZ
1962 TONGUÇ ALP
1962 İBRAHİM METE
1962 ERDEN SEZER
1963 RAGIP YILMAZ AYATA
1963 DEMİR ÖZKAYA
1963 MEHMET ARTUN
1963 BÜLENT ARPAÇ
1963 HAZIM KANTARCI
1963 İSKENDER SAYEK
1963 ERKAN DÜLGEROĞLU
1963 ATAMAN AKSOY
1963 BÜLENT ÖZSOY
1963 MEHMET HİLMİ ERGİN
1963 BAHATTİN GÜRSÖZ
1963 BÜLENT GÜRSEL
1963 GÜRKAN ERTAŞ
1963 NOYAN SANCAR
1963 ERDOĞAN KAYNAK
1963 ERGÜL BAKAY
1964 ATEŞ AYKUT
1964 ULUÇ GÜRKAN

1964 SİNAN BAYRAKTAROĞLU
TAO'64 CEM BAYSAL
TAO'64 SOĞMAN SAKARYA
1964 TURHAN KAYASÜ
1965 SAMSA KARAMEHMET
1965 AHMET BOYACIOĞLUZ
1965 KEMAL TORUL
1965 MUSTAFA ÖNGAY
1965 MEHMET NEJAT DANIŞMAN
1966 ALİ ONUR BİLGİN
1966 ŞEFİK ÇAKIR
1966 VECİHİ BATUHAN
1967 MEHMET YALTIR
1967 AHMET CERANOĞLU
1967 SAFFET ESEN
1967 ÖZDEN ÖZLER
1967 SAHİM TEKELİ
1967 CEMAL YALABIK
1967 NECDET ÖZCAN
1968 EMİN ÇULHACI
1968 NİHAT TANER
1968 NURİ DOĞAN
1968 AYDIN KOÇ
1968 AHMET ZİYA AKYIL
1968 NUR ALTINÖRS
1968 TAYLAN DERİCİOĞLU
1968 ATA GİDER
1968 MUSTAFA MURAT
1968 ALİ ZALLAK
1968 MELİH KUTLUER
1969 ALPTEKİN ORHON
1969 MEHMET GÜR
1969 SIRRI ERGUN
1969 TUNCAY ÇAKIT
1969 HALUK ERTÜRK
1970 TUNCAY SERGEN
1970 TUNCAY ATAÖZ
1971 NECİL TOKTAY
1971 ÖZDEMİR AKTAN
1971 MUSTAFA IŞIK GÜROL
1971 TAYYAR ŞEN
1971 TANJU ŞAHİNER
1971 VAMIK KURAL
1972 MUSTAFA TOKYAY
1972 ZİYA DOMANİÇ
1972 KEMAL GÖRBİL
1972 HİLMİ KURDAK
1972 SELÇUK KÜÇÜKOĞLU
1972 NİHAT YÜCEL
1972 ATAHAN ÇUKUROVA
1972 CENGİZ ATALAY
1972 CEM BAYSAN
1972 CİHANGİR SONAT
1972 HAMİT ÇALIŞKAN
1973 LEVENT BAYKAL
1973 BÜLENT KAR
1973 KEMAL ÖZBİÇER
1973 SÜHA YALÇIN
1973 ALP BEKİŞOĞLU
1974 ORHAN BEŞKÖK
1974 REFİK KUTLUER
1974 ŞAHİN KOL
1974 SUAT BAYKUL
1974 TURGAY GÜMÜŞ
1974 ADNAN SAYBAŞILI
1974 UĞUR ÇINAR
1974 NURİ KANTARELLİ
1974 ALP ÖTÜŞ
1974 OĞUZ DEMİRSOY
1974 KEMAL TARIM
1975 NECATİ GÜLER
1975 HALDUN ÇATIKKAŞ
1975 AHMET ERK
1975 MEHMET ERK
1975 KORKUT YÜREĞİR
1975 ALİ RIZA ERSOY
1975 AZİZ KÖSEOĞLU
1975 ENGİN AKIŞ
1975 KUBİLAY KEÇELİOĞLU
1976 MELİH APA
1976 EMRE AKKUŞ
1976 MAZHAR ÇELİKOYAR
1976 METİN SAĞIR
1976 RİFAT TOKBEY
1976 GAZANFER GENCER
1976 NAMIK KURAL
1976 ÖMER TARIM
1976 İKLİL ÇELİKTİMUR
1976 SERDAR ÖZER
1976 LEVENT SOYLU
1976 SAİT KAYAHAN
1976 YILMAZ ARGÜDEN
1977 TALİP GÜNEYİZ
1977 ARİF BİLGİÇ
1977 UFUK YILDIZ
1977 ŞEMİ KURDAK
1977 AYDIN İZGİALP
1977 SELAMİ GÜLEÇ
1977 ABDULLAH ŞEHOĞLU
1977 CAN MERZECİ
1977 OĞUZ POLAT
1977 ERSİN ŞENDOĞAN
1977 ARMAĞAN ÖMÜR
1977 CÜNEYT CEZAYİRLİ
1977 BÜLENT TÜZÜN
1977 SELİM NURLU
1978 BALAMİR YASA
1978 ALİ FAZIL EDİZ
1978 ŞÜKRÜ DİYAB
1978 OSMAN UTKAN
1978 MEHMET İNAL
1978 ABDULKADİR YARMAN
1978 MEHMET ÇİFTÇİ
1978 MEHMET KAZANÇ
1978 BÜLENT KIRPICI
1978 NECATİ ABACIOĞLU
1978 ALİ CERRAHOĞLU
1978 RİFAT KIRAL
1979 ABDULLAH MİLCAN
1979 HALİM ÖZMEN
1979 İBRAHİM TUTAR
1979 CENGİZ GİRGİN
1979 CAN TAZE
1979 ŞÜKRÜ PERŞEMBE
1979 ÖMER KARAHAN
1979 AKVER AKVERDİ
1979 ALİ SEDAT ÖZBERK
1979 ORHAN GÜRSOY
1979 MURAT AKANLAR
1979 ABDULLAH AKAY
1979 HAYRİ UĞUR
1979 SEDAT KARADEMİR
1979 İSMAİL GÜRLEYİK
1979 SELÇUK BARLAS
1980 FATİN CEZAYİRLİ
1980 BEDİİ CANATAN
1980 İRFAN SEVGİ
1980 ŞEREF ŞAN
1980 MÜMTAZ PAK
1980 AHMET GÖKTEPE
1980 ÖNDER ŞİRİKÇİ
1980 ŞEMSETTİN GELGEN
1980 MEHMET YAŞAR KAYNAR
1980 REŞİT ÖKTEN
1980 ADNAN ÇETİNEL
1980 NAMIK YARMAN
1980 ERDEM BAGATUR
1980 ÇAĞATAY ÖNAL
1981 LÜTFİ ARMAN
1981 EMİN TAYAR
1981 FATİH ÖZBAYRAKÇI
1981 ÜMİT AKYÜZ
1981 METE MALCIOĞLU
1981 BARIŞ GÜRSESLİ
1981 SELÇUK ÖRSEL
1981 ERDOĞAN KONUK
1981 BÜLENT ESEN
1981 FUAT TOGO
1981 ÖMER AYTEK KURMEL
1981 TANER KURU
1981 RAİF ANIL AKÇA
1981 ABDULGANİ MELEK
1981 EMRE TOĞRUL
1981 ADEM EROL
1981 ÇAĞRI BAGATUR
1981 UFUK ÖZKAYA
1981 ALİ SEDAT ULUĞ
1981 HAKAN BAYKARA
1981 BAHA TOYGAR
1981 AHMET ATAKAN
1981 SERDAR KUTSAL
1981 TARIK AÇIKALIN
1982 MEHMET İSMAİL YAĞCI
1982 ALİ ÇEKİÇ
1982 FERHAN SAVRAN
1982 ALİ ÖZDEMİR
1982 HALUK ALİBAZOĞLU
1982 ABDULLAH CANATAROĞLU
1982 MUSTAFA ÖZÜNLÜ
1982 HÜSEYİN VECİHİ AKYOL
1982 SELİM BENYEŞ
1982 GÜRKAN VOLKAN
1982 KAZIM APA

1982 TAMER BÜYÜKYILMAZ
1983 HAYRİ AYDIN
1983 MURAT ORHAN
1983 ERBİL DOYURAN
1983 SERHAN ANTALYALI
1983 ERDEM GÖK
1983 CÜNEYT YAĞCI
1983 ATİLLA DERNEK
1983 CEMALETTİN KURT
1983 RAMAZAN DİNCER
1983 SIDIKA KOLUKIRIKOĞLU
1983 TÜMAY KALAY
1983 HÜSEYİN ÖCAL
1983 GÖKHAN PAYDAK
1983 TİBET AĞIRTAN
1983 HÜSEYİN İMECE
1983 MUTLU GÜR
1983 MEDİH ÇELİKTAŞ
1983 BANU SÖNMEZ TÜMAY
1983 FATİH OKÇU
1983 ÖZKAN ÖZDOĞAN
1983 EFE HATAY
1983 ALP OSMANOĞLU
1983 ERHAN CÜNEYT CANBOLAT
1983 KÜRŞAT ÖZŞAHİN
1983 YASEMİN UZUN
1983 DENİZ AKCİĞER
1983 CÜNEYT DEMİRGÜREŞ
1983 SADİ KURDAK
1984 ERDAL ÇİFTÇİ
1984 MEHMET NANE
1984 EYÜPHAN BOYVADAOĞLU
1984 MUZAFFER OKAY
1984 CELAL KURDAK
1984 ALİ NACİ GÜLALP
1984 HASAN BAHATTİN TİBET
1984 LÜTFİ CAN OKAY
1984 KEMAL HADRA
1984 ATİLLA ARIDOĞAN
1984 RUHİ KOÇAK
1984 RASİM KÜÇÜKKURT
1984 CELAL TOROĞLU
1984 MEHMET ALTAN KAYA
1985 HASAN SERHAT KAYA
1985 YASİN SAYDANOĞLU
1985 MURAT SAVCI
1985 ORHAN DEMİRTÜRK
1985 ALPER ŞAFAK
1985 ÖMER FARUK TÜMER
1985 MÜSLÜM DOĞRU
1985 TEOMAN DEDE
1985 BAHRİ ÖZDEN
1985 FATİH GÜN
1985 CENGİZHAN GÖLE
1985 SERDAR ŞİRİKÇİ
1986 CEM BAHADIR MUTLU
1986 TOLGA GÖRGÜN
1986 ABDURRAHMAN UYAN
1986 MURAT ERGENE
1986 ONUR SOKULLU
1987 İDİL DEMİREL KAYA
1987 GÜNSELİ YÜKSEL
1987 İLTER BAYKAL
1987 ERTUNGA ÖZELKAN
1988 HÜSEYİN MAHMUT KÖLÜK
1988 LEVENT KALYON
1989 ANIŞ ARUNDAR PAYDAK
1989 ORHUN KUTEVU
1989 BİGE TUNCER
1989 SUPHİ ARIER
1990 ERCAN ACIMIŞ
1990 OZAN LEVENT
1990 SEMİHA SEVİN ÖZTÜRK
1990 AYŞEGÜL BIYIKLI
1990 LEBİBE ÖZVEREN
1990 İSMAİL HAKKI AYTEKİN
1990 BESİM ÖZEK
1990 ZEYNO ELBAŞI
1990 BÜLENT SAVCI
1991 YAKUP ÜSTÜN
1991 KAAN BOZKIRLI
1991 MEHMET ÖKEM
1991 SİNEM BİLGEN
1992 EMİNE FULSEN ŞEN
1992 BANU LEVENT
1992 MEHMET ULUSOY
1992 ALPER BURAT
1992 DİDEM ÖZSOY DİRİCAN
1993 ZEYNEP KARAMEHMET
1994 OĞUZ ATUK
1994 DENİZ ÖZDAL
1994 MÜGE CANATAROĞLU
1994 HAKAN AYTAN
1994 PELİN YILDIRIM AYTAN
1994 BAYKAL BAYIR
1994 İBRAHİM ARINÇ
1994 RASİM SARI
1994 SULTAN ŞENZEYBEK
1994 DİLEDİ ADIYAMAN
1994 İSA TEKGÜL
1995 AHMET EVREN CAN
1996 ONUR TANER
1996 ÖMER NADİRLER
1997 EGEMEN ÇANDIR
1997 GÖKALP SOFUOĞLU
1997 MERT BURİAN
1997 UMUT ERGUNSÜ
1998 GURUR TANER
1998 ÖZLEM SEYDA ULUĞ
1999 CEM CÖMERT
1999 İHSAN ERTEN
2000 İLTER BAYKAM
2000 ERTUĞRUL ALKIM ARF
2000 GÜNKUT GÜRSOY
2000 DİLA SEVİM
2000 ECE ÖZCAN ŞENKAL
2000 FARUK KARABUCAK
2000 CEMRE TÜYSÜZ
2000 YEŞİM TURHAN
2000 TAHSİN MÜRŞİTOĞLU
2000 SEDA BAYKARA SAĞLAM
2000 FIRAT SEZGİNSOY
2001 EMRAH DEMİRCİOĞLU
2001 ECE AKMANLAR KOÇ
2001 OĞUZHAN KOÇ
2002 EFE GÖZÜYEŞİL
2002 ESAT UĞURLU
2002 FATMA KOCAOLUK
2003 UFUK KIRIK
2003 EYLÜL YAYCIOĞLU
2003 ESRA GÜRSOY
2003 CAN SÖZÜDÜZ
2004 DAMLA KÜRKLÜ DEMİRCİOĞLU
2004 ÖMER CERRAHOĞLU
2005 KAAN ÖCAL
2005 ALİ CAN POYRAZ
2009 YAĞIZ DEMİRSOY
2013 SULTAN EKİNCİOĞLU

# CANLI MAÇ YAYINI

## Şimdi de Bilyoner iPhone Uygulaması'nda!

Cihazınızdan Appstore'a girin, en yeni sürümü **ÜCRETSİZ** indirin!

Available on the iPhone App Store

TÜRKİYE'NİN EN ÇOK KAZANDIRAN SİTESİ

### Bilyoner.com'da canlı ve ücretsiz izleyebileceğiniz ligler

İspanya La Liga
Almanya Bundesliga
İspanya Kral Kupası
Almanya Süper Kupası
İtalya Kupası
THY Avrupa Basketbol Ligi
UEFA Şampiyonlar Ligi Ön Elemeleri
UEFA Avrupa Ligi Ön Elemeleri
Dünya Kupası Grup Elemeleri

Diğer canlı ligler ve detaylı bilgi Bilyoner.com'da

Bilyoner.com

# Bilyoner.com'dan

# 3 MERCEDES CLA

Milli Piyango biletini Bilyoner.com'dan al,
**3 Mercedes CLA**'dan birini kazanma şansı yakala!

**1 Nisan - 30 Haziran tarihleri arasında.**

Bilyoner.com

**TÜRKİYE'NİN EN ÇOK KAZANDIRAN SİTESİ**

Bu kampanya Milli Piyango İdaresi'nin 24/03/2014 tarih ve 40453693-255.01.02/951-2577 sayılı izni ile Bilyoner İnteraktif Hizmetler A.Ş. tarafından düzenlenmektedir. Kampanya 01.04.2014 - 30.06.2014 tarihleri arasında geçerlidir. Bilyoner çalışanları ve 18 yaşından küçükler çekilişe katılamaz, katılmış ve kazanmış olsalar dahi ikramiyeleri verilmez. İkramiyeye konu olan eşya ve/veya hizmetin bedeli içinde bulunan KDV+ÖTV gibi vergiler dışındaki vergi ve diğer yasal yükümlülükler tolihliler tarafından ödenir.

Kampanya ile ilgili bilgileri www.bilyoner.com adresinde bulabilirsiniz.

MİLLİ PİYANGO